

Слово, загартоване війною

АНТОЛОГІЯ МЕРЕЖЕВИХ ТЕКСТІВ
(2022 РІК)

**СЛОВО, ЗАГАРТОВАНЕ
ВІЙНОЮ**

АНТОЛОГІЯ МЕРЕЖЕВИХ ТЕКСТІВ
(2022 рік)

У трьох томах
Том 3. ПОЕЗІЯ

Електронне комбіноване видання

Івано-Франківськ
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
2023

УДК 82.09:821.161.2-1:355.01]004.77(082/21)

C11

*Друкується за ухвалою Вченої ради
Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
Протокол № 11 від 22.11.2023 року*

Автор ідеї-упорядник: кандидат педагогічних наук,
доцент **Алла Мартинець**

Рецензенти: доктор педагогічних наук, професор **О. С. Кондур**;
доктор педагогічних наук, доцент **В. І. Шуляр**;
кандидат філологічних наук, доцент **Т. П. Чередник**

C11 **Слово, загартоване війною. Антологія мережевих текстів (2022 рік) :** у 3-х т. Т. 3 : Поезія / автор ідеї-упорядник А. М. Мартинець; передмова А. М. Мартинець. Електронне видання. Івано-Франківськ : Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, 2023. 297 с. – Електрон. опт. диск (CD-ROM). Об'єм даних 14,5 Мб

ISBN 978-966-640-551-0

The word, is hardened by war. Anthology of network texts (2022): in three volumes. Volume 1 / author of the idea-compiler A. M. Martynets; foreword A. M. Martynets. Ivano-Frankivsk : Vasyl' Stefanyk Precarpathian National University, 2023. 297 p. – An electron wholesale disc (CD-ROM). The volume of data is 14,5 Мб

УДК 82.09:821.161.2-1:355.01]004.77(082/21)

ISBN 978-966-640-551-0

© Мартинець А. М. 2023
© Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника, 2023

Зміст

Замість вступу

Астапенко Ігор

- «Тринадцяте збройня»
- «Лист моїм братам і сестрам у Білорусі»
- «Істина у війні»
- «Штаб»
- «Данило»
- «Шестеро»

Баткіліна Юлія

- «У передмістях нині йдуть бої»
- «Що робити, коли накочуються навалою»
- «Іноді моляться так»
- «Мертві ріки та кисельні береги»
- «Особистий лист»
- «Не будь, не надійся, здайся гвалтівникові»
- «Немає жодної щирості в вашій искренности»
- «Світ голками вкривається, відбірним реп'ярами»

Васильченко Альона

- «Серце моє, не розірвися від болю»
- «Місто моєї сили»
- «Залізний дощ гатить в залізну браму»
- «Напиши про життя»
- «Це не попіл – це лють обгорілих дерев»
- «А море лагідно пісок»
- «Не сvari мене, Господи, не суди»
- «Подолаємо, переможемо»
- «Хмари. Непривітні. Безголосі»
- «Не буди мене ранками млосними»
- «Небо хмарами заволочено»
- «Війна. Інакші рими»

Вишебаба Павло

- «Маріупіль»
- «Доньці»
- «Молитва»
- «Сторіччя біженців»
- «Фантомні болі»

«Мовчання»
«Зірка»
«Тримайся»
«Портрет жінки»
«Улісс»

Войтенко Аліна

«А скоро Великдень...та, бачиш, війна...»
«Якби я мала крила...»
«Ми п'ємо каву вдома»
«І літо не таке...»
«Не забувай в думках ні на хвилину»

Герасим'юк Олена

«Отче наш! Боже України суверенної!»
«Отче наш!»
«Оленка прокидається вранці»
«Я – поет, яка пише невидимі вірші»
«Війна це оркестрова яма поезії»

Гладишенко Олександр

«Ракетний удар»
«Ти знаєш, якось дивно серце плаче»
«Донечці»
«Небо хвилюється, сонця не стало»
«Прошу не плач»

Грещук Валентина

«А літо мені каже: я вже йду»
«Нанизую в намисто день за днем»
«Жовтенький жовтень жовтим жовто жовкне»
«Чаклунка-осінь стукає у вікна»
«Сьогодні літо повернулося у гості»
«Намалюй мені сонце у мирному синьому небі»
«Як тобі воюється, солдате»
«У мене найкраще у світі ім'я – Україна»
«А я вже чую запах Перемоги»
«Як тобі там, сину України»
«Ти згадуєш, як було до війни»
«А він взяв зброю в руки і пішов»
«Перетерпіти, переболіти, перейти»

Доминика Дем

«Місто спить в камуфляжі, на вулицях люду катма»
«В пречисте тіло впилися кати»
«Янголові Києва напиши: дам тобі Привида і крижі»
«Довга голка, коротка нитка, у хірурга в руках етер»
«Любить–не любить, парне–непарне»
«Ненька вранці в неділю Псалтир дев'яностий чита»
«Як знесилена десь припаду до землі»
«Дрібні пучки обачно присипані тальком»
«У нього позивний "Моцарт"»
«Отче наш, Ти Хто повісив найпершу космічну пилину»
«І коли я більше не в змозі промовити...»
«Я уявляю тебе різною...»

Жданюк Олеся

«Російську забуду навіки тому»
«Прообраз кровожадної росії»
«Тримаймося! Ми зможем!»
«Замкнуте коло»
«Вночі накинулися. Рвуть, шматують»
«Свіженька порція на підступі у пекло»
«Краса у вишиванці»
«Низький уклін доземний, Україно!»
«Я хочу поселити щастя в домі»
«Нескореним душею»
«В Україні війна»
«Дай сили, Господи, себе перебороти»

Закордонець Артур

«Таким очі бачать небо»
«Він біг в атаку з автоматом»
«Ця ніч здається нескінченною»
«Не допоможе вам броня»

Катя Че

«Де б не був ти, куди б не йшов»
«Кожен танок свій танцює, як вміє»
«Ти ніколи не знала, як душу згризає тривога»
«Все, що було і буде»
«Там, де небо безкрає»
«Коли війна стирає межі»
«Та знай, що я вірю – всі мрії здійсняться»

«Нас ще чекає асфальт розпечений»
«А янгол мій носить берці»
«Мій міцний та незламний Залізобетон»
«Де моє коріння проросло на світ»
«Ти ж бачиш, Господи, усі наші сни»
«Щастя пізнати на дотик та запах»
«Ми є кордон між світлом і пільмою»

Кириченко Ольга

«Не вистачає слів...»
«Не розмовляйте мовою рашиста»
«У нас із вами не єдиний Бог»
«Азовсталь»
«Героям нашим на передовій»
«Окупант»
«Україна в моїй ДНК»
«Не хочу рабства – хочу волі!»
«Ненароджена сиротина»
«У Ізюмськiм лісі»
«Немає гіршої скотини»
«Поверни мені тата, війна!»
«Плаче з груднем найкраща країна»
«Палата № 6»

Ковальчук Ніна

«І за рік, і за два розливатиме липа»
«Ти вибач, хлопче»
«Виживи, майстре вогненних руж»
«Мало співали веселих пісень»
«Млин перемеле»
«Випрала вперше родинну хустку»
«У осені замість серця – глибока вирва»

Крук Галина

«Правда на твоєму боці, але це твій найтемніший бік»
«Боже, не дай затихнути голосу люті»
«Як нас розкидало життя»
«У моєї мови любові вибиті зуби»

Лазуткін Дмитро

«Місяць хмари підсвічує»
«Війна не красива війна огидна»

«Школа»
«Весна в приірпінні»
«Літачок»
«Хороший план»
«Марія»
«Індійський океан»
«Пророки»
«Репортер»
«Сьогодні я бачив як помирає солдат»

Лазаренко Анатолій

«Вам би життя чудовому радіти»
«Україно-ненько! Барви веселкові»
«Двоє яблuchок тримала»
«Уклін доземний, воїни добра»
«Згадай про солдата»
«До Тебе, Пречиста, я руки здіймаю»

Луняка Дмитро

«Просвистівши вгорі репризу»
«Сонце надвечір купалиться»
«Знову тривога»

Мага Петро

«В рамках вже обридлої програми»
«Молитва»
«Зібравши речі у рюкзак»
«Схилилися знамена і вітрила»
«Налякана дівчинка-тиха весна»
«Вокзал надії людом вирував»
«302 хвилини»
«Товаришу путін, а що тобі сниться»
«Якби ви знали, чортові розриви»
«Оленівка»
«Клітка»

Marianna Navarrski

«Піду скупаюся змию зсебе трохи війни»
«Часом я прокидаюся від того»
«З хрестом чи на хресті?»
«Страсна п'ятниця в Україні»
«Маріуполь»

«Після перемоги»
«Що вдієш якщо замість крові у жилах тече війна»
«Слова»
«”Моліться за мир” – кажуть вони»

Марко Терен

«Ти нічого не зможеш змінити»
«Істота не людського походження»
«Посивіле жіноче волосся сплітається в довгі шовкові дні»
«Що з нами збудеться, мила»
«Говори зі мною Саро»
«Понівечені зв'язки»
«Кришиться. Сиплється. Стогне»
«У пташиному леті, ти знаєш, є стільки волі»
«Святá матір героїв збирає цвінтарні трави на зілля»
«Душа мого міста ночами кличе додому»
«У відтинках цієї осені через край багряного»
«Приходьте додому вечеряти, сестри й брати»
«Тільки, будь ласка, не забувай дихати»
«Остап іде на війну»
«Торкаюся ран мого міста по фото з новин»

Морозова Галина

«Мамо, скажи»
«Впаде з долоні хрест»
«Спів лунає з Азовсталі»
«Іграшка без жалю»
«Дивись лише на маківки дерев»
«З Днем Незалежності всіх, хто робить нашу незалежність»
«Моє місто розстрілюють»
«Живе життя»
«Стій, ані руш! кажу тобі, стій!»
«На вас летять ракети з моря»
«У такі вечори добре мати свічку»

Мрига Світлана

«До Бога прийшла на уклін Україна»
«Стоїть на колінах Пречистая Діва»
«На вербі, що понад ставом»
«Звучить у голосі метал»
«Ви знаєте, яке обличчя в смерті?»
«Ти знаєш, синку, закон про п'ять колосків?»

«Здається, що це – страшний сон»
«Жінка на війні»
«Баба Орися пече пиріжки»
«У стрічці Фейсбуку»
«У підвалах інквізиції»
«Бісам із чортами сумно жилося»
«Апостол Петро зустрічає на брамі»
«Ми ніколи не будем братами»
«Тим, хто на передовій»
«Чого в сусіда свет горить»
«Зірватися легко»
«Ну що, готові колядувати»
«Сповиває дитячко Марія, несе до вікна»

Небогатова Юлія

«Змарніли личка, скінчилися сни»
«У перші дні здавалося, що сон»
«Наше»
«Янголи не встигають...»
«Розстріляно»
«Живіть, любі мої!»
«Колискова»
«Доброго дня, незнайома людино!»
«Пух»

Наталка Весна

«Ти був одним із тих»
«Країну любити»
«Розкажи про бій»
«Я знаю»
«Ти сказав»

Небеленчук Ірина

«Лист»
«Присів світанок стомлено на ганку»
«А та дорога...»
«Здригнулась ніч, промерзла від морозу»
«"Війна... Війна", – нестерпно б'ється в скронях»
«Є терпіння всьому, є остання межа»
«На причілку тиші задрімали зорі»
«Замережу любов у похмурім світанку»
«Перепрілі дощі»

Олесь Барліг

«Розбудили зранку»
«Тільки ж оце народжався»
«На нічну арену»
«Подія у місті!»

Савка Мар'яна

«Заший, мені, мамо під нитку, що стелиться на полотно»
«І страждав»
«Ось Господь. Він убитий лежить у труні»
«Помагай мені Боже молитись, бо я вже не здатна»
«Тільки не сій зневіру, чуєш, не смій»
«Сине Маріїн, не слухай порад»
«Хто спить у травах? Бог заснув у травах»
«Отче наш, ти, що бачиш це все»
«Люба, все як не з нами, якимось не так, не так»
«Якщо б я могла»
«Зимно в крила ворону»
«Темний грудень. Снігова імла»

Сенчило Артем

«День двадцять четвертий...»
«День двадцять дев'ятий...»
«Дні сорок восьмий і сорок дев'ятий...»
«День п'ятдесят третій...»
«День шістдесят другий...»
«День 90 (день)...»
«День 187. День»
«День 237. День»

Стефурак Роксолана

«На межі молитви...»
«Ісусе, Тебе вчора вкотре розп'яли...»
«Дощ запливає у душу»
«Україно»
«Силу, світло і тишу...»
«Вмивалися кров'ю ікони»

Суховій Оксана

«Зло залетіло»

Хвост Анна

«А зі мною нема зв'язку»
«Вмирала закатована людина»
«Матусю! Прокинься! – Він гладив її по обличчю»
«Їх вивели у двір»
«Я сьогодні померла, мамо»
«Раз прийшла росія до Бога»
«Я лежу серед міста під сонцем та сивим дощем»
«Два місяці у підвалі!»

Цісаренко Ольга

«Ридає моя Україна в куточку»
«Девіз артилеристів»
«І ангели безсило впали в низ»
«Харківські землі»
«Як ви, воїни, сталевари доблесті й відваги?!»
«Бахмутські Янголи»
«Я родився, мамо, у сорочці»

Щербак Анна

«Вітер щось знов шепотів»
«Холод приходить ранками»
«Поговори зі мною»
«Весна ще триває дощами»
«Темно, як бути в прадавньому лісі»
«Ночами страшно виходити на балкон»
«Ми створюємо собі безпечні місця»

Яновська Ганна

«Знаєш, солдате, що знищити нас прийшов»
«Де були ті села чи міста»
«Гібридний Мир»
«Жінка з порожнім балоном»
«Люди пагорбів, що дзвеніли, шуміли, гули»
«Белград. Рівновага»
«Два язичницькі божества – громовержець і вітровій»

Янушевич Наталка

«Самонавіювання»

«Поскладаю думки, вже валізки тривожні забиті»

«Уночі на Дніпрі стугонять та стогнуть пороги»

«Це літо буде складне украй»

«Мрія»

«Як ти спиш в усій цій жалобі?»

«Скільки там припаде на тебе особисто?»

«Чи плакав колись ти нестримним важким дощем»

«Ми щодня ховалися в Маріуполі, з Бучі виходили ми»

«Коли побільшає день, повищає небо, і всі наші домашні зберуться додому»

«Ранок»

«Грудень будить мій кашель грудний і сильний»

«245-й день»

«Оці градієнти в коричневій гамі»

«Пані, купуйте: сметана – густа, молоко – солодке, сир свіжий»

«Ідуть дощі. Зашпилені плащі»

«Жовтогарячі лампи кленів»

«Сядь, послухай, я розповім тобі, як умирати»

«Сезон зачинених вікон, а серця розхристані»

«Поскладаю думки, вже валізки тривожні забиті»

«Спакували лелеки тривожні валізи в дорогу»

«Солодкий сніг, немов цукрову пудру»

«Відпускайте вітри, завертіть молодий сніговій»

«Два опеньки, три опеньки – опеньки»

Замість вступу

Майже два роки минуло з того часу, відколи наш світ чітко розділився навпіл: «до» і «після». Ці два коротких слова вміщують сьогодні цілі світи, які не вкласти у жодні валізи, бо ці світи безмежно великі, сповнені у «до» світлом, радістю, мріями, щастям, а в «після» – болем, сльозами, втратами, відчаєм. Та є в них і спільне, яке не ділиться – Віра, Надія і Любов. Саме вони тримають Україну й українців «на плаву» у тяжкі миті реальності.

Перша реакція українців на все, що відбувалося й продовжує відбуватися в координатах повномасштабної російсько-української війни, мала різні оприявлення. Хтось втрачав ґрунт під ногами й намагався відсторонитися; хтось кидався у вир подій, намагаючись щось вирішити... А хтось починав писати, стараючись зафіксувати у слові всі пережиті відчуття. Мережа допомагала ці слова розповсюджувати, даруючи можливість співпереживання, дотичності, відгуку. Мережеві тексти стали сенсом для великої кількості українців, адже у скрутний час допомагали долати відстані, давали змогу позбавитися комплексів, підтримували спроби відшукати силу у Слові.

До третього тому Антології мережевих текстів «Слово, загартоване війною» ввійшли поетичні твори, породжені емоційно-психологічними відчуттями, які наповнені різними духовними станами українців у недалекому 2022 році.

Збірка охоплює вірші 36 авторів, які своєю творчістю формують багатогранну палітру сучасної поетичної української літератури. Вони дуже різні. Поряд з іменами авторів-аматорів – такі відомі та шановані поети і поетки, як Дмитро Лазуткін, Мар'яна Савка, Олена Герасим'юк, Павло Вишебаба та інші. Попри різний рівень професіоналізму, усіх митців

слова єднає зафіксована в текстах духовна емоційність, що, підкреслюючи творчу унікальність, переростає в цілісну національну єдність.

У поетичних текстах третього тому репрезентовано різні форми фіксації власних переживань. Серед них – особливий формат представлення ліричного героя, поєднання різних форм віршування, «незвичне поєднання елементів природного і людського під час руйнації гуманістичної основи буття», звернення до історичних витоків української нації через образи і мотиви. У художніх творах представлено унікальну картину українського світу, який переживає метаморфічні перетворення, каталізатором яких стала війна й усе, що вона принесла в наш учорашній, мирний світоустрій. Цей каталізатор дав змогу прибрати все штучне, наносне, чуже й піднести справжнє, духовне, творче, активізуючи особистість Людини-творця в її унікальних рефлексіях.

Як і дві попередні частини, третій том містить покликання на персональні сторінки авторів художніх полотен, що стали джерельною базою введених у зміст текстів.

Тексти третього тому Антології будуть цікавими для широкого кола читачів. Вони, поруч зі вже відомими, відкриють нові імена сучасних поетів і поеток, посприяють пригадати важливі моменти подій російсько-української війни 2022 року, знову прожити їх.

Ігор Астапенко

Тринадцяте збройня

хай би світанок скоріше. аби вже скоріше.
білий туман на розваленій хаті повісивсь.
скільки до ранку? а як до кінця цього вірша.
що там вже завтра за день? що там зараз за місяць?

завтра тринадцяте терпня. тринадцяте збройня.
за старим стилем весна. і війна за новим. тимчасовим.
час обернувся у безчасся. а сон – у безсоння.
місяць злякався літака і зігнувся в підкову.

пісня холодної ночі всього лиш сирена. шалена.
вій втік зі слова 'війна' і сховався в старому підвалі.
вулиця міста – розрізана вена. червлена.
що там у зойки? та зойки. а в люди? а в галі?

в люди там люди. з-під киева. в галі малий під херсоном.
в таньки старий на візку. у марусі нікого.
нінка здуріла. говорить ночами з вазоном.
в кольки – ну той, що з районки – відмовили ноги.

так і живемо. а завтра тринадцяте збройня.
мокра обстріляна весно, коли все скінчиться?
мати стоїть серед хати. тримає іконку в долоні.
отче, за кого воюєш? скажи: 'паляниця'.

7 березня 2022

Лист моїм братам і сестрам у Білорусі

браття мої і сестри пишу вам в годину ранкову.
хоч ви мене й не питаєте але розкажу для годиться:
у нас тут усе вогонь в прямому значенні слова.
у нас тут усе бомбезно. але то таке. дрібниці.

ваш дядько – мій батько – тут. сидить коло мене мовчки.
просив не писати вам бо думає це даремно.
у нас тут великий блокпост. ми всі його зevamo 'точка'.
сьогодні дванадцята ніч як ми тут удвох живемо.

сьогодні летіло від вас. і кажуть летіло звідти
де деякі з вас живуть (яке ж святе слово 'жити!').
а знаєте як в нас добре? вмирають жінки і діти.
та ви не хвилюйтесь. нічю. це просто господь сердитий.

що ще розказати вам? хоч вам і не треба. трясця!
у мами – ну тітки вам – болять голова і серце.
постійно читає біблію і каже що все воздасться
і що наш господь все бачить (та я вже не вірю у все це).

ось зараз пишу вам лист а в небі смертельні звуки
у нас тут завжди таке: гармати гранати гради.
і хоч війна не у вас чи вам відірвало руки
аби набрати мій номер або хоча б написати?

чи вам відібрало мову? чи вам не запахло кров'ю?
чи ви нас уже забули у світі цього сум'яття?
тримайте цей лист і фото (ми з батьком чистимо зброю).

на відповідь не чекаю колишні сестри і браття.

9 березня 2022

Істина у війні

усе крім війни не важливо адже війна.
усе крім війни не існує усе війна.
навіть сама війна теж пішла на війну
смерть їй у спину кричить: 'я тебе дожену'

істина у війні віриш мені чи ні?
бог дістав із полицки 'Україну в огні'.
трохи читав та й кинув. що йому той вогонь.
що йому Україна? справ є і так либонь.

що йому небо над нами? що під тим небом ми?
що там в нещасних сталось наприкінці зими?
боже ти чуєш: ВІЙНА!?! чуєш наш скрушений крик?
чуєш бо небо над нами досі ніхто не заквив.

діти що стали янголами не встигли стати людьми
чи встигнуть стати батьками діти цієї війни?
і хто розгрібатиме сни від вибухів і сирен?
хто буде тягнути пам'ять з переліками імен

людей що від них лишились хіба що їх імена?
зеленими коридорами в країну іде весна.
іде в камуфляжній формі, з гвинтівкою на плечі.
пускає в ранкове небо птахів ворухкі ключі.

15 березня 2022

Штаб

саня ніколи не бачив моря. ніколи в житті. уявіть!
у киеві був тільки раз. давно. а сані уже сорок шість.
я бачу в очах його хвилі і чайок. великий сядливий маяк.

а саня ніколи не бачив моря. його позивний – моряк.

андрюха постійно важко зітхає. вдивляється в свій калаш.
він все життя присвятив заводу і має дай-боже стаж.
тепер заводу нема. розбили. в андрюхи двоє малих.
у нього у вухах дзвенить метал. я чую його. я звик.

у сірого в роті червона прима. він курить дві пачки в день.
я бачу як страх білосніжним димом виходить з його легень.
він завше мовчить і ховає очі. за місяць ні пари з вуст.
про нього ніхто з нас нічого не знає. лиш те що він білорус.

івана лиш спробуй назвати вання – погрожує і кляне.
як дам зара! – каже – то скрутитесь в дулю. не зліть мужики мене.
іванові віриш – він хлоп кремезний. кулак – два моїх. ну-ну.
раніше він був охоронцем бази. тепер охоронець сну.

і я з ними п'ятий. стою. вдихаю повітря важке. сире.
боюсь їм зізнатись що пишу вірші. кому вони зараз тре'?
візьмуть не дай бог ще назвуть поетом. мені не на руку це.
кому зараз так ось візьмеш і плюнеш поезією в лице?

у небі літак обперізує сонце сумним візерунком війни.
я мовчки курю і заплющую очі і бачу як п'ятеро ми
гуляємо мирним морським містечком. і спробуй нам хто завадь.
і саня уперше в житті своєму стрибав в солону гладь.

25 березня 2022

Данило

і приходив той день мов захеканий кінь
що підвода за ним що стежа перед ним
що над ним небеса пролітають як дим
що у ньому як тінь шкандибає аміні

ми шукали росу й цілували росу

і данило казав що ніколи не вмере
ми лягали як сонце у листя сире
і росли як трава виростає в красу

ми сміялись в траву і молились в траву
і данило казав що ми будем живі
і в холодній траві світлий сміх наш летів
як летить золотий доторк пальців до струн

і проходив той день ми вставали і йшли
наче тінь за конем наче кінь у траву
поки дзвін із дзвіниці не впав нам до вух
і не стали між нас поминальні столи

ми стояли й мовчали в своїй сумоті
як бадилля трави як свічки на столі
як данило мовчить у холодній землі
хоч казав що ніколи-ніколи в житті

10 квітня 2022

Шестеро

першого я ніколи не бачив але дуже б хотів
кажуть він був л ю д и н о ю і це визначальні слова
довкола річки в бердичеві моляться в небо хати
одна з них хоче злетіти до т о г о хто будував

других двох я ще бачив коли уростав у життя
не вмів усередину плакати тому як не стало їх
я думав що це так треба що бог у своїх світах
л ю д м и л у і в а л е н т и н у любитиме більше всіх

четвертого відібрали в нас у теплий весняний час
якраз мав христос воскреснути і думаю я під дзвін:
за принципом компенсації – якщо хтось вернеться до нас
то треба щоб хтось покинув і це був звичайно в і н

а п'ята чекати не стала пішла через ґрунт до хмар
і з нею пішли молитви а пісня ще досі йде
людей було дуже мало як несли її на олтар
але чи багато сьогодні із-поміж людей л ю д е й?

і ш о с т а пішла – до першого – любила його завжди
і других двох і четвертого і п'яту любила теж
куди ви всі? – не набулися ж! – лишивши свої сліди
у пам'яті що пухлина яку ти ніяк не вб'єш

куди ви всі? не набачились! набачимося вже там
я свічку у вірш вставляю із неї цвіте святе
в бердичеві на околиці цілують вуста хрестам
і сонце росте сліпуче і цвинтар із ним росте

1 травня 2022

Джерельна база текстів:

[Ukraine war art collection](https://war-art.mkip.gov.ua/?p=111) / мистецтво під час війни. URL:
<https://war-art.mkip.gov.ua/?p=111>

Юлія Баткіліна

У передмістях нині йдуть бої.
Місто не спить, місто скликає своїх,
тихою піснею, сурмами, матюками,
ви колись чули, як матюкався камінь? -
Криками розтривожених немовлят...
Місто гарчить, бруківки його болять,
лається, огризається в сто горлянок,
в тисячі канонад.
Як воно зветься? Київ, Херсон чи Харків?
В кожному селищі чудища кров'ю харкають.
Небо не падає, небо тримають міцно,
крила залізні там затіняють місяць.
Кожна сльозинка стане його стрілою,
люб'ють його добра,
вбивче його тепло.
Спи, моя крихітко,
спи, люлі-люлі-лю,
як я тепер ненавиджу і люблю...

25 лютого 2022

Що робити, коли накочуються навалою,
Дід Микола півночі рейки уже наварює,
щоб на вулицях найжачились їжаки,
тут палає усе, з проспектами і підвалами,
дід Микола від люті білий і говіркий...
– Начувайся тепер, загарбнику, будеш бачити,
Мої мертві стають з живими тебе їбашити,
мої ріки уже скресають, і в них вогонь,
моє небо на тебе суне і злобно бахає,
і повітря холодне кіптявою відгонить.
Дід Микола стоїть, мов скеля, і вечір плавить,
обливає вогонь ручища його жилаві,
він давно уже не відходив і не палив.
А у небі чигає смерть, накипа, як лава,
Начувайся – лине.

3 березня 2022

Іноді моляться так

Дякуючи зв'язку і технологічній ері,
люди тепер помирають в прямому етері.
Ловлять зв'язок, перегукуються тихцем..
Якби бог був бог, він заборонив би це.
Він би якось їх вивів, розвівши море і здибивши сушу.
Він би якось лишив у тілі кожну незламну душу.
Але він якщо і є, то якийсь людяний до нестями,
тільки передає сіль, набої і лямку тягне.
Кажуть, він пораненим спраглим приносить пити,
кажуть він носить брудний, завеликий кітель,
заряджає гармати,
кораблі посилає матом,
обіймає чинось згорьовану чорну матір,
кажуть, він розміновує і гребі завали.
Але, боже, хіба тебе для цього тут призивали?
Хіба ти для того створив небо, землю і всю оцю поторочу,

щоб хорошим людям хороші люди закрили очі?
Хіба ти для того робив всілякі дива в минулому,
щоб тепер все покинути так, бо набридло, ну його?
Обложне завелике небо – блакитний піксель.
У змілілих гірких морях догорають пірси.
Та і вірші стають приземлені і прозорі.
Абонент поза зоною.

квітень 2022

Мертві ріки та кисельні береги,
скільки свіжих неоплаканих могил?
Скільки зниклих кличуть рідні – і дарма,
мертві ріки, нерозвіяний туман.
Оце тобі склянки, із яких пили вони своє трійло, оце тобі колючий дріт і
колюча ненависть, оце тобі ніч без кінця, оце тобі мертві ріки, оце тобі
руїни, і відбудуєш – а нащо?
Мертві ріки, піднімається вода,
вас потопить наша спрага і біда,
через край холодна помста переллялась,
поховає наше горе, мов рілля...
Оце, дивись, загиблі, що обіймуть вцілілих, оце, дивись, руїни – і коти
заблукалі,
коли так болить, це просто відновлення ліній, щоб пустити струм твоїми
гордістю і руками.
мертві ріки, а колодязі живі.
Вас розвіє цей скажений буревій.
Схід червоний морок ночі перетяв...
Гай гуде, живі тримаються життя.

21 квітня 2022

Особистий лист

В цьому, певно, глибокий зміст,
що його осягнемо ще,

Блок-пости на вулицях міст,
в мережі тіснота і щем,
незворотні дороги в ніч,
неповернення до джерел,
що вирішують тут одні,
інших просто за карк бере.

Просто, коханий, немає жодного “до” чи “після”,
просто, коханий, це все одна неповторна пісня,
і я б торкалася пам’яті, наче садно там чи поріз,
але оберіги не мацають, на те тобі й оберіг,
але мені знаєш, заціпило, закрижаніло,
як виглядає морожена ніжність, шалена ніжність?

У холодній і злій весні
легко губляться півтони.

Нам дозволено – навісній,
поки біль свій увесь не знищиш.

Ми розкидані, мов сльота,
наче дощ у сирій траві,
ми поламані – та не так,
ми живі.

Просто, коханий, наш дім залишився в цьому згусткові болю,
у тому, що зветься згорьованістю і любов’ю,
що можна нести із собою, в собі безпритульно світами,
і що зруйнується тільки тоді, коли нас не стане.

Бо голоси і обличчя стираються тільки разом з душею,
коли вона розчиняється у потойбічному шереху...

Я про це пам’ятаю, але ввижається чергове мені...,
можна

все лишиться як було
там, куди ми не повернемось?

11 квітня 2022

– Не будь, не надійся, здайся гвалтівникові,
щоб ми всі спокійно квасили віскі й колу,

або на терасі з кавою і вершками,
нащо ти це натіяла, ну, розкайся!
Будь ласка, не треба окремо, не треба бути,
ну нащо твої звитяги, твої здобутки,
вони лише підривають всесвітню злагоду,
а ти ж хороша дівчинка, ну, була уже...
Нащо твої бійці та твої кордони,
нащо твої незламні і замордовані,
нам же когось потрібно принести в жертву,
і далі жерти...
– Вони уперто борються похмуру нежить,
вони уперто проводять пекельні межі,
вони уперто тримаються тут – зубами,
бо кров – не водиця, кров собі не розбавиш.
Нащо вони – з любові, усе з любові.
Як там вони – із болем.
Я під покров шаленства дітей збираю.
Це – мій закон, моя булава і прапор.

28 червня 2022

Немає жодної щирості в вашій искренности,
а в нас багато бензину і трохи сліз є...
Домашня порядна пані спалила Іскоростень,
а нахрін ти сюди лізеш?
Між нею, її деревлянами, і небайдужими,
і спільнотою всіх свекрух із давнього Сіверська.
Ми, бачте, отак не сваримось, ми так дружимо,
ну нащо ти тут розсілося?
Сюди приходили різні,
і всі залізні,
тяжка удовина доля, горіле жито.
Порядна і люта пані готує тризну.
Тобі не жити.

24 серпня 2022

Світ голками вкривається, відбірним реп'яхами.

Світ без зв'язку і води.

Світ лихоманить.

"Як ти там?" – це нове "я тебе кохаю",

"скоро все буде добре" – нова навісна примара.

Як ти там? Крокуєш дорогами й бездоріжжям?

Як ти там? Чи надійно ховаєшся від обстрілу?

Поки темрява затопила всі камені наші наріжні,

але розчинити не може, не тих зустріла.

Щоби не плакати, я повільно так видихаю.

Повітряна тривога по всій території мого серця.

"Як ти там?" – це нове "я тебе кохаю",

а про щось, крім любові – не йдеться.

І всі ми знаємо, що зрештою – спасибі, не дуже.

Але коли питають, то як оберіг цілують.

І всі якось тримаються, слабкі, боязкі і мужні,

ловлять зв'язок і болем чужим відлунюють.

А про щось, крім любові – не йдеться,

бо краще це приховати.

Таємниці воєнні, однострої військові.

Повітряна тривога по всій території мого серця.

Небо кольору крові.

квітень 2022

Джерельна база текстів :

Юлія Баткіліна. URL : <https://www.facebook.com/julia.batkilina>

Альона Васильченко

Серце моє, не розірвися від болю.
Доле моя, скільки зозуля кує?..
Господи, я, може, жорстока з тобою,
тільки в п'ятьмі сонце спочило моє...
Клята весна, що подаруєш на свято?
Янголи тут плачуть, як діти малі.
Горе моє, ти хазяйнуєш у хаті.
Плаче зоря – бачить руїни на землі...
Розуме мій, не захлинайся від люті.
Тато і брат – най би лишилися живі.
Крик голосний: тіні і предки забуті
нашого сну, тіл і надій вартові.
Сонце моє, я закохалась – і годі.
Сонце моє, тільки себе бережи.
Ходить війна, мов непокараний злодій.
Господи, ти змилуйся, допоможи.
Вибух – і скрізь: страчено кулями мрії.
Янголи тут вправно працюють без сну.
Плаче в п'ятьмі праведна Діва Марія.
Боже, спини цю божевільну весну...

15 березня 2022

Місто моєї сили,
місто мого дитинства.
Бачу на небосхилі
тіні твої імлісті.
Перші повільні кроки.
Очі моєї мами...
Місто, в якому спокій,
літні дощі й тумани...
Там зацвітають вишні
і підростають діти.
Там, де живе Всевишній,
що наказав любити.
Щемно від тебе в грудях,
Серце твоє велике.
Там особливі люди
знають мене одвіку...
Місто, де я любила
шепіт весни й конвалій,
де відростали крила,
щоби летіти далі.
Очі твої красиві...
Душі у нас єдині.
Місто моєї сили.
Хочу в твої обійми...

На підтримку кожному глухівчанину. Місто мого дитинства. Будь. Живи.
02 квітня 2022

Залізний дощ гатить в залізну браму.
Диявол схибить – і поцілить вище.
Залізний квітень лютими вітрами
Лякає тих, хто потребує тиші.
Залізні нерви. Зібрана валіза.

Залізне право на війну і Бога.
І під ногами – горе і залізо.
А уві сні – залізо і тривога.
Гризе іржа – і неймовірні муки
Ховають тіні лісових гущавин.
Якісь залізні голови і руки
Прийшли до нас з залізними дощами.
Залізний квітень і залізний лютий.
Залізне право помсти за руїни.
І, слава Богу, є залізні Люди
Які боронять нашу Україну.

10 квітня 2022

Напиши про життя. – Каже Ніч, вимикаючи світло.
Стільки болю, а ти – про життя і любов напиши.
Про буремні вітри, і на пагорбах зілля розквітле.
Про маленьке зерно, що грудьми годували дощі...
Напиши про казки, що читала бабуся і мама.
Про дрімучі ліси, де сьогодні точаться бої.
Як гойдається сон у колисці з густого туману,
і навколо сидять ластів'ята або солов'ї.
Напиши про зірки, що заплющили очі й змовчали.
У хвилини гіркі, зневажаючи горе, – радій.
Щоб зів'яла біда, отруївшись своєю печаллю.
Щоб втопилась війна у безмежному морі надій.
Напиши про любов: соковиту, вишневу і пізню.
Про часи, у які, ти смієшся, неначе дитя.
І коли за вікном розлітаються круки залізні,
я благаю тебе. – Каже ніч. –Напиши про Життя.

11 квітня 2022

Це не попіл – це лють обгорілих дерев.

Це не вирви – це біль, що пронизує груди.
І немає вікон, і немає дверей
у будинку, з якого поїхали люди...
Він лишився один, мов мала сирота,
розуміючи, що не потрапить в валізу.
Він боявся – і холод його огортав.
Він чекав, і стискав свої зуби залізні.
Це не сон, а скажене скавчання сирен.
Це не втома – біда зашипіла й воскресла.
Це війна, що триває з прадавніх давен.
І будинок стоїть під вогнем перехресним.
Це не вибух, а крики поламаних стель.
Що не ніч – то навколо трапляється різне.
І, здається, усе в цьому світі пуста
без будинку, який не потрапив в валізу.

20 квітня 2022

А море лагідно пісок
на хвилях підійма.
І каже голубий бузок:
Дивись, війни нема.
Зітхає потайки гора
в обіймах у пільми.
І вишня, біла, як мара,
кричить: нема війни.
Іду, а під ногами степ
і далечінь німа.
І зілля квітне і росте,
немов війни нема.
Заплаче горлиця сумна
опівдні на вікні:
усе, неначе та війна
наснилася мені.
Іду по хашах лісових,

по молодих хлібах.
Лунає в мене в голові:
війна? Та Боже, збав!
Навколо – день! Навколо – синь,
глибока і бліда!
Невже, в незайманій красі
ховається біда?..
Дощі, як сльози, пролились.
Під ноги – впав туман.
Шепоче море: подивись –
нема війни. Нема!..
І густо пахнуть ялівцем
і горицвітом дні.
Немов війни нема – і все
наснилося мені.

14 травня 2022

Не свари мене, Господи, не суди:
у ненависті цій – не моя вина.
Вони іроди, Господи, нелюди.
Вовкулаки. Безбожники. Сарана.
Щоб їм гниллю просякли усі слова.
Язики покрутились, як мотузкИ.
Щоб їм очі видряпувала сова,
а серця – розліталися на друзки.
Щоб їм болю і лиха – та звідусіль.
Щоб їм пащі звірячі, а не роти.
Щоб застрягли у горлі і хліб, і сіль,
а долоні – спеклися до чорноти.
Щоби бурі кружляли, а не вітри,
не до щастя жилося, а – до біди.
Не дивися так, Господи, не свари:
Вони ж нелюди, Господи. Не-лю-ди.

14 липня 2022

Подолаємо, переможемо.
Ночі місячні. Поле зоране.
Земле тихая, з днем народження.
З днем народження, земле зоряна.
Море проситься на побачення
із вітрилами, із туманами.
З днем народження, земле яблучна,
оксамитова, закривавлена.
Місяць тулиться, янгол хреститься,
Снились Богові нині ворони.
З днем народження, дай тобі усе,
що щасливому подаровано.
Націлується вітер з ружами.
Танцюватиме літо з веснами.
з днем народження, земле струджена.
Ми загинули – та воскреснемо.
Ми чекаємо. Ми працюємо.
Ми – під кулями. Ми на відстані.
З днем народження, заціловані
губи шовкові, руки листяні.
Стигне ягода. Сонце мружиться.
Подолаємо. Переможемо.
Земле прадідів, земле струджена,
земле тихая, з днем народження...

24 серпня 2022

Хмари. Непривітні. Безголосі.
Спогади. Молитви і омани.
Мариться мені білявка-осінь
в сукні із ранкового туману.
Мариться у темряві і сниться.
Відьмою гойдається на гіллі.
Падає у дідову криницю

сонце, почорніле, як вугілля.
Листя пожовтіло у волоссі.
Ранки забриніли сивиною.
Чую за вікном: чаклує осінь
дощ, який проллється наді мною.
Соняхи. Зчорнілі. Безголові.
В темряві схилилися імлістій.
Мариться мені, що в колір крові
де-не-де забарвлюється листя.
Бавиться. Гойдається, як діти.
Заплітає на порозі коси.
Тішиться за небосхилом вітер,
літери складаючи у "Осінь".
Холодом пронизує до щему.
Мариться, навіюється, сниться
Осінь, що кружляє під дощем і
падає у дідову криницю...

5 вересня 2022

Не буди мене ранками млосними,
де зітхають холодні дощі.
Забери мою душу у осені,
бо мені вже болить без душі.
Мов земля під ногами розколота,
і вітри стугоняють в голові.
Обміняй мою душу на золото,
на мої черевички нові...
На слова, поцілунки і подиви,
водограй неспокійного сну,
на тепло під великою ковдрою,
на кімнату мою затісну.
Обміняй на валізи із сукнями,
на тремтіння зчорнілих дерев.
Хай приходить, сідає, і в сутінках

що захоче собі забере.
Не буди. Я блукаю долинами,
і стежина сичить, як змія.
Проливається зілля полинове
на усе, що намріяла я.
Обмінняй! На світанок із росами,
на рояль, мелодійно старий.
Забери мою душу у осені.
Я благаю тебе, забери.

22 жовтня 2022

Небо хмарами заволочено.
Зорі кліпали, сльози крапали.
Листя сипалось позолочене.
Осінь рюмсала, небо плакало.
Блискавицями все скололося.
Віти в яблуні – наче милиці.
Небо плакало у півголоса,
мов боялося, що не спиниться.
Понад селами невеселими,
в свято храмове, і по п'ятницях
небо плакало. Дощ гамселив так,
що тремтіло все і згиналося.
Над могилами, над долинами,
руки стиснувши перелякано,
напуваючи лист полиновий,
осінь скигдила. Небо плакало...

29 жовтня 2022

Війна. Інакші рими,
думки і голоси.
Війна. Лице без гриму.

Як на долоні всі.
Тернисто і нерівно.
То смійся, то тужи.
І став чужий, як рідний,
а рідний став чужим.
Інакші всі поради.
Гойдається в тобі:
то надзвичайна радість,
то надзвичайний біль.
Жага казок. Тривога.
Інакша кожна мить:
і віриться у Бога,
і тиша аж бринить.
Війна. Мінорні ноти.
Схвильовані міста.
І кожен ніжний дотик
таким важливим став.
І гнів, і сум інакший.
Інакший зміст валіз.
І віриться у краще,
і любиться до сліз.

1 листопада 2022

Джерельна база текстів :

Альона Васильченко. URL :
https://www.facebook.com/profile.php?id=100003303156653&locale=ru_RU

Павло Вишебаба

«За інсайдерськими даними Іллічівського моргу та Новоазовської прокуратури, близько 100 000 серед цивільних загинули внаслідок безпрецедентного бомбардування Маріуполя», – Букви.

Маріупіль

У місті було нас сто тисяч душ:
таких, що не зрушиш скільки не руш;
таких, що гнуться під кожен вітер,
білі - як крейда, чорні - як бітум,
тих, що зраджували, тих, що зазнали зрад;
тих, хто певен – гріхи його тягнуть в ад;
тих, хто спокутував і тих, хто не знав провини:
якщо рай і є – для них там відчинено;
тих, що сильно кохали і ледве-ледь;
тих, що сиділи тихо й не йшли вперед;
ті, що спрагли й голодні, і хто був ситий,
і ті, що тільки збиралися народитись.
У місті було нас сто тисяч тіл,
не здатних спинити залізних стріл;
очі, які опікало від сліз та іскор,

наші кістки, що хрустіли під тиском;
шкіра, що пінилась від вогню;
рот, що благав про воду, хоч раз на дню;
м'язи, що зрадницькі замерзали;
гортань, що хрипіла із-під завалів;
мозок, що плував усе зі сном, –
крихкі тіла, що валились від втом.
І плоть від плоті від кожного – діти,
яких ми ховали в дворі під плитами.
У місті було нас сто тисяч люду,
страшніше за горни Страшного суду,
за дев'ять кіл пекла узятих вкупу -
місто-герой? – місто-мученик, Маріуполь.
Щасливий, хто першим вві сні замерз,
ми бачили те, що є гіршим за смерть,
і взяли з собою – в пісок та глину,
у землю, що звали ми Україною.
Хто має сміливість почути – вухом
лягай на цей ґрунт і уважно слухай,
це ми кричимо з-під землі впритул:
«Врятуй наші душі, Господь, врятуй».

25 березня 2022

Доньці

Тільки не пиши мені про війну,
розкажи, чи є біля тебе сад,
чи ти чуєш коників і цикад
і чи повзають равлики по в'юну.
Як у тих далеких від нас краях
називають люди своїх котів?
Те, чого найбільше би я хотів,
щоб не було суму в твоїх рядках.
Чи цвіте там вишня та абрикос?
І якщо подарують тобі букет,
не розказуй, як бігла ти від ракет,

розкажи, як добре нам тут жилося.
Запроси в Україну до нас гостей,
всіх, кого зустрінеш на чужині,
ми покажемо кожному по війні,
як ми вдячні за спокій своїх дітей.

18 травня 2022

Молитва

Подаруй трохи спокою, кинь у глибокий тил,
полежати під сонцем в компанії трьох мудил –
тих людей, що, на правду, люблю я до краю сил.
Підпиши для твоїх волелюбних, та вірних, слуг
нетривалу відпустку, бодай перевести дух.
Це найгірша з молитв, що торкалася твоїх вух?
Незбагненно, чому ти пустив нас в такий галоп –
нам епоха дісталася з шаблями наголо
і у цьому стрибку надто рано казати «гоп».
Ця епоха зніматиме пробу із наших вір:
вкоротила рідню, і країну, і скарб, і зір.
Почуваюся часом, як загнаний в полі звір.
Не жаліюсь, а прошу покійно: пошли нору
лиш побачити друзів, кохану та дітвору,
пару днів відпочинку – і знову приєднуй струм.
Щоби знову я бачив могутність твоїх діянь,
щоб прийняв і трагічне, і вічне, і інь, і ян.
Я платитиму вправно, яку ти призначиш дань.
І хоча твоїх іспитів більшість я заповор,
я не вішаю носа, як бачиш із молитов,
певно, краще тобі прислухатись до тих промов,
що з останньої сили звертаються до молінь.
Надішли трохи спокою кожному зі створінь,
дай їм, боже, цю крихту з «навіки віків».
Амінь.

12 серпня 2022

Сторіччя біженців

- Все складається з атомів, навіть НАТО,
вся ООН та інші організації.
- Чи вони дочекаються на розплату, брате?
- Дочекаються рózпаду. – Слава нації!
У кав'ярні гортаю важку книженцію.
Наша вулиця ще не бачила ці обличчя.
- Двадцять перше сторіччя – сторіччя біженців,
вигнанців і мігрантів. Сумне сторіччя.
Через стіл читають «Упанішади»,
за сусіднім – спілкуються по-сирійськи.
- Бог нам дав війну, щоби нас змішати,
щоби ми дізнались про справжню дійсність.
- Щоб жили ми неначе в одном будинку?
- Це здійсмається знов Вавилонська вежа.
- Ти ж хотів побачити море, синку?
Післязавтра дістанемось узбережжя.
Ті привітні люди з ООН чи НАТО
обіцяли нам прихисток по казармах.
- Що ми маємо спільного з ними, тату?
- Все складається з атомів, я ж казав вам.

26 жовтня 2022

Фантомні болі

На Донбасі міста не прокинуться від сирени,
їх покинули люди, як кров залишає вени,
їх відрізали скальпелем фронту супроти волі,
кожен з нас відчуває у тілі фантомні болі.
Ми вдивляємось в бік знерухомленої кінцівки,
але поки лише через оптику, лиш прицільно.
Не у білих халатах – у формі з брудними літерами
тут країну зшивають голками крупнокаліберними.
Український світанок зійде над Донецьким кряжем,
хтось із нас неодмінно до ночі в цю землю ляже.
Тільки думка майне, як заправиш в ріжок набої,

що ти жив, як простий чоловік, а помреш, як воїн.

7 листопада 2022

Мовчання

Щоб сховатись від смутку та порожнечі
ми говоримо про дріб'язкові речі,
так світанок розмінюється на вечір.
Опадає пільма під вагою зливи.
Кожен злочин обтяжується мотивом.
Кожен з нас замовкає про особливе.
Темнота спонукає себе картати.
Пам'ять знає навпомацки кожен кратер.
Врешті-решт, ми усі мовчимо про втрати.
Мовчимо про усе непідвладне мові,
гарячково розставлені розділові,
непромовлені вчасно слова любові.
Про утрачений рай і своє вигнання
із дитинства, можливо, чи то – зі спальні,
де не чути ні стогону, ні мовчання.
Про змарнований час, що крізь пальці лине.
І якщо перевести в пісок години,
ми би йшли через дюни, мов бедуїни.
Те, про що говорити не стане сили,
у пільмі проступає волоссям сивим
і виводить мовчання німим курсивом.

13 листопада 2022

Зірка

За київським часом о п'ятій
у чорному небі – вогонь
від зірки чи збитих снарядів.
Народ ся рождає, славімо його.
Під дике ревіння сирени
розноситься звістка кругом,

по землях, ба більше – по венах:
Народ ся рождає, славімо його.
Здивовані світлом незгасним
плетуться волхви ланцюгом
з дарами під зірку, до ясел.
Народ ся рождає, славімо його.
Хоч Ірода військо стокриле
ширяє з брудним батогом,
під захистом вищої сили
Народ ся рождає, славімо його.
Здійснять ще дива його руки
у ранах, що спробуй загой.
Із кров'ю, сльозами, у муках
Народ ся рождає! Славімо його.

21 листопада 2022

Тримайся

Епоха – нівроку!
Часи навіжені
минуться, а поки
тримай себе в жмені!
Крізь морок видніше
в час мли і розгуби
людей найсвітліших.
Тримаємось купи!
Хоч з біса непросто
й несила втомила,
триматися осторонь
фатальна помилка.
Хоч зливи суворі,
в потоці, в ресурсі,
йдемо за прибором,
тримаємось курсу!
Гудять генератори,
мов тисяча «Мрій»

Тримаємось правди.

Тримаємо стрій!

28 листопада 2022

Портрет жінки

Випадкового ранку любов стає базовою з потреб.
Якщо атомна хвиля несеться і скоро усе зітре,
не зрушатиму з місця, я буду писати її портрет.
Як вона вигинає оголену спину у напівсні,
мов друковані літери вигинаються в прописні,
не спиню її сну, хоч би світ кругом знавіснів.
Як фанатик нової релігії з набожних правіків
у страхах її я звинувачуватиму еретиків.
Кожна жінка, – казатиму я, – місце злочину чоловіків.
Кожна віра, казатиму, з ґрунту випробувань пророства.
Покажу, як вона одночасно чудесна й така проста.
Передам це знання про її суперечності з вуст в уста.
Перший ранок, скажу, важливіший за першу ніч.
Хоч би місто лишилось в облозі, оточене зусебіч,
я б цієї хвилини не чув сурмовий урочистий клич.
За вікном полихатимуть шини, під дикий гарматний грім
я вдихатиму запах її, густо змішаний із моїм,
боронитиму ліжко її, навіть серед міських руїн,
і волосся брунатне, розкидане навмання.
Та якби я судив за красу, що невизнана й потайна,
я прирік би її на довічне із вилученням майна.
І якщо би ніхто окрім мене не бачив її вини,
не потрапив іще під вогонь її шквальний і навісний,
я б продовжив писати доноси й підкидував їй у сни.
Як розшукує рідкісні квіти для магії ворожбит,
я губами збиратиму родимки для портрета її в цю мить,
та нехай не прокинеться повністю, хай вона мирно спить.

12 грудня 2022

Улісс

Край зими, і весна, і літо, і осінь,
знов зима, що насилу мене впізнає.
Обернися, чиє це життя пронеслося?
Моє.
Код під'їзду хитріший за коди Да Вінчі,
поміняли замки та згасили маяк.
І чия наречена цілується з іншим?
Моя.
Та корчма у порту ще відчинена, гайда!
Ллється пиво та співи гучніші за сміх.
І чиїх ти тут тільки-но друзів не знайдеш?!
Моїх.
Хто в поході поліг, хто побіг від походу.
Підіймаю цю чарку за стертий погон,
за поразку свою й перемогу народу
мого.
І за всі кораблі з анфілади Улісса,
що скорять береги й розіб'ються об свій.
Бач, уламки човна у тіні кіпарісу?
То мій.

22 грудня 2022

NB: Цим віршем хотів би привернути увагу до так званої проблеми «соціальної смерті», з якою стикнеться значна кількість військових після служби. І вже стикаються, повертаючись пораненими чи комісованими. Попередні зв'язки виявляються розірваними, а нових не створено. Вірш написаний на основі таких історій – не особисто моєї – і з надією, що держава й українське суспільство якомога швидше знайдуть рішення, як допомогти ветеранам знаходити себе знову у цивільному житті.

Джерельна база текстів:

Павло Вишебаба.URL: <https://www.facebook.com/vyshebababa>

Аліна Войтенко

А скоро Великдень...та, бачиш, війна...
Так склалося з нами наразі
І плаче в куточку холодна весна
Їй гірко, як нам – бідоласі.
А скоро Великдень... і скоро свята,
Прийде золоте Воскресіння
А моя країна нестиме хреста-
Нестиме, заради спасіння
Стоятиме там серед чорних руїн
Заплакана... змучена... боса...
Гарматний в вухах колотитиме дзвін
І холод кривавий по косах
А скоро Великдень... для чого війна?
Для чого прострілені груди?
І ця – не по-людськи висока ціна
Безглуздим наказом від "юди"
А скоро Великдень...та, бачиш, війна...
Та, бачиш, у нас катастрофа...
Тепер у нас своя болюча ціна

Тепер у нас своя "голгофа"...

12 квітня 2022

Якби я мала крила...
Мій любий, то б тоді
До тебе полетіла,
Щоб обіймать в біді,
Щоб закривати в полі
Від куль і від війни
Щоб не завдали болю
Тобі ніяк вони.
Якби я мала крила...
Я б тихо уночі,
Коли згасає сила
І пекло, як в печі...
Любов'ю огортала,
Все серце, що болить
І все б собі забрала,
Щоб спростувати мить.
Якби я мала крила...
Якби я так могла...
Я б небо скрізь закрила,
Щоб відійшла війна...
Та крил зовсім не маю,
Лиш тільки молитви
В них кожен день благаю
"Живими поверни..."

12 травня 2022

Ми п'ємо каву вдома,
Чи, може, навіть в зручному кафе...
А в нього по кістках гуляє втома,

Бо кілограм десь сорок на собі несе.
А в нього руки в мозолях до крові,
А в нього ноги стерті до дірок
А в нього у ночі не світять зорі,
А в нього тільки присмак цигарок.
Ми п'ємо каву... і життя триває...
А в нього вчора вбитий побратим
Убитий...розумієте? - не має!
Чому цей світ зробився геть не тим?
Ми п'ємо каву... а у нього порох...
У перемішку з присмаком землі,
Й тягар такий на кілограмів сорок...
І гул снаряда дикий в голові.
Ви п'єте каву... Добре, що удома...
За це вже хтось сьогодні заплатив...
Ціна болюча... присмак сліз і втома,
Щоб ти цю каву просто неба пив.

13 травня 2022

І літо не таке...
і люди, мов примари...
І небо голубе кудись веде отари...
І ми всі не такі...
Розкидані по світу...
Часи тепер важкі...
Гуляють душі з вітром...
Надщерблено життя...
Розірвано на шмаття...
Дорога в укриття...
Ну, що? Спасибі "браття"
За літо... і за лютий...
За те, що син без тата
За те, що день прикутий
Чорнющим словом: "втрата"...

Тепер нам вже знайомі
Тісні зв'язки "родинні"
Коли стріляють в домі
Сказавши: "самі винні"
І сиплять бомби, гради...
Туди, де просто жили,
Де не чекали зради,
А рідним дорожили
Де зустрічали сонце,
Вели дітей до школи
Де Бог був охоронцем,
Гуділи влітку бджоли
І все якось складалось
В малесенькі хвилини
Можливо, щось не вдалось...
Та ми у себе жили
У себе в рідній хаті
В маленькій Україні
По своєму багатій,
По своєму єдиній.
Не має вам тут місця,
Не має і не буде!!!
Любов, що в нашій серці
Не зникне вже нікуди
Ніколи та нізащо
Її не загасити
Не може люд пропащий
Нас вчити, як любити!

27 червня 2022

Не забувай в думках ні на хвилину,
Що там, де в очі дивиться війна,
Де смерть лоскоче пазурами спину
І лізе чужоземна сарана...

Стоїть чийсь син... стоїть чиясь дитина...
Чиясь частинка серця і душі...
Чиясь така безмежна половина
І цілий всесвіт в кожному вірші.
Не забувай... Коли лягаєш спати,
Коли зима постукає в вікно
Коли кругом загорне сніг лапатай
Всю землю у біленьке полотно.
Не забувай... Молися... Тихо дякуй...
Бо там під снігом у далекім бліндажі
Тримають спокій молоді солдати
Своїм життям... щоразу на межі...
Не забувай... Коли захочеться роптати,
Коли нестача світла чи тепла...
Що десь в куточку плаче чиясь мати
І чиясь загорьована вдова...
Не забувай в думках ні на хвилину...
Чого вартує там тепер зима...
І яку бачать навкруги вони картину...
Геть не таку, як в тебе із вікна...

19 листопада 2022

Джерельна база текстів:

Аліна Войтенко. URL:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100012985066149>

Олена Герасим'юк

Отче наш!
Боже України суверенної!
Піднімаю тапик во ім'я Твоє,
називаю у слухавку псевдо Твоє,
кажу: Здрастуйте!
Викликають вас хлопчик Смурфик і дівчинка Гера.

.....

Падає небо, люди летять донизу,
прийми їх до себе, вони перекажуть зміст.
Отче наш!
Нехай буде царство, і сила, і воля твоя,
лише б не стріляли по нас.
Дай нам часу, шприців та джгутів,
гемостатичних бинтів,
декомпресійну голку,
пов'язку на вибите око,
соляру, мішків для смертників,

броню водіям-парамедикам,
щоб довели живі і здорові
усіх живих і здорових.

.....

Хай буде як на небі, так і на землі,
але не так, як під Іловайськом, коли кров і земля змішались,
не дай так, як під Веселою Горою, коли душі не могли вилізти з-під трупів
на Суд Страшний,
якби не Малиш, Валькірія та їхня лопата, були б спізнались до тебе.
Спізнались би Коля, Паша, і навіть Вітя, який вчасно приходив на перші
нудні уроки старої школи у селі Голосковичі.
Тому даруй Малишу, Валькірії та їхнім лопатам
щастя, благодаті да здоров'я на віки вічні.

.....

А ворогам нашим не прощай –
вони перші вбили.
Як нам простити, Господи, як нам простити?
Кожен снаряд, кожен набій їх підписаний
нашими іменами:
“это тебе укроп от народа донбасса”
Який ти нахуй Донбас із Владикавказу?
Там від часів таборів не бувало наших!

Отче наш!
Ти же єси, яка тут п**да?
Отче наш, дай наказ і робочі БеКа!
Хай же збудеться воля Твоя на нашій землі.
Даруй нам втрати на обхідні листи,
і у смутні дні,
і у темні дні,
а від нечистого ми вбережемось самі.
І у спокусу застрелитись не введи
ні на цивільці, ні на передовій,
бо деякі з нас поперлись саме за цим.
Отче наш!

Дзвонять тобі хлопчик Смурфик і дівчинка Гера.
Передавай вітання Духу, Отцю і Сину
на віки вічні, плюс-плюс.
Кінець зв'язку.
Отче вишній!
У нас тут падають вишки.
Отче вишній!
Я знаю, залишилось трішки.
Покинь мене, коли схочеш
поговорити вживу.

Оленка прокидається вранці
Оленка умиває личко
Оленка одягає сукню
Оленчине сьогодні свято

Та ніхто не прийде до неї
Та ніхто не постукає в двері

Багато ж подарунків у Оленки цьогоріч:
під подушкою знайшла, що вижила,
у гардеробі – можливість одягти сьогодні
м'яку та красиву сукню, а не
сім разів перешиті штани, скільки не
переш, а все ввижаються плями червоні на колінах, вже й інші купила, вже
й снитися припинило,
а плями ввижаються, як їх
із пам'яті випрати, на яку річку піти білити
пам'ять свою лебедину

Одягтись як хочеш – це зараз коштує дорого,
так дивно бачити людей, що купаються
в розкоші побуту,
на чорному озері нашої спільної темряви

Цьогоріч у нас особливий час
всі свята поставали тризнами,
От і чекай за круглим порожнім столом
доки хтось з'явиться,
годуй і напувай Надію, свою єдину гостю
на цьому святі

Цьогоріч думаєш –
а раптом ось цей день
судився мені останнім?
Як прожити його?
Що відчути, проживаючи його?
Що із усіх справ, що судились тобі на усеньке життя, таки
завершити у свій день тридцятиріччя останній?
Проживаєш звичайно, але у найкращій
сукні

Та ніхто не прийде до неї
Та ніхто не постукає в двері

Запросила б Макса – не прийде,
він книжок більше теж не писатиме.
Найм'якший камінь – язик у роті,
ніяк не перевернеться сказати тобі: спокійної ночі, друже,
спокійної ночі
Колись ти прокинешся, я вірю,
і явишся до нас,
так вже було у іншій книзі
з не менш апокаліптичним фіналом

Запросила б Гліба – не прийде,
бо дивилась на нього як на нового бога слова,
але привітатись вперше наважилась
підійшла вже лиш до труни
закритої

Запросила б Володю капітана – не прийде,
його номер знову поза мережею,
тяжче і тяжче дістати його у радіоефірі,
надто далеко його новий полігон,
Олена Герасим'юк
чи на цій ще землі?

Запросила б Юлю – але випадково дізналась
подружки скло розсипали
на курилці
Ні до кого Юля вже не прийде
у гості
Ні до кого ніколи

Ігор навіть не подзвонить
Таке щастя – точно знати, що ніколи не подзвонить,
таке щастя не мріяти,
таке щастя – поховати людину в землю,
бо надія – рана, шахта соляна на серці,
роз'їдає і мучить, мучить і роз'їдає,
а тут точно знаєш:
бо ви ж самі палили зрізаний його одяг,
закривавлений зрізаний одяг
із сухими бурульками крові,
бо сама ж бачила як горіло
серце твоє
на пустирі за казармою

А з Микитою ми так і лишимось
поза очі знайомими, лиш з історією пересилок
поштою
Тепер ці маршрути найменше, що має значення

Накриваю сьогодні святковий стіл на 87 тисяч людей,
87 тисяч порожніх приборів –
і ще не завершили носити,

ще доставляють стіл за столом,
мов на химерному безлюдному весіллі,
носять стільці, щоб усім
вистачило місця
ніби знов оживає
тихе портове місто

Це лише ті, хто вже ніколи не прийде,
Це лише ті, кого встигли поразити
Лише ті, кому тепер назавжди є місце
у наших серцях і мріях

Ті, кому обов'язково лишиш порожнє місце на власному святі, бо
чекатимеш,
бо навіки тепер чекатимеш
на стукіт у двері
чи на раптовий дзвінок із номера,
який так і не стерла із пам'яті.

Не змогла.

Я – поет, яка пише невидимі вірші
для вбитих моїх читачів
Я стою і читаю нові свої вірші на сцені
Драматичного театру у місті Маріуполі,
розбитого вщент
російськими авіабомбами
Я стою на сцені, якої
вже не існує, яка
вже не сцена – могила,
під нею
поховано заживо тисячі
чоловіків, жінок та їхніх дітей –
і мертвих, і живих, і навіть ненароджених

Війна це оркестрова яма поезії
І звучить незримо її мистецтво
прошиваючи наскрізь усіх нас осколками,
розриваючи тіло книг і людей, які їх читають,
звучить мистецтво війни так гучно, що не
перекричати його оваціями
Звучить мистецтво війни із горла
російських танків та артилерії -
і моя українська поезія
то лиш пісня відчаю, яка хоче бути гучнішою
за вибухи їхньої імперії
гучнішою за треноси смертей
гучнішою за мовчання мертвих
та оціпеніння живих
Моя поезія бажає бути
гучнішою за співчуття безпечного світу,
за мовчання мешканців мирних континентів, на яких
не було воєн уже сторіччями
за мовчання тих, хто дивиться на нас через кордони,
хто стоїть безпечно по той бік свободи і дивиться
на розгубленого поета, що читає вірші на розбомбленій сцені,
у місті, якого вже не існує на світі,
лиш на картах світу, якого теж уже не існує -
уся планета полягла
у моїй країні полягла уся планета –
під російськими авіабомбами
доценту
Ви – глядачі і ви дивитесь на сцену Драматичного театру
у місті Маріуполі,
з-під якої лунає хор тисяч, покритих уламками заживо,
ви слухаєте голоси тих, із ким я розмовляю спільною мовою крові –
живу з ними спільною душею,
із ким спільним болем розмовляю
і думаєте:
ось це – поезія
ось це – розвага

ось це – іграшка, якою можна гратись навіть тоді,
коли вона вже лежить у крові на площі
розбомбленій посеред вокзалу – єдиної
надії тут вижити
Я стою і читаю нові свої вірші на розбитій сцені
Драматичного театру у місті Маріуполі,
але це вже не вірші
Так опроявлюється через голос українського поета
чорна симфонія геноциду
Така лиш лунає поезія
з оркестрової ями війни
І покривається попелом тиші

Війна це оркестрова яма поезії
І звучить незримо її мистецтво
прошиваючи наскрізь усіх нас осколками,
розриваючи тіло книг і людей, які їх читають,
звучить мистецтво війни так гучно, що не
перекричати його оваціями
Звучить мистецтво війни із горла
російських танків та артилерії -
і моя українська поезія
то лиш пісня відчаю, яка хоче бути гучнішою
за вибухи їхньої імперії

Джерельна база текстів:

Олена Герасимюк. URL: <https://www.facebook.com/garryshow>

Олександр Гладисенко

Позивний «Бузина». Любив квіти, поезію, риболовлю. Загинув 27 липня 2023 року на запорізькому напрямку. Йому назавжди 36 років...

Ракетний удар

Ракетний удар та сирени тривожні
І кроків відлуння, хаос навкруги
Проколюють хмари кинджали безбожні
Лишаючи в небі смертельні сліди
Зітхання в підземці і тиша холодна
В повітрі молитви, надії слова
І поштовх шалений – ракета голодна
Будинок палає, руйнує вона
І тиша на мить, пил тихенько сідає
Лиш сіре повітря кварталом летить
І серце холоне, душа завмирає
Аж вовком від болі так хочеться вить
Швидкі з маячками, в очах вони сірі
І крик навкруги, але звуку нема
Лиш холод смертельний гуляє по тілу

І плаче від болю стражданна земля
Будинок не встояв, його половина
Палають під'їзди, квартири пусті
Спокійно заснула, не диха дитина
Навіки затиснувши ляльку в руці...
2022

Ти знаєш, якось дивно серце плаче...

Ти знаєш, якось дивно серце плаче
І штучна посмішка маскує дивну біль
Між паралельними світами я неначе
На перехресті цих незвіданих шляхів
І погляд тьмарить, розум непідвласний
Кардіограма серця вже пряма
І не хвата повітря, дуже страшно
В розширених зіницях пустота
Тремтячі руки стали темні - охололи
І розум ніби вже тихенько завмира
Надія жевріє, як іскорка поволі
Та лиш Душа одна кричить «Я ще жива..!»
2022

Донечці

Дай Донечко ручку свою ще маленьку
Пройдемо з тобою, згадавши життя
Колись, як в колиці ти спала тихенько
Хай знову заграє мелодія ця
Хоч й ти повзросліла, та очі дитячі
І батьківське серце від щастя співа
Твій здержаний сміх і слова вже інакші
І мамині очі та погляд в життя
Твій юний характер із нотками віри
Дорогою щастя життям хай іде
Побільше і смуг, як сніги чисто білих
Люблю дуже сильно я Доню тебе...
2022

Небо хвилюється, сонця не стало...

Небо хвилюється, сонця не стало
Вітер із запахом смерті свистить
Жити так хочеться - часу замало
Страху струна лиш по тілу бринить
Серце життя по судинах штовхає
Тремор кінцівок, туман в голові
А смерть дуже поруч, навколо літає
Безжалісно сіє терена свої
Повсюду хаос, це ворота у пекло
Здригання землі, і по серцю ножем
Хвилини як вічність, на небо білети
Життя роздає під пекельним вогнем
І тисне рука, із останньої сили
І погляд прощальний, безслівний уже
Тебе залиша, побратим і товариш
Його тепле життя в чорну землю тече
Твої руки в крові, сльози гірко стікають
Погляд пустий і питання "чому?"
На колінах твоїх тебе брат залишає
І безсилля болить - не pomoжеш йому
Ось останні думки, каплі вмить висихають
Лиш помста у серці і страху нема
А всюду хаос душі в небо злітають
Обійми холодні...
Це смерть.
Це війна...

2022

Прошу не плач...

Прошу не плач, якщо мене колись не стане
І не сумуй, своє сердечко не картай
Ти дуже сильна, ти найкращая Кохана
Лиш будь щасливою мені пообіцяй
Можливо інколи прийди, посидь зі мною

І розкажи як в тебе склалося життя
Букетик квітів польових мені з любов'ю
Від всього серця положи біля хреста
Не ображайся, що я слова не додержав
Себе для тебе, що не міг уберегти
Що щастя наше обірвалось на світанку
Але була в останню мить зі мною ти
Пробач, що вже не буде мрій, які плекали
І наша донечка другому скаже "па..."
Пробач за те, що щастя ми не дочекались
Тебе кохав клянуся більше за життя
Пообіцяй, що будеш дуже ти щаслива
Заради мене і заради наших мрій
Пробач мене за сліз пекельну в серці зливу
Що обіцянку я дотримать не зумів..

2022

Джерельна база текстів:

Наталка Весна. URL : <https://www.facebook.com/natali.brusko>

Валентина Грещук

А літо мені каже: я вже йду,
прийду до тебе у наступнім році,
нехай красуня-осінь прожене біду,
підтримаю тебе на кожному кроці.
Яка ж я вдячна, літечко, тобі,
твої обійми додавали сили,
то були незабутні літні дні,
з тобою разом миру ми просили.
На жаль, війна вирує весь цей час,
та ми з тобою дуже витривалі,
а Перемога все ж прийде до нас,
ми боремося разом й далі.
Тобі я, літо, дякую за все,
налюбувалась я тобою вдосталь,
що ж нам золотокоса осінь принесе?
На горизонті бачу Перемоги постать.
Ми мріємо про переможний день,
чекаємо його вже сьомий місяць,
а український дух міцнішає щодень,

і обнадійливо нам зорі з неба світять!
Ще трохи, літечко, зігрій своїм теплом,
не поспішай, поговори зі мною,
я почувалася безпечно під твоїм крилом
і сумуватиму ще довго за тобою...
Ти осені при зустрічі скажи,
що Україна бореться пів року,
ми хочемо йти далі без війни,
ти попроси її про це зі свого боку!
А літо тихо-тихо губить слід,
так непомітно зачиняє браму,
я відчуваю осені прихід,
нехай несе нам казку, а не драму!..

30 серпня 2022

Нанизую в намисто день за днем,
таких розкішних наплету герданів,
я кольори для них беру в осінніх хризантем,
а срібла додаю від вранішніх туманів.
Посиплю золотом усі разки,
його мені люб'язно осінь зичить,
додам червоного поміж рядки
й бузкового ледь-ледь, мені цей колір личить.
Біда, бо є в намисті й чорні дні,
війна розмалювала їх так тьмяно,
нанизую, слізьми я умиваю намистини ті,
не дам зіпсути я війні свої гердани!
За чорним – синьо-жовті кольори,
так сяють, аж зривають око,
ніколи і нізащо вороги
нас не здолають, бій ведем жорстоко!
Розсипала я перли по землі,
здригнулася рука, хтось йде у вічність,
курличуть в синім небі журавлі,

сумний трагізм й безмежна героїчність...
Все є в моїх герданах, в них – життя
переплітає чорну смугу й білу,
яскравих кольорів підшукую вже я,
чекаю Перемогу запізнїлу...

20 жовтня 2022

Жовтенький жовтень жовтим жовто жовкне,
жоржини журиються, і жолуді в журбі,
виходить осінь з жовтнем на паркет в жупані жовтім,
а жовтень жовтий одяга жакет й собі.
Тримає жовтень осінь жовту
так ніжно за високий стан,
кружляють в танці жовто-жовтім,
жовтезний в жовтня з осінню роман...
А осінь жовті реверанси
щоразу жовтню видає,
у нього є прекрасні шанси:
краса, відвага й сила в жовтня є.
Так пильно заглядає жовтень у осінні очі,
жбурляє в різні боки всі печалі та жалі,
і, наче жорнами, їх меле й викидає в темні ночі,
летять у жовтім танці жовтень й осінь,
неначе в синім-синім небі журавлі...
У жмені осені насипав жовтень сили,
для міцності червоного налив у жбан вина,
так горнеться до жовтня осінь, він – щасливий,
один у неї він, й вона у нього теж одна.
Жовтогаряча осінь, жовтий жовтень
встеляють жовтим килимом дорогу у життя,
щороку неодмінно наступає той день,
коли із жовтнем в осені розжовкнуть знову почуття!

24 жовтня 2022

Чаклунка-осінь стукає у вікна
легеньким вітром, десь дрібним дощем,
така ще кольорово-ніжна і погідна,
такий солодкий на душі від неї щем...
Підлікувала зболені серця нам,
потішила щедротами лісів,
пісень співала вранішнім туманам,
щоб берегли наш край від ворогів.
Такі секрети осінь наша знає,
мольфарка-осінь віджене війну,
пильнує всі простори, оглядає,
надійну маєм берегиню і міцну.
Міняє осінь швидко нову фазу:
із жовтня переходить в листопад,
у контратаку наступатиме відразу,
іде вперед, не оглядається назад.
Упевнена хода, струнка постава,
відважна осінь наша, бойова,
не просто йде, пливе, неначе пишна пава,
ти – господиня, осене, на все маєш права.
Учора розривали день страшні сирени,
а ми із осінню засмучені були,
я заглядала в очі їй, дивилася й вона на мене,
сирени скаженіли, як у відчаї, гули.
Затихло все, лягає осінь спати,
добраніч, кольорових тобі снів,
а зранку будемо з тобою сонце зустрічати,
ми переможемо тих клятих ворогів.

27 жовтня 2022

Сьогодні літо повернулося у гості:
день просто пестив нас своїм теплом,
зустріла осінь літо десь на мості,
взялись за руки і пішли разом.

Я подивована: день дихав літом, правда,
так усміхався, ніжив, воркував,
була у ньому, звісно, і осіння барва,
день вдало літо й осінь в собі поєднав.
Ішли сьогодні поруч осінь й літо,
так легко йшли, пліч-о-пліч, два крила,
потішили нас, потім непомітно
десь осінь загубила літо й не знайшла.
Пливе осінній день, зникає тихо,
жовто-зелені і червоні кольори,
нехай відходить з ним і наше лихо,
війна нехай зникає назавжди!

29 жовтня 2022

Намалюй мені сонце у мирному синьому небі,
намалюй мені хату, що стояла ціла до війни,
намалюй мені тата живого, не на портреті,
намалюй мені, мамо, – просила дитина, – ось фарби, візьми...
Кольоровими, мамо, малюй, як раніше,
щоб аж сяяла хата і квіти цвіли, як в раю,
а щоб в тата обличчя було веселіше,
ти не плач, як малюєш, усміхнися тихенько йому.
Намалюй мені, мамо, ще школу, що ракета розбила,
я до неї хотіла піти в перший клас...
Ти малюєш чи плачеш? Я ж тебе, дорогенька, просила:
жити треба нам, мамо, за себе, за тата й за нас!

30 жовтня 2022

Як тобі воюється, солдате,
осінь вже зриває жовтий лист,
чи встигаєш з'їсти і поспати?
Обкрадає всім життя рашист...

Він за все заплатить, не пробачим,
бо висока в нас за мир ціна,
дорогий солдате, молодий юначе,
дякує щодень тобі моя земля.
Осінь килимами стелить тобі постіль,
ковдрою вкриває бархатний туман,
ліс пісень співає котрий місяць поспіль,
новий день буде переможний план.
Листопад крокує впевнено, завзято,
осінь поспішає, в ногу з ним іде,
ворога здолаєм і влаштуєм свято,
а тебе, солдате, мати дома жде.
Я вернувся, мамо, – скажеш їй з порога
і пригорнеш міцно до своїх грудей,
листя осінь пише слово Перемога,
листопад малює Мир для всіх людей.

03 листопада 2022

У мене найкраще у світі ім'я – Україна

Куди ж ти мандруєш, красуне, спинися,
тікаєш від мене городами в гай,
побудь, не зривай ще з дерев жовте листя,
потіш мене, осене, мить зачекай...
Ти просто царівна, ти казка осіння,
яскраво ще квітнеш в селі під вікном,
такі хризантеми, як мамина пісня,
торкаються серця, налиті теплом...
Трава ще зелена, нагадує сонячне літо,
синь неба сягає далеко за обрій, за край,
дзвенить павутинням ще досі десь бабине літо,
будь, осене, з нами, не спіши, зачекай...
Моя ти розрадо, моя берегине,
моя Україно, у тебе є ми,
у нас із тобою бажання єдине:
нехай якнайшвидше повернеться мир!

Хитнулась від вітру оголена гілка,
вона відпустила останні листки,
у мене найкраще у світі ім'я – Українка,
і ним нарекли мене мої батьки.
Найкраще ім'я і найкраща країна,
найкращі у неї і доньки, й сини,
і мова найкраща її – солов'їна,
і надто красива вона восени!

04 листопада 2022

А я вже чую запах Перемоги,
так пахне гарно, і приємний смак,
він розганяє всі мої тривоги,
в Херсоні вчора був він – добрий знак!
Цей запах має й гіркуватий присмак:
ціна висока, пам'ятай про це,
тече сльоза від радості і смутку чиста-чиста,
бо хтось віддав за цей момент життя своє...
Він там, він з неба дивиться, високо,
його заслуга, що радієш зараз ти.
Ти плачеш? Ні, то, мабуть, щось попало в око...
Не плач, живи, нам треба далі йти!
В нічному небі сяють ясні зорі,
і тихо-тихо місяць вирина,
там непрожиті, вбиті чийсь долі,
тремтить душа, немов натягнена струна...
Солодкий запах Перемоги і такий жаданий,
а серце чогось плаче, аж щемить,
мій рідний краю, ти нам Богом даний,
ми відвоюємо тебе, не сумніваюсь ні на мить!

12 листопада 2022

Як тобі там, сину України,
на холодній і страшній війні?..
Вже під білим снігом кетяги калини,
хай тебе зігріють молитви мої.
То твоя заслуга, що ніч день пускає
до моєї хати, у моє вікно,
нехай наша вдячність тебе зігріває,
й ангел-охоронець візьме під крило.
Ви найкращі в світі воїни-солдати,
гордимось вами, молилось за вас,
вас зростила справжня українська мати,
переможем, хлопці, наступає час.
Поверніться, рідні, лиш живі додому,
хай вас приголубить мамина рука,
і тоді солодку відчувайте втому,
вам за Перемогу дякує земля.
Так і буде, Боже, рятуй наших хлопців,
Україно рідна, зігривай теплом,
нехай повиходять з холодних окопів,
ми чекаєм всі їх з миром та добром.

20 листопада 2022

Ти згадуєш, як було до війни?
І я, признаюся, теж дуже часто...
Життя з минулого приходить в мої сни,
мені від них так на душі прекрасно...
Там щастя оберемками, панує мир,
там ясно грають місячні стожари,
які ж щасливі там з тобою ми були,
все це в нас клятві вороги украли...
А ми повернемо, побачиш, мир прийде,
і не вві сні, а наяву, не віриш?
Підстав мені, а я тобі своє плече,
якщо не стане сили, то своєї вділиш.
А як надія покидатиме тебе,

я дуже швидко поверну їй крила,
як раптом відчай віднайде мене,
ти пригорни до себе і скажи: я поруч, мила.
І я прокинуся одного ранку і скажу:
ти знаєш, то не сон, то Перемога,
відчиню навстіж вікна й покажу,
як у майбутнє стелиться дорога.

04 грудня 2022

А він взяв зброю в руки і пішов,
заглянув в небо і в твої блакитні очі,
ти зрозуміла, що пішла твоя любов,
щоб захищати дні спокійні й ночі.
Ти плакала, любов далеко вже була,
її твої молитви зігрівали,
тебе вона у серці ніжно берегла,
ви одна одній сили додавали.
Він згадає небесну синь твоїх очей,
ти погляд його ніжний відчуваєш,
любов допомагає шлях долати цей,
люби й кажи, що ти його чекаєш.
А він із Перемогою прийде
і гляне знову у твої блакитні очі:
твоя любов там берегла мене,
щодня – від ранку й до самої ночі.
А ти йому тихенько теж скажи:
ти найдорожчий захисник мій, воїн,
найбільше щастя, коли разом ми
живем під мирним небом і без воєн!

13 грудня 2022

Перетерпіти, переболіти, перейти,
перенести усі незгоди й негаразди,

любов у серці вміти зберегти,
перебороти все і не пропасти.
Переосмислити усе, що було до
й надіятись на те, що буде після,
перемолоти, перетерти лихо й зло,
щоб у майбутньому на них не було місця.
Все пересіяти: полюв від зерна,
і перевірити, чи совість чиста,
після зими прийде весна,
перемогти ми зможемо рашиста.
Перевантажити ми мусимо життя
і передати землю в спадок дітям,
переконатися, що наші відчуття
не зрадять нас й минеться лихоліття.
Перепиши, перекажи, перечитай
сторінку боротьби свого народу,
переживи усе й запам'ятай:
непереможні ми від роду і до роду.

13 грудня 2022

Джерельна база текстів:

Valya	Greschuk.	URL	:
https://www.facebook.com/zavershok?comment_id=Y29tbWVudDoyMDQyODY2NzE5NDEwMjMyXzc0NDgyMjQyMDk5NTQyMQ%3D%3D			

**Доминика Дем
(Yana Dtmchuk)**

Місто спить в камуфляжі, на вулицях люду катма,
В комендантську годину при тьмавім, безкровнім світчаді
Обіймаю тебе, обіймаю тебе, обійма...
Під чергові розряди сліпих іскандерів і градусів.
Не вмикатиму світла – молюся, щоб сильне крило
Укривало цей дім та відводило натиск армади,
Обіцяй мені вижити, як би у вас не гуло!
Обіцяю тобі обіймати... Тепер на заваді
Поміж нами кордони. Так сталося, пташе, війна...
Я щоночі/щодня воскресаю одного заради:
Обіймати тебе, обіймати тебе, обійма...
Щоб на мить затулити від вибухів, куль та снарядів.
Місто кашляє димом і раптом змовкає... нема
Ні тривожних сирен, ні гудків гвинтокрилої зграї, –
Обіймаю тебе, обіймаю тебе, обійма...

До світанку над містом нечутно тебе обіймаю.

10 квітня 2022

В пречисте тіло впилися кати –Ти помирав тривало і болюче...
Чи зможеш, Спасе, чи забудеш Ти,
Як орки гвалтували Тебе в Бучі?!
І когут онімів. Лише сову
Спроквола чути з-за дніпровських гребель.
Петро, апостол, став до ЗСУ.
Він дуже прагнув захистити Тебе.
Ти міг, звичайно, в іншому авто
Поїхати по трасі вільним рухом,
Та показав мені недавно хтось
Твій волонтерський в обгорілім брукті.
Ти, безперечно, був у тім аду,
Де довго ворушилися завали.
Невпізаного, ні не у саду,
В подвір'ї маріупольським ховали.
Я не молюсь. Пробач мені цей гріх.
Я не знаходжу слів правдивих, чесних...
Заради них, прошу, заради них –
Зроби це ще раз, Господи,
воскресни...

22 квітня 2022

Янголові Києва напиши: дам тобі Привида і крижі
Дужі, титанові, котрі в борні зрушити ворог
не зможе, ні.
Скільки б не казився він, скільки б не лютував,
Від конов'язей, від валунів і трав,
З чорної кузні, де тане в вогні металл,
Дам я незламності вірним твоїм синам.
Янголові Харкова... легеню, ти стоїш, там де у спину щоразу ніж,

Де безперечно один затяжний рефрен: зойк амбулансів й сухоти нічних сирен.

Бачу твій стяг і буденну звитягу діл,
24/7 прикривати беззмінно тил,
No pasaran терикону тримаєш пруг –
Не впокорити москитам
твій вільний дух!

Янголові Маріуполя напиши: всі твої опалені рубежі,
Блокпости і вулиці, імена названі/ неназвані, десь там на
Стінах схронів, безхресних могилах й ті, вимолені в муках родільних –
вони святі.

Жодне не зникло, усі перелічені, кликані... Се неодмінно гряде,
судний день...

– Каїне, Каїне брат твій де?!

Янголові Львова скажи про те, – бачу твою працю і той вертеп,
Де вокзал і костел давно одне – всюди Богу моляться, нізвідки не
Дожидають підступу, тамують любов і лють,
Теплий хліб розламують, прибульцеві віддають.

Писар підвівся, спітніле торкнув чоло
Навхрест заклеїв вібруюче тужне скло,
Дзвін на Михайлівській гучно вістив, що Спас
Зранку воскрес, хоча комендантський час...
Грізно в Гаазі озвалась тривка луна.

День шістдесятий. Ремарка:
іде війна.

28 квітня 2022

Довга голка, коротка нитка, у хірурга в руках етер.
Що тобі розповісти, світку? Кожен з нас, ще живих помер.
Чи тихцем проковтнеш оскому, на глобальну вказавши ціль?
Ми – всі ті, хто не має дому і чий дім на щодня приціл.
Що ти скажеш? Питання руба. Як відхрестишся – скаже кат,
Блазень міцно стискає губи, він шикуює новий парад.
Розтинаючи горі плесо, по ошатним бузкам дворів

Суне наволоч на Одесу, бомбардує Дніпро і Львів.
Кожен з нас без сучасних рацій має власне GPRS,
Найточнішу з усіх локацій, де родина, ти він воскрес.
Звідки ти, поголів'я суче? Геть до дворищ отаро (Z)ет!
Вам могилами стануть кручі, вас поглине таврійський степ!
Гірше ковіду, чи Еболи культ стагнації і страху,
Голос правди нечутний, кволий, а радбези жують труху
У неділю йдемо молитись – гул тривожних сирен, як тать
І встають поміж нами вбиті, прислухаються і мовчать...
"So jest z tobov?"
"Я поряд знову!",
"Sve u redu?"
"Where are you?" – зашивають нитки любові,
десь у відчаю на краю.

18 травня2022

Любить–не любить, парне–непарне,
ось і до денечка... Чи тобі гарна?
Буцає ріжками місячна сарна
ніч, як з водиці. Чи ж тобі гарна?
Ти уві сні забуваєш про лати,
я забуваю тебе відпускати.
Довга верітка тоненької льолі –
снюся, бо місяць... дихай, поволі...
Ніч колихає. З причілкові колиби
плинуть у засвіти зоряні риби.
Світ півпрозорий, пручатися – марне
хочеться знати, така тобі гарна:
Жодних прикрас, невідома, незвична,
простоволоса, звичайна, дотична?
Тепла, живісінька, в ллянім подолі –
сни причаїлися незахолі.
Де ти блукав? Де рибалив до ранку,
чом не загоював вуст моїх ранку?
Пізно, рибалонько,

спи моя знадо,
дримбу торкають
вишневі
цикади...

20 червня 2022

Ненька вранці в неділю Псалтир дев'яностий чита:
"Він затулить плечима...", "затулить..." ворухаться губи,
– що за гуркіт над нами? Літак?
–ні, це просто вода,
Це велика вода первозванних громів, моя люба.
Блокувати б пробіг очманілої стрічки новин,
Де зерно за життя, а на совість ембарго та заступ,
м мамо, хто це? Братусь? Він зове мене гратися з ним?
– Ні хороша, це – вітер, борей із бучанської траси.
Мати викреше світло, запалить його крадькома
У капличці для двох, без великих доктрин та апломбу:
– мамо, Бог... де Він є? Я в капличці шукала – нема,
– Він пішов в укриття, моє сонце. В казарми, шпиталь, в катакомби...
"Ти пробач, мені, Отче! Не хліба прошу, не зірок,
Хай рука не здригнеться, якщо... хай не тішиться згряя."
– це безхатки собаки? Вони не зламають міцний наш замок?
—Притулися до мене, я – сильна, вони не зламають.
Знову буря минула, лишень заляклим ногам
Не відчути підлоги, белькоче чудне щось дитина:
– скеля, скеля над нами, Он – татко, он – хресний, Степан,
Характерник Дмитро і Катруся, азовська пташина.

31 липня 2022

Як знесилена десь припаду до землі
В серпорізник від обважнілий,
То почую як Бог запитає джмелів
– Чи не зимно, Мої гвинтокрили?

І на темних просторах, на битій ріллі,
Що добірним цвіла медоносом
Озовуться до Нього гудінням джмелі
Остережно та сонногосо.
І не буде нічого. Лиш легіт змайне
Невагомий, як подих джмелиний
Огорне його обрусом поле сумне,
Мовчазне, полинове, билинне...
Я пройду між посічених вирвами піль,
Промайне мені здогад, чи спомин:
Може, ми Тобі кожен – поранений джміль
У шорсткій, милосердній долоні?

21 жовтня 2022

Дрібні пучки обачно присипані тальком,
Жужмом стиснута в жменьці куделька ляна,
– Що ти маєш? – питаюся крихітки,
– Ляльку! Не для мене самої,
для тата вона.
І засилює скручену нитку невміло,
Розшиває сукенку вервечками снів,
І шматина стається в руках її тілом,
Тілом ляльки для тата, щоб він уцілів.
Щоб згадав, повернувся, підкинув до стелі,
Щоб не зник у жаскій веремії війни
Шисє ляльку дівча у далекій оселі,
В тимчасовому домі, в чужій стороні.
Їй однаково, що на повістці в Брюсселі,
Бо життя це – рідня, а не мапа продаж.
З під долоні злітає кумедний янгелик
Теплий, ситцевий янгол спішить у бліндаж.
*

Де довкіл блокпостів обгорілі руїни,
Де уламки наскрізно кевлар посікли

Може, ті янголята насправді єдине,
Що тримає титанів коли вже, коли...

23 серпня 2022

У нього позивний "Моцарт". І вона його завжди кличе за позивним,
Втім, справа насправді в тому, що їй просто добре з ним,
У нього могла би бути сотня із гаком ефектних, гожих жінок,
Але він бачить її раз в місяць по скайпу всміхається й думає: "Ок",
Я виберуся, вийду, видеруся із самого пекла, з оточення поготів!
Збудуємо дім з каміном, народимо дівчинку, заведемо кошлатих котів..."
Земля стугонить від Стугон, сонце скривавленим обручем котиться
набакир,
Він стоїть за Змієвими Валами, на ньому спікається десять шкір.
Вона варить джем зі сливи. Читає про радіацію, готує йод та якийсь
помічний бальзам,
Напоказ сміється хоч в дійсності їй дуже страшно: тривожиться, як він там?
В новинах знайоме місто, крізь поперек точені йдуть ножі,
Сповзає по стінці в кухні: Господи, дай мені вісточку! Вступися ж,
допоможи!
Моцарт ні в що не вірить. Він справді вірив, як був наївним та молодим.
Тепер суперечка про це – непристойність, на кшталт діалогів [#чийкрим](#),
Але коли вона так просить у неба хоч смайлика, хоч слівце...
Бог окреслює довкіл нього коло і смерть відвертає своє лице.

28 серпня 2022

Отче наш, Ти Хто повісив найпершу космічну пилину,
Хто запустив Universum, як кров у судинах неспинний,
Хто перелічує ріки від Горині й Бугу до Стікса,
Хто засіває квантове поле бозонами Хіггса,
Дух Свій вдихнувши у скибку червоної глини,
Чи розумів, що прийде Тобі час голосити над Сином?!
Отче наш, хліб наш щоденний спалили у колосі жнивнім,

Суций у небі, чи бачив стіну в балаклійській катівні?
Наші дівчата взяли турнікети, стволи та берданки,
Наші старі навперейми виходять, спиняючи танки.
Отче, що кулю розпечену зранку підносиш над еліпсом суші,
Що то за проба любові з якої Ти плавив ці душі?
Отче наш... нагі прийшли ми сюди й неприкриті еси пред Тобою.
Дай матерям нашим сили, а воїнам міці та зброї,
Збав від лукавого, хто величав себе братом
Нині ж виводить есмінці, Європа сахається — атом
Отче, Хто шостого дня із одного замісу зліпив і хасида, і гоя
Стань нам стіною...
Стань нам стіною...
Стань нам стіною...

05 жовтня 2022

І коли я більше не в змозі промовити: "Бо Твоє є царство, сила і слава
навічно" –
Це видається блюзнірством, хоч як не візьми канонічним,
Коли залишки сенсів збираю мікрон за мікроном,
Єдина /щира/ молитва гірчить горловим прокльоном,
Ти врешті знаходиш ліхтарника між чудними Своїми дітьми,
Бо Твоя Любов дужча ніж натиск моєї п'їтьми.
І коли я ношу в собі страх, як завмерле, скоцюрблене немовля,
Коли прагну сховатися десь від людей віддаля,
Як приходить лукавий з квитанцією про неоплатні борги,
Сперечатися з ним не дістане ні сил, ні снаги,
Ти Собою Самим затуляєш широкий безвимірний рїв,
Бо Твоя Любов більша ніж химери моїх страхів.
І коли наповзає нізвідки густа навіжена утома,
Лїк, що завжди рятує, терпку зоставляє оскому,
Я – розлита вода, пограбований храм, спопелїла руїна,
І душа моя навпїл... змалїла, мов тїнь горобина,
Ти ростеш в менї скелею, вирви довкола рївняєш,
Бо Любов Твоя глибша ніж прїрвисько мого відчаю.

І коли не злічити надломів і втрачених вже не злічити,
Побираюсь до Тебе розхристана та непокрита
Долом смертної тіні, в обхід вигасаючих дзотів,
Відчуваючи навпомацки ґрунт тих вибоїн, де кожен трьохсотий, —
Ти обіймаєш мене так, ніби мені зроду не суджено вмерти,
Бо Твоя незагнана Любов
є стократно сильніша
від смерті.

17 грудня 2022

Я уявляю тебе різною... але ніяк не гостроликою із сумирним, іконописним поглядом блаженної —
Така б не змогла вкласти у серце сина безмір любові до свободи й глибинну відразу до фарисейства.
Можливо, прийняла б як данність своє призначення, але не зростила б його настільки людиною,
Для того потрібен непомірний запас людяності!
Іноді думаю собі: якою ж ти була, жінко, котрій Всевишній доручив вигодувати грудьми Сина?
Дехто говорить, ще майже підлітком...
Так, підлітки надто полярні до несправедливості,
Але амбіції й реальність часто не корелюють.
Ми приходимо у світ невміючими говорити,
йдемо невисловленими,
А Він став втіленими Словом.
З цим жити завжди складно...
І коли я намагаюся все осягнути,
ти навіть без віку й імені видаєшся мені знайомкою
зі сміливим вигином брів на упізнаваному обличчі,
Котра благословляючи в життя дитину віддає їй усю себе,
не потребуючи абсолютно нічогосінько взамін,
Тією, хто цієї ночі непомітно стоїть серед інших у промерзлому знеструмленому храмі,
хукає на долоні
І молиться за синів та дочок

на лінії вогню під Бахмутом, у Херсоні, у прикордонному Харкові,
десь у віддалених муттаках Ессхейму...

Я навіть чую, як вона впівголосу повторює "Різдво Твоє, Христе Боже
наш..."

Ми повторюємо це в унісон...

25 грудня 2022

Джерельна база текстів:

Доминика Дем. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100009150513435>

Олеся Жданюк

Російську забуду навіки тому,
Що штокав на ній тиран путін.
Ця нечисть розсіяла злоби чуму,
Мокшан привела на розпуття.
Розсадник ненависті в раші тепер,
Гальмо світового прогресу.
Їй скоро кінець, не сьогодні - в четвер.
Ніякого в ній інтересу.
Злоба, злодіяння у орків в крові
Від орд кочівних у наслідок.
Покликані нищити, поки живі,
Кривавих подій вічний свідок.
Людські почуття в них під корінь давно,
Засіяти знову не хочуть.
Змішали неробство, ганьбу і лайно,
Активно у грязь себе топчуть.
Одне оправдання по п'яні звучить:
Велікій народ і магучій!
Та краще вам здубитись прямо в цю мить!

Немитий ви зброд і вонючий!
Не сприйме вас світ, у помиях життя,
Закінчите так, як ваш "геній".
Ординський "язик" відійде в небуття,
Бо каркав мокшанською ленін.

15 березня 2022

Прообраз кровожадної росії
На зміну леніну зійшов на "п'єдестал".
Безвинних жертв, кривавих війн месія,
Що викликала ненависті шквал.
Здавалося б, зашкалює ненависть,
Вже далі нікуди їй у людей рости.
Такі потвори викликають жалість
І мимоволі хочеться помсти.
Ні, ми не звірі, нищити не будем.
До рівня орків ще ніхто не впав.
Це тільки мокша в потойбіччі блудить,
Разом з пуйлом нищівним монстром став.
Та Бог все бачить! І прийде розплата!
Кров безневинних так не пропаде!
Є найстрашніша санкція для ката:
Ненависть поколіннями гряде!

18 березня 2022

Тримаймося! Ми зможем!

Ви знаєте, не впізнаю себе.
Нервова стала, зовсім за grubіла.
При згадці орка ненависть довбе
І стриматись, повірте, геть несила.
Отак взяла б і знищила б усіх!
Всіх до одного, геть без перебору!
Хоч розумію, це страшений гріх,

Тому й підводжу зразу ж очі вгору.
О Господи, не дай геть впасти нам!
Врятуй нас від морального падіння!
Допоможи злюдніти ворогам
Або перетвори їх на мокшан-каміння!
Такої підлості не бачив світ!
Навіть у звірів співчуття буває.
Дітей вбивають, нищать юний цвіт.
До чого йдуть?! Вони й самі не знають...
Тупа, хамлива, збочена орда
Без жодних натяків чогось людського.
Опанувала ними лиш вражда,
Тому й немає у душі святого.
Це й стримує мене. Не можна так!
Хай і біда, ми витримати зможем!
Впаде останній терорист-русняк!
І по закону – правда переможе!

27 березня 2022

Замкнуте коло

Не в змозі викреслити «вчора»,
Не стерти з пам'яті війни.
Засіяно так щедро горем.
Не проросло зерно вини.
Ідуть на все заради чину:
На підлість, вбивства і обман,
Втрачають справжній лик людини,
В них на озброєнні дурман.
По вістрю леза вже віками
По колу водять свій народ.
Все нищать власними руками
Нащадки зрадливих чеснот.
Іудами вже звикли жити –
Продажність в генах і в крові,
Невинну кров без міри лити

І наступати на граблі.
Хтось квилить чайкою над сином,
Хтось із війни ще тата жде,
А цей шикуює безупинно,
Життям без умислу бреде.
А де кінець? До чого йдемо?
Голгофа в кожного своя.
Нехай розсудить грішних небо.
Щодня в житті, як у боях.

30 березня 2022

Вночі накиннулися. Рвуть, шматують.
Терзають, нищать. Дива тут нема.
Живуть у злиднях, у наш час бомжують
І за душею в кожного – катма.
Ні совісті, ні честі, ні любові.
Відсутнє в нечисті і співчуття.
Бажання спільне в них – скупатись в крові.
Без докору сумління й каяття.
По-сатанинськи сприйняли все наше.
Дивують їх всі наші надбання.
Яке ми маєм право жити краще?
І хлинула бураном маячня.
Орда злочинців! У душі без Бога.
Святині з предків втоплені в сльозах.
Таким до пропасті лягла дорога.
Їхні супутники – це смерть і страх.
Здається, вже і ненависті мало.
Весь світ вже зневажає вас усіх.
О Господи! Скоріше б чудо сталось
І кара Божа впала б вам за гріх.

6 квітня 2022

Свіженька порція на підступі у пекло.
Братва чортяча з радості пищить!
Не випадково їх сюди занесло -
Парад зуміли пеклом замінить.
Плещуть у ратиці, в багаття підкидають
Полінце за полінцем, верещать,
Із радості вище голів стрибають:
От-от в казан шубовсне мокша-знать.
Пуйло-недОмірок у пекло на підході.
Ото вже відведуть душу чорти!
Гулянка намічається в народі!
За всі гріхи пуйла будуть пекти!

22 квітня 2022

Краса у вишиванці

Коли Бог Землю геть оформив,
Всі земні справи завершив,
Здав для Природи все по формі...
О, а красу не розділив!
Сидів і думав: що ж робити?
Як розділити і кому?
У чому краще проявити,
Щоб не спокутувать вину?
І раптом думка осінила:
– Я українкам все віддам!
Це ж у красі страшенна сила,
Нехай їх знають тут і там.
– І одягну їх в вишиванку –
Красиво, з шиком, чепурно.
Хай носять в поле, на гулянку –
Хай буде зручно й заглядно.
З тих пір вкраїнки-чарівниці
Затьмарюють красою світ.
Не вірите? То подивіться

На цей казковий ніжний цвіт.

19 травня 2022

Низький уклін доземний, Україно!

Воскреснеш з попелища ти от-от.

Це тільки в тебе зболено єдиний

Та волелюбний, трудовий народ.

Твої сини, звитяжні і завзяті,

Так свято землю рідну бережуть.

Низький уклін для кожного солдата,

Благословенний бойовий їх путь.

29 травня 2022

Я хочу поселити щастя в домі.

Нехай заповнить всі його кутки.

І не без міри. Підйду свідомо.

І ладна поділити на шматки.

Зі сходом сонця щастя усміхнеться,

Роса ранкова душу змолодить –

І вже казковим увесь світ здається,

Тому цінуймо кожну божу мить.

Завуальоване воно у кожній миті.

Зуміймо лише його вберегти:

В ромашці, щедро так рососою вмитій,

У бубляху, що ладен зацвісти,

У посмішці дитини, у сніжинці,

В вечірніх зорях, в маминім саду...

Знайдіть його, любуйтеся наодинці -

І неодмінно зборете біду!

Зі щирими порадами .

14 червня 2022

Нескореним душею

Набридло. Вимотались. Духом впали.
Цей дебілізм вже остаточно доконав.
Найвідчайдушніші байдужі стали.
Не зник, поширюється цей анклав.
Безпутні. Безсоромні. Тупуваті.
По випадковості до влади увійшли.
Підтримані у кожній третій хаті,
Під монастир країну підвели.
Із патріотів ворогів зробили.
Плюють відверто в Конституцію щодня.
На всі закони просто болт забили.
В пошані бидло й дворова шпана.
Розгону й сили набирає зрада.
З усіх усюд вертаються ділки.
Вже посміховиськом зробили Раду.
Усі зелені – грошові мішки.
Казна пуста. Закони тормозяться.
Стерилізація жінок на черзі в них.
Всі бідні заважають розігнатися –
В утилізацію чим швидше їх!
Ми мовчимо. Сприймаєм, як належне.
Та буря гніву наростає з кожним днем.
Не до душі і зовсім протилежні.
Отак би випалити їх вогнем!
Терпіння. Витримка. Залізна воля.
Хай набирає апогею чорне зло.
Я впевнена – за нами щасна доля.
Ми знищимо погань, що б там не було!
За нами правда. Вірять у нас Орлик -
Це ж він фундамент Конституції заклав.
Тож будьмо певні, нескорені і горді:
Ми переможемо! Знищимо цей анклав!

28 червня 2022

В Україні війна

Перепочинок. Довго так тягнулось.
Ще й досі аж пашить свята земля.
Від скоєного небеса здригнулись.
Натішились нарешті звідтіля.
Обкурені, обпоєні, голодні,
Бабла підзаробити всі прийшли.
Та зрозуміли, врешті, хоч сьогодні:
Загибель, страх і стид в бою знайшли.
Воно й не дивно, предки їх так само
Підзаробляли звірством на життя.
Здобутого їм завжди було мало,
Тож знищили нащадкам майбуття.
Отак скитаються без племені і роду,
Святинь у серці не було й нема.
Одні проблеми й біди від приплоду,
Країна їхня – зона і тюрма.
Ми теж не сонце, всіх не обігрієм,
Не нагодуємо лінивих і тупих.
За ньеньку відсіч будь-кому зумієм
Належну дати. Можемо й під дих!

3 липня 2022

Дай сили, Господи, себе перебороти!
Ненависть ллється просто через край!
Нехай єство заповнить краще спротив.
Дай сили, Господи, допомагай!
Дай сили, Господи, ненависть притупити.
Не можна так! Ми ж люди, як не як!
Як з ненавистю далі всім нам жити,
Коли живий потвора і маньяк?!
Дай сили, Господи, біду цю перенести.
Невинна кров річками. Зупини!!!
Знайди шляхи з землі цю погань змести,

Дай заживити рани від війни.
Дай сили, Господи, і витримки, благаю!
Не можем ми привикнути до ран.
В сльозах, руїнах ненька потопає!
Хай миттю щезне в пеклі цей тиран!

15 липня 2022

Джерельна база текстів :

Олеся Жданюк. URL:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100014165944299>

Артур Закордонець

Таким очі бачать небо,
І Сонце видюще,
І хмари грайливий гребінь.
І ти його любиш,
Навіть якщо в клітинку.
Як мрію, як поклик,
Як вічно жадану жінку.
Аж тут по рації хрипко:
"Повітряна небезпека!"
І ти відчуваєш, як з неба
В тебе цілиться пекло.

20 серпня 2022

Він біг в атаку з автоматом

Він біг в атаку з автоматом,
Навколо щойно бій двигтів
І щез... І з черги винувато
На нього глянули брати.

(Та черга вилася до брами
Що вела в рай, незнаний край
І вигравала кольорами
Блаженства, спокою, добра)
– І ти сюди? А я навівся
І в них поцілив би, клянусь!
Лиш танк мій раптом десь подівся...
А там Чернігів на кону!
– А я таки накрив ті "гради",
Вони ж по Харкову впритул.
Горіли славно колоради!
Аж раптом спалах і... я тут.
– А ми наклали славному купу
Із тіл дірявої русні.
Ми не здавали Маріуполь.
Ну як він там? Стоїть чи... ні?
– Стоїть. Це що там?
– Брама раю.
- Який, до біса, брате рай?!
Мої русню там добивають,
А я тут...
– Всі ми тут. Чекай...
Про вічний мир співало сяйво,
Про білий спокій без жури.
Та очі обирали з райдуг
Жовто-блакитні кольори.
– Хто в нас тут старший? Йди, майоре.
Скажи, хай нам дадуть хоч день.
Допоки в Україні ворог,
Не час для ангельських пісень.
Вже потім в пекло чи до раю.
Вже потім кожному своє.
Хай вічність трохи зачекає,
Допоки в нас набої є...
Вони здіймалися крилато,
Прийнявши ангельські мечі.

Вони з тобою завжди, брате,
В бою на правому плечі.

2 квітня 2022

Ця ніч здається нескінченною.
Пітьма лиха і дощ липкий.
Неначе ти ідеш печерою
І згас останній смолоскип.
І очі стали безпорадними
В часи небачених жахіть.
Твій кожний крок волає зрадником:
"Він тут! Ловіть його! Ловіть!"
Найбільше ти боїшся голосу,
Який питає: "Стій! Хто йде"
І темінь пострілом розколеться,
Допоки відповідь знайдеш.
Сліпці не вміють бути свідками.
Пітьма й брехня не мають меж.
Та видно шлях, як знаєш відповідь
Хто ти такий, куди ти йдеш.

23 квітня 2022

Не допоможе вам броня,
Гризіть хоч лікті, хоч коліна
Палає танкова русня –
Так повеліли джавеліни.
Зміюки орківських колон,
Гнилою кров'ю барвлять хмари.
«Хай вас чорти беруть в полон?» -
Так повеліли байрактари.
«Прощань не буде і прощень,
Ви не слов'яни, ви ординці

Тож тільки всмерть, тож тільки вщент» –
Так повеліли українці.

21 березня 2022

Джерельна база даних:

Артур Закордонець. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100010317703953>

**Катя Че
(Катерина Чернова)**

Де б не був ти, куди б не йшов,
Над тобою тримаю небо,
Синє-синє, легке, мов шовк,
Бо я маю таку потребу.
І нехай голос мій тремтить,
Та рука навіть не здригнеться,
Кожна мить, чуєш, кожна мить,
Закарбована зараз в серці.
Тож любов переможе лють,
Небо чує жінок благання –
Божі янголи там кують
Тобі щит із мого кохання.

6 березня 2022

Кожен танок свій танцює, як вміє,
Хтось при гарматах, а хтось при надії,
Нації код заганяє під шкіру,

В муках та болю народжує віру.
Мир наближаючи ділом та словом,
Хтось опановує наново мову,
Плекає лють, відчуваючи силу,
За ніч відрощує ікла та крила.
Той, хто танок свій танцює, як вміє,
Руку простягне та серце відкриє,
Ти не залишишся тут наодинці,
Ми – ланцюг світла, бо ми – українці.
22 березня 2022

Ти ніколи не знала, як душу згризає тривога,
Коли той, найдорожчий, проходить між пеклом та небом,
Як ти можеш затято молити й молити у Бога,
Щоб зберіг його, більше нічого й не треба.
Огортаєш в молитву, немов у рушник вишиваний,
В кожне слово вкладаєш любов і надію, і віру,
То жіночая сила – тримати під серцем коханих,
Відганяючи смерть - скаженілого чорного звіра.
Повертайся живим, бо тебе зачекалися вдома,
Повертайся живим, бо тут стільки ще треба зробити,
Я долонню зітру із чола твою лють, твою втому,
Щоб ти знов міг сміятися, бачити сни і любити.
15 квітня 2022

Все, що було і буде,
Вписано у скрижалі,
Вірте в майбутнє, люди,
Попри страхи й печалі.
Кожна дитина наша -
Чисте і світле "завтра",
Вірте, що згине раша,

Бо в нас палає ватра.
Тож віділлється в кулі,
Найзаповітне – віра,
Хай всі роки минулі
Створюють новий вимір.
Вірою хай освячен
Буде наш мир під небом,
Радість та сміх дитячий,
Ми повернем до себе.
Вірте в свою родину,
Плекайте в серці мрію,
Боже, тримай країну,
Де я живу і вірю.

23 квітня 2022

Там, де небо безкрає,
Спить розстріляне Місто,
Бог по ньому блукає,
Та шукає, де сісти.
Загляда людям в очі,
У провали віконні,
Щось тихенько шепоче,
Та стискає долоні.
Зло в кав'ярні п'є каву,
Чорну, як його мяса,
Поглядає лукаво,
Каже: "Ба, хто воскреснув!
А чи вже не запізно?
А чи, може, зарано?
Я приніс їм залізо,
А ти що – свої рани?
Я створив Місто вогнищ,
Де в святих впали німби" ...
Каже Бог: "Ти не пройдеш,

Бо я тут і я з ними".

28 квітня 2022

Коли війна стирає межі,
І трощить в пил людській долі,
І чорним дроном з неба стежить,
Ти пам'ятай, що я з тобою.
В цю землю ти проріс корінням,
А ворог – стане перегномом,
Неси їй волю та спасіння,
І пам'ятай, що я з тобою.
Ввібрав твій броник гуркіт серця,
До рук вже прикипіла зброя,
Ти просто знай, що все минеться,
І пам'ятай, що я з тобою.
А місяць вже по небу плине,
І зорі ясні, як намисто,
Хай тихо спить в твоїх обіймах,
Нескорене війною Місто.

4 травня 2022

Та знай, що я вірю – всі мрії здійсняться,
І стануть написаним кодексом щастя,
А зараз... А зараз я бачу щончі
Міцні твої плечі, і губи, і очі.
І голос твій хрипкий скрізь сон знову чую,
І ніби на крилах натхнення лечу я,
Бо ти – моя сила творити ще більше,
Мурашки по шкірі, і ніжність, і вірши.
Палкі відчуття і шалені бажання,
І тихі молитви, в яких сподівання,
І посмішки промінь, і сліз моїх зливи –

Все то, що нас робить насправді живими.

13 травня 2022

Нас ще чекає асфальт розпечений
Сонцем серпневим, таким гарячим,
Кава ранкова, солодке печиво,
Фотки щасливі та сотні побачень.
Нас ще чекають міста далекі,
Хвилі та чайки, піщані дюни,
Знов навесні прилетять лелеки,
А на Різдво вкриє снігом всюди.
Просто повір, що все буде добре,
Я загадала, тож все здійсниться,
Хай тебе небо вкриє, мов ковдра,
Буде кохання водою в криниці.
Навіть, якщо вже ляжуть окремо
Наші з тобою життєві дороги,
Знай, не буває нічого даремно,
Я збережу все – до перемоги.

21 травня 2022

А янгол мій носить
берці,
Навушники та
розгрузку,
І я прив'язала серце
Немов на міцну мотузку
До серця його щосили,
І з кожним ударом чути,
Як в нього чорніють
крила
В запеклій священній
люті.

Мій янгол багато курить,
І зважає кожен вчинок,
Бо дивиться Бог
похмуро
На землю його очима,
І помсту несе невпинно
За кожну болючу
втрату,
За вогнища та руїни,
Побиті лани та хати.

Мій янгол стискає
зброю,
А в погляді – блиск
заліза,
Бо має навік спокоїть
Орду, що навалой лізе,
Він сплатить їй в повній
мірі,
І люті вгамує спрагу,
Мій янгол, в якого вірю,
Бо світлу він дав
присягу.

26 червня 2022

Мій міцний та незламний Залізобетон,
Ти ніколи не вмів пробачати слабких,
І якщо я зневірі здавалась в полон,
Ти мене кожен раз бив щосили під дих.
Відчуваєш базікал пустих за версту,
Вічно стриманий в проявах на почуття,
І тягнусь я щосили в твою висоту,
І проспекти – як лінії мого життя.

Мій тендітний і ніжний Залізобетон,
Скільки болю та смутку ти зараз пізнав,
Не вписавшись, як завжди, у хибний шаблон,
Ти в прекрасне майбутнє великий портал.
Ми з тобою пов'язані венами рік,
І аорта качає в нас ніжність та лють,
Харків, рідний, відчуй – я з тобою навік,
Як і ті, що незламності код твій несуть.

10 липня 2022

Де моє коріння проросло на світ,
Там твоє насіння згине в пустоцвіт,
Наші тут стежини пролягають скрізь,
Чуєш, ворожино, ти по ним не лізь.
Бо вже не до Раю всі вони ведуть,
Там, де ми саджаєм замість квітів лють,
Хай же Пеклом стане кожна твоя мить,
Наша кожна рана хай тобі болить.
Хай в тобі озветься, враже, знов і знов,
Спопеляє серце та згортає кров,
Наша клятва чесна, наші заповіти,
Ця земля воскресне, а тобі тут гнити.

13 серпня 2022

Ти ж бачиш, Господи, усі наші сни,
Тут – за крок до зими, посеред війни,
Тож не треба заповідей, мовчки нас обійми,
Нагадай, що ми сильніші за сили Пітьми.
Навчи вже нас, Господи, жити так,
Щоб відрізняти кохання від панічних атак,
Залишати відбитки світла на всьому, що навкруги,
Пробачати ближнім, неближнім – сплачувати борги.
Залиши нас, Господи, такими, які ми є,
Здатними на божевілля, аби довести своє,

Бо нам чужого не треба – в самих до біса чудес...
Бачиш, як ти в нашій упертості вдруге воскрес?

9 жовтня 2022

Щастя пізнати на дотик та запах,
Танути воском в долонях, як в лапах
Твого тотемного ніжного звіра,
І забувати про біль та зневіру.
І розчиняти у ніжності втому,
Сплахи, постріли, вибухи грому,
Бути водночас крилом і вітрилом,
Бо я у смерті тебе відмолила.
І танцювати з тобою до ранку
На тротуарах, дахах і на ганку,
Знаючи – ми один одного варті,
Йти за край світу по зоряній карті.
... Чути, як янгол торкається серця,
Морю віддати твій броник та берці.

13 листопада 2022

Ми є кордон між світлом і пільмою,
Тонкий, мов лезо і палкий, як ватра,
І гідність ми тримаємо, як зброю,
І знаємо, чого насправді варті.
У темряві засяють тихо свічі,
І вкриється безодня ними рясно,
Бо ми даємо світлом нашу відсіч -
Тим, що ніхто ніколи в нас не згасить.

16 грудня 2022

Джерельна база текстів:

Катерина Чернова. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100014532994543>

**Ольга Кириченко
(Сліпенька)**

Не вистачає слів...

Мені уже не вистачає слів...
Болить душа, але не плачуть очі.
Страшного звіра світ цей породив
В людському тілі десь посеред ночі...

Не перший звір такий ішов на трон...
Послав цей військо виродків до цілі,
Котре гвалтує, б'є, бере в полон,
Проїде танком по мертвому тілі!..

Котре краде, катує, сміючись,
Розстрілює, зв'язавши тісно руки!..
І хто їх всього того так навчив?!
Невже діди? Невже це їх онуки?

Ірпінь... А Буча?!.. Скільки ще їх?!
Від всіх очей ховають Маріуполь!!!
За те, що відрізняємось від них!
За Україну нам така спокута!

Стоять за неї воїни міцні
Без страху, без жалю відважно б'ються!
І палять зло пекельне у вогні,
І ні за що у світі не здадуться!

Іде добра зі злом страшна війна...
Ридає і голосить Україна!
Отак не любить Бога сатана,
Отак він нищить все його творіння!

Європо, світе! Що тепер робить
В політиці від санкцій до вагання?
Нічому вас історія не вчить...
Невже не досить оцього "повчання"?!

Європо, світе! Можеш! Зупини!
Чому ви й досі не зробили того?
Так боїтесь погроз від сатани?
Але би краще побоялись Бога...
06 квітня 2022

Не розмовляйте мовою рашиста

Не розмовляйте мовою рашиста,
Бо він прийшов за неї убивати!
Ракетним на світанку підлим свистом
Зірвав з постелі. Вже не можу спати...

Не розмовляйте мовою рашиста,
Не будьте його вірним малоросом.
То не салюти шле він променисті –
Скидає бомби тут, під вашим носом!

Не розмовляйте мовою убивці,
Гвалтівників, катів і мародерів!
Ви – малороси, а чи українці?
Вони в будинках виривали двері...

Не розмовляйте мовою рашиста.
Пора ставати до кінця народом!
Чи то так важко? Чи якось незвично?
Чи, може, ще пізніше, трохи згодом?

Але пройшло уже аж 30 років
І виросло наступне покоління.
Невже не досить тих важких уроків,

Які тепер проходить Україна?!

Не розмовляйте мовою рашиста,
Хай не платять за неї внуки й діти
Своїм життям, здоров'ям і дитинством
Цим виродкам! Щоб в пеклі їм горіти!!!

«Не розмовляйте мовою рашиста», –
Блага слізьми згвалтована дівчина...
Її душа була наївна й чиста...
Та щоб він здох навіки!!! Він – скотина!!!

«Не розмовляйте мовою рашиста!», –
Кричать вам в очі вулиці із Бучі...
Ми є народ! А от вони – нацисти!
Нехай ідуть в свої ліси дрімучі!

«Не розмовляйте мовою рашиста!», –
Кричать усі могили і підвали...
Най тим катам цей жах щоночі сниться,
Аби вони не їли і не спали!!!

Не розмовляйте мовою рашиста!
Не відкривайте злу сюди дорогу!
Тут кожен воїн з ним відважно б'ється.
Героям слава! А найперше – Богу...

27 квітня 2022

У нас із вами не єдиний Бог

У нас із вами не єдиний Бог.
В яким Христі ми сестри і брати?
Син Божий ніс свободу і любов –
А вам би нас з лиця Землі зместі.

У нас із вами не єдиний Бог,
Ви ж стверджуєте інше 300 літ,
Ніколи не ділили хліб на двох –
Голодомором був ваш лютий гніт.

Аби у Царство Боже увійти,
Як діти будьте – говорив Христос.

Ракети вам освячують попи,
А в нас – Одеса, Львів і Краматорськ...

Сказав Господь: не вбий, не укради,
Не пожадай чужого... Але ж ні!
Ваш "Бог" благословляє лиш убивць
І мародерів на моїй землі!

Ви кричите, що ми "адін народ" –
В молитві нам зі злом у бій іти...
У нас із вами зовсім різний Бог...
В яким Христі ми сестри і брати?
29 квітня 2022

Азовсталь

Світе, чому ти мовчиш?
Світе, чому ти німий?
Ти нас свободі так вчиш?
Бо не болить біль чужий?

Світе, чому ти мовчиш,
Дивишся через екран?
Є допомогти тобі чим...
Люди вмирають від ран...

Світе, ти справді мовчиш?
Чи це холодна стіна?
Світе, прокинься! Ти спиш?
В тобі ж жорстока війна!

Світе, кричить "Азовсталь"!!!
Там, де стоять до кінця,
Там, де себе їм не жаль,
Там, де відважні серця!

Там, де ракет круговерть,
Безліч снарядів і бомб!
Там, де свобода чи смерть!
Ризик інфекцій, хвороб!

А вони чують: "Чекай...",

Вірять в дива Вищих Сил...
Світе, врятуй "Азовсталь"!!!
Господи Боже, спаси...

09 травня 2022

Героям нашим на передовій

Маленький хлопчик солодко так спить,
Йому іще немає навіть двох...
Ракета в небі за вікном свистить...
А в його снах ще дуже близько Бог...

Маленький хлопчик солодко так спить...
В солдата невідома ніч, страшна...
Маленький хлопчик посміхнувся на мить...
Він ще не знає, що таке війна...

Маленький хлопчик дуже тихо спить,
І спокій вигляда йому з-під вій...
А хтось в підвалі темному сидить,
Бо дме снарядів, градів буревій.

Маленький хлопчик солодко заснув...
А воїн уже збив чужий літак...
Маленький хлопчик тóго не почув –
Бої далеко ще, тому і так.

Маленький хлопчик позіхнув собі
І повернувся вже на інший бік.
Зі злом стоять військові в боротьбі,
Щоб ворог звідси назавжди утік!

Маленький хлопчик солодко так спить...
Йому іще не скоро буде два...
В його очах такий хороший світ,
Він ще не бачить, що таке війна...

... Не знаю вже, які знайти слова,
Складаючи у поетичний стрій,
Аби за все подякувати ВАМ –
ГЕРОЯМ нашим на передовій.

10 травня 2022

Окупант

Чом не жилося вдома, окупанте?
Отримав нагороду зі свинцем!
Ти йшов сюди дитину катувати
Й дивитись матір змушував на це!

Тобі грошей хотілось заробити,
Тому палив і села, і міста?!
Тож довелось в землі навіки гнити!
Такий достаток ти собі дістав!

Розмріявся, що будеш тепер мати
"Заслуги від вітчизни", визнання,
Тому прийшов людей простих стріляти?!
Але дізнався, що таке війна!

Ти злодієм в чужу ввірвався хату
І жив, і мародерив, їв і пив!
Не плаче за тобою навіть мати!
Дружина хоче шубу і трусів!

Говориш, на навчаннях, на уроці?!
Що все не так, нічого не вчиняв?!
Отримаєш науку в наших хлопців!
За все від Бога матимеш сповна!

15 травня 2022

Україна в моїй ДНК

Україна – це маки в житах,
Рідне небо таке голубе,
Україна – це сонях в полях.
В Україні я бачу себе.

Україна – це пісня дзвінка,
Україна – це сестри й брати,
Україна – в моїй ДНК,
Її дітям і внукам нести.

Україна – родюча земля,
Україна – це вільний народ,
Україна – це ріки й моря,

Україна – це дужий Дніпро.

Дух степів і лісів, і дібров!
Україна – це Київ і Львів.
Україну ніхто не зборов!
Нам Шевченко її заповів.

Україна – то рідний мій дім,
Рідна мова, квітуча весна.
Україна – гостинна усім,
А для ворога – кара страшна!

Україна – глибока душа,
Це гірська й Петриківська краса.
Україна – у прозах, віршах,
Україна – це села й міста.

Україна – лелече гніздо,
Вишиванка барвиста на ній,
Кольоровий і древній узор
Із ниток на її полотні.

Україна – жива у віках!
Україна – віночки плести...
Україна – в моїй ДНК,
Україна – в мені назавжди...

27 травня 2022

Не хочу рабства - хочу волі!

Не хочу рабства – хочу волі,
За те боролась, так жила!
Багато виплакала солі,
Вставала гордо й далі йшла!

Моя душа – пташині крила,
Я не стерплю на собі пут!
Мене земля таку зростила,
І в мене це не відберуть!

Не хочу рабства – волі хочу!
Такими Бог створив людей.

Синів багато маю й дочок
І їх любов мене веде.

Не одягну́ я панську свиту –
У мене серце б'є з грудей!
Не зміг мені очей закрити
Ніяк невільницький Морфей.

І не німа, а маю мову –
Ніхто мені не стулить рот!
За пропозиції казкові
Іти не хочеться на лот!

Не буду в рабстві, бо я – вільна,
Ніхто не стер мене, не вбив!
Бо я – безстрашна Україна!
Мене такою Бог створив!

10 червня 2022

Ненароджена сиротина

Знов риданням промокли стіни,
Похилилась в саду калина...
Знову втратила Україна
Ще одного героя-сина.

Він не буде тепер дзвонити,
Не поверне уже до хати...
А йому би життя прожити,
А йому би ще стати татом...

Є маленька його частинка,
Він залишив її по собі.
Ще не знає цього дитинка,
Що клубочком росте в утробі...

Як би горе не рвало душу –
Мусить сильною бути мама!
Він не візьме дитя за ручки,
Бо країну тримав руками...

Не співатиме сину пісню,

А чи доню не заколише...
Вже в окопі йому не тісно...
Вже для нього настала тиша...

Він країну закрив плечима!
Буде з неба спостерігати...
Там залишились побратими
Відбивати навалу ката.

Проводжають назавжди люди,
Сльози рідних, близьких і крики...
Буде кара Господня!!! Буде!!!
Упаде на потвор безликих!!!

Ще не знає його дитина,
Що зробила війна проклята.
Підросте у країні вільній
І побачить на фото тата...

27 червня 2022

У Ізюмськім лісі

У Ізюмськім лісі
Віє чорним сходом,
Виріс густо й тісно
Біль мого народу.

Осінь. Тільки люди
Ідуть не гуляти –
З гліняної груді
Тіла діставати...

Із його красою –
Жах страшного виду!
Пахне в нім сосною,
Чути геноцидом...

Дихалось би легко –
Але в грудях тисне:
Тут життями смёркло...
Вирвали навмисне!

Горем душі п'яні,
Дні ішли з дощами...
Хрести дерев'яні
Вилізли грибами...

А в Ізюмському лісі
Завиває вітер
По струні залізній.
Не сміються діти...

У землі ховає
Дерево коріння.
Людяність згниває
Попри тіло тлінне!

Їдуть депутати,
Світові спільноти
Поспостерігати
Біль мого народу.

Після Бучі нині
Втрато-кровно-слізно
Плаче Україна
Над Ізюмським лісом...

18 вересня 2022

Немає гіршої скотини

Собака Крим... Навкруг – руїни...
А в тих очах собачих – жаль...
Немає гіршої скотини
І не було, аніж москаль!

Собаці Криму мовчазному
Бідою двір його кричить,
Крім віку видно та втоми
Глибоку суть війни жахить.

Створив Бог світ, створив людину,
Та щось з людьми пішло не так...
Крізь серце віддане тваринне
Пройшла жорстокість посіпак.

Нема сім'ї... Немає дому...
Він – волохатий сирота.
Світило сонце дню гіркому,
Умить зруйновані життя...

Вже голос їхній не покличе...
Не помахав їм хвостом...
Чужі тут люди і обличчя,
І хаос, і металолом...

Ота собача порожнеча
Нічим не менша, ніж людська!
То – лють, то – злоба, ворожнеча!
Таке накоїла... рука!

Усе змінилося віднині...
В майбутнє – невідома даль...
Немає гіршої скотини
(І вже не буде), ніж москаль!

Чи варто з псами їх рівняти –
Видніє відповідь сама.
Бо є душа в чотирилапих.
А в тих двоногих?! Ні! Нема!

29 вересня 2022

Поверни мені тата, війна!

Поверни мені тата, війна!
Де ти, клята, його заховала?!
Чи не бачиш, яка я сумна?
Подивись, скільки сліз проливала!

Телефон місяцями мовчить!
З того місця ніхто не знаходить!
Невідомість на серці гірчить
І надія із сонечком сходить.

Добре відаєш, що тепер з ним,
Та ховаєш свою таємницю.
Ти прийшла сюди з ворогом злим!

Ти прийшла, аби крові напиться!

Не питаєш ні в кого: ти як?
Лиш завалами тіло «голубиш»!
Тебе любить страшний маніяк
І, мабуть, ти також його любиш.

Відпусти мого тата, війна!
Ти від нього й листа не напишеш
Із тісного окопного дна,
Де забули про спокій і тишу.

Розмовляє зі мною у снах,
Та про тебе не каже нічого...
Тут сиренами бавиться страх
І страждає країна від того.

В мене віра у серці міцна,
Що він є і тебе переможе!
Поверни мені тата, війна!!!
Збережи його, Господи Боже...

22 листопада 2022

Плаче з груднем найкраща країна

Що ж ти, грудне, дощами так плачеш?
Їх тобі листопад залишив?
В небі сірому сонця не бачиш,
Снігових не виковуєш див.

Та не треба нам зараз морозів,
Як не треба й калюжами сліз...
Відгрімилі погодою грóзи,
Ворог інших натомість приніс.

Ой, не виплачеш все наше горе,
Не розвієш в далекі світі.
Нам його не забути – ніколи.
Скільки ще доведеться пройти?..

...А молитва до Господа лине
Безупину про тишу і мир.

Плаче з груднем найкраща країна
І дітей відпускає до зір...
09 грудня 2022

Палата № 6

Найбільшу маємо біду:
Сусіда – дикую орду.
Туди, де чоботом стає,
Усе приймає за своє.

Живе паскудно, як свиня,
І що не скаже – то брехня,
Плекає наміри страшні,
У бразі тоне і лайні.

З похмілля думає чомусь,
Що це вона – велична Русь.
А хто з них справді слов'янин:
Якут, бурят, а чи мордвин?

Герой – «Ємеля», гордість – лінь,
Де світло плутають і тінь,
Благословляють кровопивць,
Звіродушевних дітовбивць.

У їх туманній голові
Не доля рідних – «гробові»,
А пропаганда суне роль:
«Пашол за родіну! Герой!».

Психоз – надійне опертя,
Де культ не глузду, а вождя,
Що назавжди в багні погруз:
Петро, імперія, союз.

«Велікіх» світ увесь уздрів
Без унітазів і трусів,
Та навіть без собачих буд
«Асвабаждать» усіх «ідут».

І від будинків, і людей,

І ненароджених дітей,
Води енергії, тепла,
Сім'ї, що в радості жилá.

Від лісу, степу і ріллі,
Свободи, рідної землі,
Від мови, пісні і буття,
Від неба мирного й життя.

Зламають рать усю – не зуб
Об вольний зроду наш тризуб!
Врятуй же, Господи, від місць
У тій «палаті № 6».

27 грудня 2022

Джерельна база текстів :

Оля Кириленко.URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100068477852841>

Ніна Ковальчук

І за рік, і за два розливатиме липа
з медоносних суцвіть мироносні меди.
І шовковиця стиглі шовковиці сипать...
І ромашковий спокій розлого цвісти...

Крок за кроком іти хідниками земними,
не збиваючи пил зі старого взуття,
не ховаючи літ під потовщеним гримом...
Не блукаючи, йти
від хреста до хреста.

Самосійна трава непорочного степу
зимуватиме тут і за рік, і за два.
А біблійний сюжет мандрівного вертепу
обертатиме час від Різдва до Різдва.

06 квітня 2022

Ти вибач, хлопче,
але сьогодні партнером
я оберу дорослого чоловіка.
Танцюватимемо зрілий танець
впевненими рухами тіл.

Музика вибухів серед літа
провокує тахікардію,
диктує ритм визвольного танцю
і дисонує зі стихією вітру.

Хореографія – вільна і пристрасна.
Декорації – домашнього затишку.
Світло – природне і чутливе до музики.

Тільки б не прогавити кульмінацію...

Не наближайся, хлопче,
бо вибухи неминучі.

13 червня 2022

виживи, майстре вогненних руж.
клятву повернення не поруш.
ружі, палаючи, відцвітуть.
постріл за постріл,
а лють за лють.

висаджу дома, у квітнику,
ружу, закохану і струнку:
кольором спокою зацвіте,
у кучерявім листку – святе
дихання роду і сік життя.
квітка до квітки,

до уст уста...

опісля лютих вогнів
вертай
до квітників, у домашній рай.
виживеш, майстре!
густим жабо
лист кучерявиться – на любов.

09 серпня 2022

– Мало співали веселих пісень, –
журиться літо, – більше журливих.

Репають сливи...
І чути лишень –
синьо-рожево репають сливи
у недоглянутому саду
зліва від брами старого міста,
де я ітиму... чи вже іду
без перебільшень років зо триста...

– Мало співали, жили ще менш, –
літо стікає сливовим соком.
Сливи нівроку...

Отак ідеш –
літо тече біля тебе збоку,
журиться:
– Мало було пісень
і полуничного мерехтіння...

Сливи порепані – до кишень.
Сад недоглянутий.
Брама – тінню.

20 серпня 2022

млин перемеле.
було б зерно...
і паляниці – на полотно:
дихання тепле і золоте.

та павутину свою плете
чорний павук.
вхід у млин заплів.
просто давно не було хлібів,
щоби на жорна...

який помел?
грубший, ніжніший?
та що тепер...
поле горить, не гудуть млини.
попіл холоне в мішках війни.

в неба дві опції – спокій/лють.
жорна небесні все перетруть.

03 вересня 2022

випрала вперше
родинну хустку.
скрапує з неї вода чи доля...
вилиняла
і укрилась густо
плямами часу, іржею горя.

це вже було...
у роду моєму
прали жінки цю квітчасту хустку.
квіти – то разом, а то окремо –
бились за кожную свою пелюстку.

видно перегин –
найглибша рана:
зона затемнена давнім болем.
нитки торочаться віднедавна –
рвуться зв'язки в часовому колі.

випрала хустку.
ніяк не сохне.
тягне до себе
слизькі тумани.
скрапує болем,
чи болем мокне...
на пелюстках
кровоточать рани.

12 вересня 2022

у осені замість серця – глибока вирва.
сирена звучить, як розлючений контрабас.

вмасти мені, осене – бронзова дамо чирви,
бо чорні хрести ні тобі, ні мені не в масть;

бо тихі могили загучно кричать і просять
гарячої помсти, помноженої стократ.
для карт у моїй колоді ти – сильна постать,
бо я у сухому листі шукаю зрад;

бо тут на чотири дні сім ночей, і восьма
почнеться одразу після
солоних слів
про вирву у грудях, завглибшки із весну й осінь;
бо мій океан довіри до дна змілів;

бо струни такі тугі, але зовсім голі;

бо танго під звук сирен
відстає на крок...
мовчи, контрабасе, –
осінь нехай говорить,
бо вирва у неї в грудях
і плащ намок.

19 жовтня 2022

Джерельна база текстів :

Ніна Ковальчук. URL : <https://www.facebook.com/poesija>

Галина Крук

правда на твоєму боці, але це твій найтемніший бік
мало хто бачив його, принаймні, із тих, що живі
трава підіймає черству землю на своєму горбі
культі дерев випускають пагони, як пазурі
наука розпізнавання смерті відскакує від зубів
за браком часу відразу переходиш до ключової з тем:
сонні артерії над ключицями – справа і зліва, їх дві
чорний ворон – птах, що живиться падлом, а не тотем
чужих довкола стає стільки, що губиться лік своїм
спиш до вікна головою, під подушку кладеш щось важке,
гуляючи містом, подумки постійно облаштовуєш вогневі
позиції, де кут обстрілу добрий і вид на ціль,
і сонце не сліпить в очі, і всяке таке
дай мені часу на збори – не забути забрати усе –
перш як вийти за рамки безпеки, давно затісні,

щоб не дісталось мародерам наших осель
ні доброї пам'яті, ні надтріснутого голосу платівки,
ні свідoctва померлих тут чи народжених тут дітей
дай мені ранку прокинутись в іншому сні...

8 березня 2022

Боже, не дай затихнути голосу люті
голосу тих, що в підвалах сидять, забуті,
голосу тих, що залишаються у завалах,
голосу тих, що скрикують в снах нетривалих,
голосу тих, що не можуть склепити повіки,
голосу тих, що безмовні, німі й недорікі,
голосу тих, що помруть від голоду й спраги,
голосу тих, що збирають крихти відваги
голосу тих, що спиняли собою колони,
що закривали собою від куль безборонних
голосу тої, що квилить в нікуди, тої, що кличе,
що проклинає, що в горі ховає обличчя
в тільце дитяче, у синове фото, у мамині речі,
в плечі сутулі, в коліна тремтячі старечі
голосу дому згорілого, голосу крові,
голосу розуму, що сумнівається, хто він
голосу, що проривається через сирени,
що заколисує ще ненароджених і безіменних
дай йому виходу з горла, що здушене страхом,
з міста під обстрілом, з тіла, що станеться прахом,
з серця, що б'ється віднині за кожного, чуй його, Боже,
голос ненависті в світі, де голос любові так мало може

війна 2022

як нас розкИдало життя
по різні боки

де вже не ходять в укриття
тривожним кроком

де не питаєш: “як ти там,
умови стерпні?”
де ті, що в лютий увійшли,
не вийшли в серпні

де йде розпачливий сигнал
немов під воду

і сходить сонце – як хорал
в фінальну коду

але крайнеба гострий злам
завжди далекий

бо навіть смерть дається нам
як той лелека,

що не синиця у руці,
що шум в етері,

що ніби ж ось вони – ключі,
а де ж ті двері?

7 вересня 2022

у моєї мови любові вибиті зуби
виплюнь, кажеш, усе це із себе, виплюнь негайно!
тепер можна вставити набагато рівніші.
із правильнішим прикусом, ніж попередні.
у моїй мові любові не лишилось живого місця,
не заходь у ці хащі, там міна на міні, суцільні розтяжки
ніколи не знаєш, що насправді тягнеться за словом,

який спогад зачепить, а який здетонує.
ми насадили цей живопліт, щоб ніхто не наражався,
навішали попереджувальних знаків, щоб уберегти інших
від смерті, замаскованої гарним пейзажем
а ти пропонуєш їх просто прибрати, щоб нічого
не псувало картинки, не чекаючи саперів,
не розчистивши цих теренів від пустих теревенів.
моя мова любові важка, як погляд батька,
непідйомна як віко на гробі його сина,
на якому тиждень пристрілювали зброю,
моя мова любові вдавилася словами, як його мати
я плакала її, доки плакала і щоб не плакати більше,
плакала. я плела її, наче маскувальну сітку,
відповідно до кольорів пори року, щоб вона когось
захистила.
кажеш, не ятри. будь мудрішою. будь вище від цього.
присмири свою мову любові. вижени. вирви із себе.
посади на цій випаленій території квіти.
на цій порожній місцині всередині себе і мови
у тебе ж мало залишитися десь насіння квітів.
у тебе ж мало десь залишитися добре слово.
десь за душею, що має усе прощати
моя мова любові так розрослася,
що виривається тільки разом із язиком,
що виривається тільки разом із душею,
бездушна

Джерельна база текстів:

Галина Крук. URL: <https://www.facebook.com/halyna.kryk>

Анатолій Лазаренко

Вам би життю чудовому радіти,
Плекать його, як сонячні сади...
А ви пішли Вітчизну боронити
Від нищої, потворної орди.
Вам би стрічать світанки солов'їні,
Любов'ю напувать палкі серця...
А ви, заради миру в Україні,
Щомиті ризикуєте життям.
У бій пішли, Вітчину захищати –
Вродливі, ясноокі, чарівні...
Ніколи і нікому не здолати
Хоробрих доньок рідної землі.
Найкращі в цілім світі, наймиліші –
Слів вдячності – і тих не підібрать.
Нехай на вас, незламні, наймужніші,
Зійде з Небес Господня благодать.
Пречиста Діва вкриє покривалом
Від лихоліть зловісної війни,
Щоб кулі вас ворожі оминали,
Щоб ангели у битвах берегли.
Уклін доземний й шана всенародна
Вам – берегині миру і добра!

Нехай вам подарує перемога
Життя щасливе, сповнене тепла!
16 червня 2022

Україно-ненько! Барви веселкові,
В ніжному серпанку ріки і ліси,
Трелі солов'їні, зорі світанкові –
Прихиляюсь щирим серцем до краси.
Мирна і гостинна, гостю завжди рада,
Зустрічаєш гречно – хліб на рушнику,
Мила і сердечна, у житті відрада,
Найгарніша в світі... Де знайдеш таку?
Та війну трикляту, болі і тривоги
Заздрісна сусідка принесла тобі...
Підбадьорся, люба, йдем до Перемоги
І розквітнеш знову в щасті і добрі!

23 липня 2022

Двоє яблучок тримала
Дівчинка в долоні,
Усміхнувшись, ніжно мама
Запитала в доні:
– Яблучка, що і казати –
Впевнена – смачнющі.
Чи не схочеш одне дати,
Донечко, матусі?
Донька довго не барилась,
Як перлинка мила,
На матусю подивилась
Й двоє надкусила...
В неньки усмішка застигла –
Є чому смутитись –

Гірко мамі, не схотіла
Донечка ділитись.
Донька ж ненці усміхнулась:
– Матінко, рідненька,
Візьми ось це, – пригорнулась:
– Воно солоденьке...

16 серпня 2022

Сльозою тане пам'яті свіча...
Нестерпна рана серце обпікає...
Гірчить полином зболена душа...
Війна у нас найкращих забирає...
На Небеса, у вічність відійшли –
Як пережить трагічні миті втрати.
Та у думках ви з нами назавжди
І часу світлий образ не здолати.
Як ви любили, сім'ї берегли,
Тепло душі віддали до остатку...
Пробачте, врятувати не змогли
І згасли ви, як зорі на світанку.
Злетіли в Небо мужні, молоді,
Щоб янголами край свій захищати.
Та ви у серці вдячному живі,
Ваш подвиг будемо вічно пам'ятати.

17 вересня 2022

Уклін доземний, воїни добра,
Подяка щира кожному герою –
Ви світ, ціною власного життя,
Бороните в запеклому двобої.
Безмежно вдячні вам, захисники, –
За те, що в лихоліть важку годину,

Як янголи, хоробрості крильми,
Від орд ворожих вкрили Україну.
Спасибі, наймужніші, за життя,
За віру в завтра й сонячні світанки,
За подвиг ваш, заради майбуття,
Що в серці зберігатимуть нащадки.
Дай, Боже, вам відваги, міці й сил
Здобути довгождану перемогу,
Щоб ви з війни живими, як один,
Скоріше повернулися додому.

4 листопада 2022

Згадай про солдата

Згадай про солдата. В зимову негоду
Він відсіч звитязно дає ворогам –
За мирне майбутнє, за нашу свободу,
Щодень ризикуючи власним життям.
Згадай про солдата. Теплом свого серця,
Хоч відстань далека – у думці зігрій,
Щоб кулі минали в смертельному герці,
Молися за нього, коли йде у бій.
Згадай про солдата хоча б на хвилину,
Нехай щира вдячність розвіє жалі,
Надасть йому сили в найважчу годину
Промінчиком світла в зловісній пітьмі.
Згадай про солдата у дні новорічні
(йому не до свят у походах, боях),
Збери у думках усі блага одвічні
І світлом добра устеляй йому шлях.
Згадай про солдата, підтримай героя,
(хай знає – душею ми поряд із ним).
Теплом свого серця, в молитві до Бога,
Щоб він із війни повернувся живим.

26 грудня 2022

До Тебе, Пречиста, я руки здіймаю,
Прошу допомоги, смиренно благаю –
Вимоли в Господа мир Україні,
Добробут і затишок кожній родині.
Матінко Божа, молись за солдата,
Щоб він переможно здолав супостата,
Живим повернувся до рідного дому
І радісний сміх залунав в ньому знову.
Життя покладаєм в Твої добрі руки,
Зміцни сили й віру в годину розпуки,
Опікуйся нами з теплом і любов'ю,
Даруй Свою ласку, талан і здоров'я,
Щоб в кожній оселі всміхалися діти,
Щоб кожному дню ми могли порадіти,
Без воєн і болю, зневіри, тривоги...
Вимоли, Матінко, нам перемогу.

Джерельна база текстів:

Анатолій Лазаренко. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100068820465781>

Дмитро Лазуткін

Місяць хмари підсвічує.
Хмари – подушки Бога.
Навіть за крок до відчаю –
Що відчуваєш?
Нічого.
Тиснуть бетонні плити,
Тиснуть залізні ґрати.
Будеш м'яко стелити?
Вірити і пробачати?
Бо виливаються з рота
В ночі твої бузкові
Висмоктані з болота
Здерті хрящі любові.
Вибух тебе розбудить.
Що відчуваєш?
Нічого.
Люди – такі люди.
Хмари – подушки Бога.

війна не красива війна огидна
страшна мов розірвана рана

безжальна ніби цвітіння акації
над розбомбленими мінометами укриттями

коли ми заїхали в місто
ще до початку розмінування
під колесами шелестіло розбите скло
і уламки снарядів всіювали
перелякані узбіччя

він вийшов до нас першим
розповів як обстріляли його дім
а потім сказали
ми тут будемо жити
іди на хуй

за три дні
їх накрили вогнем
і він боявся вийти з погребу
й побачити свою хату
після обстрілу

стіни залишилися стояти
дах потребував капітального ремонту

трьох бурятів
закопав на городі аби не смерділи
одному з них відірвало руку
кинув її собакам
здичавілим
контуженим
каже: хай хоч щось погризуть

добра душа

Школа

розбомблена школа -
тріумф російської зброї
добре що учнів вивезли
ще до початку обстрілів
інакше б
не вижив ніхто
у кабінеті географії
звисає шматками
розірвана мапа світу
підручники безпорадно
розкидані на підлозі:
антична література з обгорілими корінцями
новітня історія з вирваною серцевиною

10 березня 2022

Весна в приірпінні

заїхали танком у двір
сказали
не ходи тут
бо пристрелимо
так і сидів у підвалі
вдвох зі старою мамою
їли консервацію -
солоні огірки
мариновані перці
до вибухів звук швидко
за гучністю визначав
кому з сусідів не пощастило
два тижні мерз
два тижні боявся
холодна весна

дихала у міжребер'я
так ніби намагалася
дістати до самого серця
тільки б стара не померла
думав він
тільки б перетерпіла
хмари виповзали з укриття
ніби хтось випускав дим
з прокурених легенів
чужі голоси
цього разу були чужими як ніколи
і все буквально все –
буяло й ширилося
і стільки навкруги всього дивовижного –
аж очі розбігаються:
ось могила в міському саду
ось могила у ближній лісосмузі
ось ще одна могила – посеред клумби
де ґрунт особливо м'який
так мало землі для нас всіх
так багато нас для цієї землі
одного дня вони поїхали
розвалений паркан який обіцяли поремонтувати
так і лежить

13 квітня 2022

Літачок

пролетів літачок і засяяв
мов ловив мене на гачок
я сховався бо здався зайвим
в цьому небі
чужий літачок
бо я звик рахувати зорі
бо я вже не чекаю комет
бо найкращі з моїх історій

не вантажаться в інтернет
коли ночі – пахнуть мов квіти
заколисані теплим дощем...
коли дуже хочеться жити
коли хочеться жити ще
і наповнено і безмежно
у відведені нам віки...
літачок впаде обережно
на житомирські колоски.

15 березня 2022

Хороший план

темна енергія
спалахує і проривається
вночі мені подзвонив
мій перший тренер з карате
каже що хоче вбити путіна
зізнається –
пробував самотужки
направити силові потоки
але ні
там кругова оборона
ледве отямився від контрудару
переконує:
нам потрібно згуртуватися
сто мольфарів повторює
потрібно хоча б сто мольфарів
цілий підрозділ так би мовити
хтось відволікатиме
хтось прикриватиме
хтось буде відтягувати увагу на себе
хтось – атакує
ціла стратегія
просить – допоможи
зібрати це військо чаклунів

здавалося б -
поклади слухавку і забудь
але
я скидаю тісні облядунки
і стаю у це магічне коло
і ті хто поруч
теж приєднуються
я хочу вбити путіна
говорить володар вогню
я хочу вбити путіна
повторює касир з супермаркету
я хочу вбити путіна
лунають голоси з підземки
я хочу вбити путіна
шепоче мені на вухо
дівчина з помаранчевими дредами
і місяць вигинається
ніби пастуший ріжок
і ніч перетворюється
на вогняний напій
вбити путіна
вбити путіна
виявляється
потрібно лише сто мольфарів
вбити путіна
вбити путіна
врешті решт
не найгірший план
темна енергія
спалахує і проривається
потяг пролітає
не зупиняючись
лялька вуду в руках шамана
починає горіти

16 квітня 2022

Марія

марія іде за сіллю
бо так багато потрібно тепер солі
бо немає більше солі
бо скінчилася
її сльози стали прісними
ще коли ступала по воді
а як вийшла на берег
з боку промзони -
розучилася плакати
вітер з моря
насвистує щось
портовим кранам
сонце ніжне
і сонце колюче –
ніби два різних сонця
чому ми думали
що ракети –
це про космос?
чому нам не сказали
що ракети –
це про темні підвали?
що ніч має очі
що смерть має запах
що ми тут самі
і ніхто нас не забере
чому нам не сказали
маріє?
стільки посічених дерев
стільки розчавлених запитань
іржава дорога
розкидані гільзи
марія іде за сіллю

4травня 2022

Індійський океан

що вона робила
на узбережжі індійського океану?
дивилася як сонце обережно
сідає на хвилі і починає на них гойдатися?
їла солодкі фрукти під пальмами?
ганяла на моторолері?
вигиналася мов змія
лежачи на піску?
курила духм'яну траву?
танцювала? медитувала?
фотографувалася зі слонами?
напевно саме так все і було
десять днів світла
десять днів свободи...
поверталася ніна
літаком через варшаву
під час пересадки встигла поспілкувалася по відеозв'язку з донькою
яка залишилася з її батьками
вдома
у маріуполі
її малій було чотири роки
вона смішно вимовляла окремі слова
особливо нові для себе
наприклад говорячи про ракети
сказала:
мам
а у нас лакети
які лакети?
ну що ти там вже знову вигадуєш?
так ніна дізналася про початок війни
за кілька хвилин її рейс скасували
як і всі інші рейси у потрібному напрямку
наступного дня стало ясно
що далі буде лише гірше
обстріли посилювалися

почали з'являтися повідомлення
про перших загиблих
і страшні кадри зруйнованих висоток
відстані між телефонними розмовами
ставали нестерпно довгими
коли їхала у мікроавтобусі
до українського кордону
зв'зок з донькою і батьками зник
на сім днів як виявилось згодом
крізь в'язкий час
вповзала у світ весна
абоненти були
поза зоною досяжності
новини що надходили –
заважали їй дихати
повна облога міста
повна облога міста
і де тут взятися повітрю у її легенях?
вона читала про гуманітарні коридори для цивільних
розстріляні російськими солдатами
дзвонила сусідам
питала – коли бачили її доньку востаннє?
перепитувала крізь скрипіння і шерехи у слухавці:
вона жива?
вона жива?
ви мене чуєте? вона жива?
проти її маленької дівчинки
армія путіна використовувала
системи залпового вогню
далекобійну артилерію
авіаційні бомби
тактичні ракети
дуже багато танків
мінометів і стрілецької зброї
постійно:
тремтіння і вібрація

писали що місто зруйноване
на 50 відсотків
потім – на 70
згодом – на 90
безкінечне згарище
мертва земля
до якої
птахи поверталися ніби додому
а побачили – лише спалені гнізда
та й розлетілися назавжди
здивовані
нажахані
розгублені
ніна прорахувала всі можливі варіанти
і на всяк випадок – неможливі
тобто коли їй подзвонили
з незнайомого номера
вона вже була готова до всього
як виявилось
одного дня у їхнє бомбосховище
зайшли люди з автоматами
швидко забрали всіх
і повезли кудись під ростов
частині – дозволили тимчасово залишитися у донецьку
саме звідти й телефонували
ніна слухала незнайомий голос і подумки молилася
почула знайомі – і розридалася
їй вдалося домовитися про все
майже дивом...
вона забрала їх на блокпості
за вікнами автомобіля пропливали
низькі хмари і високі дерева
майже всю дорогу дівчинка
спала на задньому сидінні
вже за перемишлем
прокинувшись від нахабного сонця ранку

раптом запитала:
мамо
мамочко
скажи
ну як тобі індія?
будь-ласка
скажи
як тобі індія?
розмитий горизонт
виїдав очі
коли ця дорога
закінчиться
ми обов'язково
про все поговоримо

5 травня 2022

Пророки

мої прекрасні друзі
які писали про війну
за десять років до її початку
вони – не кликали її
вони – попереджали...
коли вирваний вибухом ґрунт
накрив нас із головою
які рядки з яких книжок ти пригадаєш
?
танкові колони
ранкові ракети
батальйони що
намагаються оточити
індустріальні міста
країна моя
схожа на брезентову плащаницю
яка зберігає контури поранених тіл
це діти твої

Господи
це запах болю і страху
засохлої крові й розсипаного тютюну
це слова молитов
на яких тримаються
цегляні каркаси
рішучість – прикриває спину
війна – зневажає рими
коли немає куди відступати
пророцтва збуваються
5 червня

Репортер

вскривати ці дні
ніби консерви
ми добре вміємо
робити вигляд що
нам все вдалося
але перелітні птахи
падають на бетонні плити
оглухлими від
ракетних ударів
я запитую
тебе
мій друже
котрий пересидів
у підвалі
весь цей жах
що було
з вами?
найгірше
каже
це страх
тваринний страх
перед силою яку не можеш зупинити

перед уламками
які стукають
у бетонні блоки
страх втратити те
чим жив за що боровся
страх усвідомити
що все це не вартує нічого...
– що ви відчули коли
бомба впала поруч з вашим будинком?
– чи знали ви
про що говорити
з тими
хто вдерся у ваш дім?
тепер
ви готові вбивати?
край хмари
чіпляється за дах
багатоповерхівки
мова ночі
вишіптує слова ненависті
я продовжую
ставити питання
ти що
репортер?
вигукує хтось
так
я репортер
не сумнівайтеся
я розкажу
всю правду

1 вересня 2022

сьогодні я бачив як помирає солдат

йому відірвало ногу на авдіївському коксохімі
військові медики
евакуювали його під мінометним вогнем

наклали турнікет
привезли на стабілізаційний пункт

намагалися запустити серце

британська репортерка джейн
фотографувала роботу лікарів

загальний план: доктор зі спини
крупний план: молоде обличчя бійця

не більше тридцяти -
зазначає вона

і продовжує знімати

фотографії мають розлетітися світовими змі
адже зараз всіх цікавить авдіївка
всі хочуть бачити
як прощається із життям
боєць сил спеціальних операцій

розірваний одяг з плямами свіжої крові
промінь сонця що розділяє операційну

на світлому боці
доктор говорить про ушкоджені ребра
і пробиту легеню
але продовжує маніпуляції
шансів на порятунок все менше

джейн рухається по темній стороні

шукає вдалих ракурс
медперсонал метушиться і заважає їй
зробити фінальний кадр

поїхали звідси
кажу я

мовчки сідаємо в машину

одразу за блокпостом
раптово починається злива

Джерельна база текстів :

Dmytro Lazutkin . URL : <https://www.facebook.com/dmytro.lazutkin>

Дмитро Луняка

Просвистівши вгорі репризу,
Нас метал вибиває з гри.
Але десь в телефонній книзі
Залишаються номери.
Той із Києва, той із Хуста,
Той у скроню схопив нішт'як,
В безстрокову утік відпустку,
Дезертирував із життя.
Ти гортаєш свої контакти.
Трупи цифер – давно не ті.
Та не можеш людей поховати
В електронному забутті.
Як їх видалиш? За екраном
Відчуваєш німу печаль...
Але гірше від кулі ранять
Номери, що живі й мовчать.
Доки був – пам'ятали ніби,
А поїхав на рік – і пох.
Ти нікому вже не потрібен,
Хоч ти вижив, а хоч і здох.

Ти їх любиш.
Крізь сотні звужень,
Що у графік вплете війна,
Набираєш – мовчать байдужі
Епітафії-імена.
І в самотньому цьому акті
Затискаєш сльозу в руці,
Перегортуючи контакти,
Ніби книгу живих мерців.

Не думав публікувати, але нехай. Зі святом! Любімо попри все і не
зраджуймо серцю❤️

Сонце надвечір купалиться. Озеро тане ввись.
Він підійшов до берега, не замочивши риз,
Каже до мене: послухай, любиш її? Відпусти.
Їм, коханим, не треба нести наші хрести.
Завтра тебе осколками переїбе на два,
Виплюне зуби й мізки розкидана голова.
Нащо її прирікаєш на самоту і біль?
Не нагадуй про себе,
Не обіцяй весіль...
Сонце в бою із пільмою в сутінках догора.
З лісу Желя виходить,
А з-під води Мара.
Тешуть дошки на човен, плавлять чорну смолу,
Кличуть: ступай, козаче, на чорну
Стежку малу!
Ляжеш у чорний човен, в ніч попливеш до нас.
Підеш знову по колу, так що жодних образ:
Прийде у світ дитина з поглядом теплоти,
Навіть писатиме вірші – кращі, ніж пишеш ти.
Я зупинився здалеку. Човен уже стоїть,
Поміж світами відстань – вода довжиною в мить.

Отче, я згоден! – крикнув, – я забуду її!
Слова застрягають у горлі, нібито не мої.
Світло поволі тоне, темрява з флангів йде,
Б'ють перуни по хвилях з нізвідки і у ніде.
Злива свинцева зірвалась смертю по всій землі.
– Стій! –
За спиною Лада
У нестатутному камуфлі.
– Зберися! – кричить на вухо між вибухами вона, –
Ти житимеш, сука! Життя триває, доки іде війна!
Світло і темрява боряться за існування вдвох.
Із боротьби цієї в тобі воскресає Бог.
Річка реве і піниться, і відступає Мара.
Желя переходить ватру і в полум'ї завмира.
Будемо жити далі!
Нехай і одним – та днем,
І очищати землю ясним купальським вогнем.
Гнати присвячену нечисть і лицемірів геть,
Щоби заради світла свою пережити смерть.
Щоб на броні всміхнутися чи між кривавих плес,
Швидко потай від ротного пишучи смс.
Щастя любить сміливих і не боїться меж.
Ти, звичайно, одразу слухавку не візьмеш,
Але пусте! Зідзвонимось. В ніч полетять слова.
Навіть у Лелі солодко крутиться голова.

14 лютого 2022

Дорогим Оксана Бут і Живосил Василь Лютий,
а також усім друзям-музикантам
Знову тривога. Вдягаю розгрузку,
Зверху на неї – старий АК.
Світ до щілини стискається вузько
Звуком північного літака.
Мчу в укриття, хоч насправді – пофіг:

Кому судилося, той живе...
Вивчили ми по пекельних нотах
Ціле сольфеджіо бойове.
Скільки приходив надвечір у гості,
З кухні дивився через вікно:
Хвилі в озерах міжоболонських
Міряли зоряне кімоно.
Взявши до рук, ніби мрію, бандуру,
Чув, як по струнах вогонь пливе...
Звук цей влітається в ніч похмуру,
В дике сольфеджіо бойове.
Щирість із чаєм, проста й негорда,
Гоїла жаль від життєвих ран,
І воскресали в гітарних акордах
Стус, Симоненко і Дараган.
Цілюся в ніч під німою зорею,
Доки сирена відбій прореве...
Стиха наспівую "Меч Арея",
Ніби провіщення бойове.
Заходів сонця мирні пожежі
Вщент перебиті артою давно.
Київ горить. У вогні телевежа.
Скотчем похрещене ваше вікно.
Ворог атаками захлинеться,
Відчай осколками розірве...
Ми заспіваємо.
Б'ється серце -
Вірне,
Стривожене,
Бойове.

1 березня 2022

Джерельна база текстів:

Дмитро Луняк. URL:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100008760643958>

Петро Мага

В рамках вже обридлої програми,
Зляканий до трясці рядовий,
Полонений орк дзвонив до мами,
Просто сповістить, що він живий.
Що йому безмежно пощастило,
З роти залишилось три бійці,
А його лиш трішки зачепило,
І тому пов'язка на руці.
Що в Джанкої роздали патрони,
На маневри їхав контингент,
Марш-кидок, а вранці під Херсоном,
Їх колонну розтропили вцент.
І що він поїв і випив чаю,
Що конвой у госпіталь завіз,
Що сестричку любить і скучає,
І додому хочеться до сліз.
І що люди тут з міцного тіста,
Що країна встала, як стіна,
І що він не бачив ще нацистів,
І що тут справжнісінька війна.
Що брехню давно пора розкрити,
Що сирена день і ніч кричить,
Що під бомбами вмирають мами, діти,

Та про це скаб'єєва мовчить.
В телефоні мати і іконка,
І думок жахливих круговерть,
Їм вже надіслали похоронку,
Обіцяли виплату за смерть .
Вже змирились, що в родині горе,
І тому нежданий цей дзвінок ,
Син-крамольник, і таке говорить,
За яке в росії світить строк.
Він хіба не чув про темні сили,
Про Бандеру і нацистський слід,
Про гусей, ковід і рукокрилих,
Що повинні знищити весь світ.
Що в лабораторіях підземних,
Хлопчика Зеленський розіп'яв,
І що їх правитель недаремно,
Цю спецоперацію почав.
Що немає цукру в магазинах,
Крупи, ліки-навіть не шукай,
Що сусідський син солдат-мужчина,
І кухонний надіслав комбайн.
Але ми тебе завжди чекаєм,
Взагалі, спасибі за дзвінок,
А росія всіх перемагає,
Так що ти тримайся там, синок!
...Представник розхваленого війська,
Що планеті принесло війну,
Хлопець Ваня із містечка Бійська,
Мовчки слухавку конвою повернув.
Залишивсь на самоті сидіти,
Голову руками обхопив,
Й довго намагався зрозуміти,
Нахера він матері дзвонив...

9 березня 2022

Молитва

Господи Великий, Всемогутній,
Як так сталось в тихий мирний час,
Що пішов ордою ворог лютий,
Заривати в мерзлу землю нас? ...
Книга пише, що найбільша кара,
Як Всевишній розум відібрав-
Став сусід бездумним яничаром,
Каїном...Кривавим катом став!
Так, він братом тільки називався,
Як шакал у засідці чекав,
Ліг під карлика...розслабився і здався,
Щоб на ранок Київ задрижав.
Задрижав від вибухів і болю,
Розлітались стіни і шибки,
Господи, що сталося з Тобою,
Як вмирали діти і жінки?!!!
В Піст великий...коли Свят намисто,
Мало нашу землю вберегти...
Так, я вірю, це зробив нечистий,
Але, Боже...як дозволив Ти?
Завинили ми перед Тобою?-
А тепер, що день-то лютий бій,
Дещо перегнули із ціною,
В світлій канцелярії Твоїй.
Але Ти не кинув нас, я знаю,
І тому Священна ця війна,
Бо рабів до раю не пускають,
Знаєш, а рабів у нас нема!
Всі раби розкидані полями,
Їх іще не скоро заберуть,
Господи, ти будь в окопах з нами,
Прояви свою найвищу суть...
...Помагай нам ворога прогнати,
Знищити цей первородний гріх,
Хай земля їм буде, як скловата,

І нехай поглине їх усіх.
Ми тоді повернемося у Храми,
Тихо, без претензій і образ,
Визнаєм, що Бог завжди був з нами,
І ніколи не покине нас.

16 березня 2022

Зібравши речі у рюкзак,
Все вкрадене, що влізло,
Тікав з Чорнобиля русак,
Та вже, напевно, пізно.
В «рудому»лісі рив рівчак,
Лопатою залізною,
І взяв дозиметра русак,
Та вже, напевно, пізно.
Він про нукліди щось читав,
І про реактор грізний,
І фільм відомий пригадав,
Та вже, напевно, пізно.
По сотнях, тисячах людей,
Чорнобиль справив тризну,
Солдат із раші, будьмо – гей!
Ти схаменувся пізно.
Згадаєш двадцять другий рік,
Як низку катаклізмів,
Коли ти був іще мужик,
Але тепер вже пізно.
Колись приходять каяття,
Ти – гвинтик для вітчизни,
Їй чхати на твоє життя,
Ти зрозумів це пізно.
Дадуть медальку, ти держись,
І вір мені на слова,
Що вся твоя «ліхая жизнь»,

Уйдьот на полшестого»...
Радій до часу, сучий син,
Зомбований ординцю,
Чорнобиль-наш гіркий полин,
Ненавидить чужинців.
І ти, пропалений до дір,
Розкажеш сину слізно,
Що вас на смерть послав упир,
Та буде дуже пізно ...

31 березня 2022

Схилилися знамена і вітрила
Розгубленість в обличчях і серцях
І вся планета ніби заніміла
І пробує повірити в цей жах.
Ридає Бог на вічному престолі
Не бачили давно на небесах
Прострелені потилиці і долі
І свастики на зламаних тілах.
Хоча напевно долітав до неба
Старечий стогін і дитячий плач,
Дівочий божевільний крик : «Не треба»
І регіт орків зі смердючих пащ.
Маленька Буча стала, як безодня
Згорів під танком тихий світлий рай
Гуляй іван, нам можна все сьогодні
Хабаровск і Іваново – гуляй.
Столітні сосни хмарами накрило,
Та поливав свинець замість води
І полягали люди у могилу,
І вкрилися землею назавжди.
Летять у далечінь небесні сотні
Вже без турбот, без болю і без крику
Над ямою тремтить дідусь самотній

Шукає рідних серед сотні тіл.
За краще місце б'ються репортери
І роблять фото в різних кольорах,
Всі видання, всі світові етери
На рейтинги помножить чорний жах.
Барвиста земле, чом ти замовчала
Чом над світами тиша, аж дзвенить.
Ми ж говорили, ні, ми всі кричали
А ви не чули. Жрїть, панове, жрїть,
Заклейте пїсок стрїчкою із газом
Готуйтеь до наступної зими
І слухайте, як рашинська зараза
Вам завтра скаже : «То булине ми.
Ми атакуєм виключно любовю,
Хїба ми брали участь у вїйні?
Ми сяли добро у Приднїстровї,
У Грузїї, в Донбасї і Чечнї».
Це вже було і з нами, і не з нами,
І це на жаль триває сотнї лїт
Для всього свїту Буча – це екзамен
Чи має право жити бїлий свїт.
Якщо у ньому здохне справедливість
Якщо свободу продають як крам
Хай буде він як з постера красивим
Навіщо свїт такий потрібен нам?
А виродкїв ми точно відшукаєм
Гвалтївникїв, убивць і палїїв.
В Івановї, в Хабаровському краї
Як треба, тодістанем з-під землі.
Щоб згинув рїд ваш сатанинський, сучий
Щоб як один вождї перевелись.
Лише тоді всміхнеться наша Буча
І спробує зажити, як колись.

4 квітня 2022

Налякана дівчинка-тиха весна,
Малює промінчики з синього неба,
Дарма, що навколо триває війна,
А сіяти треба, а сіяти треба.
І гуркіт моторів приглушує лють,
З'їжджаються в поле нев'янучі люди,
Дарма, що нам «гради» чорнозем псують,
Земелька така, що чекати не буде.
Стоїть автомат біля кола керма,
Сапери бурчать: не ходіть без потреби,
А раптом десь міна! – та все це дарма,
Бо сіяти треба, бо сіяти треба!
Нам кажуть, що добрив багато в ріллі,
Та краще їм в пеклі живими згоріти,
Не гідні вони, щоб лежати в землі,
Яка вже віками годує півсвіту.
Мої земляки, непоборні мої,
Ця вічна земля нагороджена вами!!!-
І палять, і топчуть, і нищать її,
Та потім Господь покриває хлібами.
І знову всі рани загоїть любов,
І райдуга встане барвисто в пів-неба,
Як мостик до раю, для тих, хто пішов...
А сіяти треба, а сіяти-треба.

6 квітня 2022

Вокзал надії людом вирував,
Ходіння, крик, безсоння і валізи,
Дві різні долі – пан, або пропав,
Тремтіли, наче рейки із заліза.
Жагучий оптимізм передчуття,
Такої прорахованої миті,
І потяг миру Краматорськ-Життя,

Здавався найпрекраснішим у світі!
Русявий шкет класично виглядав,
Як персонаж із дошкільної прози,
Маленький хлопчик у руці стискав,
Маленький іграшковий паровозик.
Бо він-мужчина, їхав на вокзал,
Сказав бабусі не забути паспорт,
І, дбаючи про всіх, с собою взяв,
Свій іграшковий додатковий транспорт.
Чотири тисячі стривожених облич,
Зібралися, щоб штурмом взяти вагони,
І вірили, що вже в наступну ніч,
Зустрінуть їх незнищені перони.
Гудок! Ні не гудок-пекельний звук,
Такого не приносять навіть грози,
Гаряча хвиля вирвала із рук,
Поплавивши на кульку паровозик.
Поплавивши надії й почуття,
Спаливши злет у довгожданний вирій,
І потяг світла Краматорськ-Життя,
Дивився на померлих пасажирів.
На зламаних тілах простих людей,
Що так хотіли вибратись! Не вмерти!!
І напис ізувірський «за дітей...»
Димів із половинкою ракети.
Вона летіла розпалити страх,
Заради цього загубила крила,
Та в наших, вже посічених серцях,
Жагу вендети тільки розпалила.
А хлопчик світлу місію свою,
Теж виконав... і вже засохли сльози,
Тепер катає діток у раю,
Поплавлений на кульку, паровозик.

8 квітня 2022

302 хвилини

Напевно ,їй приснився сон пророчий
Чи за віконцем птаха прокричала
Прокинулася Мама серед ночі,
І вже очей до ранку не змикала...
Здавалось їй, що там, десь за вітрами,
Що в темряві з тополями говорять,
Її єдиний син шепоче: « мамо...»,
Він кличе, а її немає поряд.
Синоч. Він завжди дзвонить їй о восьмій,
Та як дожить до восьмої години?!
Чи серце материнське буде взмозі,
Ще витримати триста дві хвилини.
Він може застудився там, у полі,
Її чубатий золотий хлопчина,
Чи може опинився у неволі,
Які ж ви кляті, триста дві хвилини!
А може... Точно ні! Ніяких « може»,
Він клятву Мамі дав, що не загине,
Мій Господи, мій милосердний Боже,
Змотай в клубок ці триста дві хвилини...
А за вікном вже небо посіріло,
За стежкою калюжі, як озерця,
А краплі корвалолу не зуміли,
Знайти потрібні отвори у серці.
О, Боже, восьма... може не почула?
Думки тривожні сиплються за комір,
Вже триста дві хвилини промайнули,
І раптом дзвоник. Невідомий номер...
І все життя перед очима впало,
– Матусю, рідна! Добрий ранок, мила!
Так, нас посеред ночі накривало,
Так, всі живі! А телефон – розбило.
Я звечора поїв і ситий досі,
Покашлюю? Напевно, це від диму,
Як ти? Все добре? Завтра знов о восьмій,

Ти запиши, це – номер побратима.
Ну все, побіг!..Один гудок короткий,
Але відлунням щастя відгукнулось,
І небо стало світлим і високим,
І у кутку ікона посміхнулась.
І довго ще молилася смиренно,
За рід, за мир, за неньку Україну,
Щоб кожна Мама слухала щоденно,
Найкращий в світі ніжний голос Сина...

18 квітня 2022

Товаришу путін, а що тобі сниться,
Коли над Уралом імла настає,
Коли набрякають пацючі зіниці,
І бункер змикає склепіння своє?
Товаришу путін, чи п'єш ти снодійне,
Чи мозок заляк, потемнів, задубів,
І ти вже за Фрейдом, давно й безнадійно,
Пірнаєш у пекло нестерпних жахів?
Чи й досі ти віриш в «расейських героїв»,
Яких урочисто на смерть відправляв,
Цікаво, а як ти себе заспокоїв,
Коли до могил першу сотню поклав?
Чи сняться розірвані трупи сірійців,
Скалічені долі грузинських дітей,
Що скажеш мільйонам простих українців,
У Бучі, де нищили мирних людей?
Чи сняться тобі Маріуполь і Харків,
Чернігів і Суми приходять до сну,
Матроси з «москви», що згоріли на шкварку,
«москва» затонула, як «курсък» затонув?
Імперію сниш від камчатки до Риму,
себе імператором сяючим сниш,
Де ти, майже Бог, в дельтаплані незримо,

Із стерхами разом під небом летиш?
Зробив ти ікону з царя ніколая,
Ідею попи підхопили бігом,
А в центрі москви в мавзолеї чекає,
на змінника свого убивця його?
Дев'ятого травня паради, концерти,
І буквою Z переліт літаків,
Чи бачиш у снах, як везуть на лафетах,
Під басківський спів двадцять тисяч гробів?
А може присниться під звуки параду,
Що десь в Кьонігсбергу вже німці живуть,
Що тихо Китай підкрадається ззаду,
Що тихо Курили додому пливуть?
Чи може дитинство твоє, без любові,
Приснилося знову і губи тремтять,
А може, напившись невинної крові,
Ти просто не спиш, бо вампіри-не сплять?..
А може, у бункері спиться казково,
Тендітні гімнастки танцюють канкан,
На вушко співа міхалков колискову,
І «по цепі ходить» ручна сімоньян.
Два вибухи поряд... думки розлетілись,
Та знаю я точно, що все-недарма,
Бо сниться бійцям, що війна закінчилась,
І мир на Землі, де тебе вже нема...

20 квітня 2022

Якби ви знали, чортові розриви,
що світло обертають на пільму,
які ми всі спокійні і щасливі,
ходили ще три місяці тому...
Робота, дні народження, весілля,
Захоплення – у кожного своє,
безглузді суперечки і похмілля,

«зростають ціни, риба не клює...»
Потроху відступала пандемія,
про це сміливо стали натякати,
Ще кілька днів – і вже б здійснилась мрія,
Щоб в магазинах маски не вдягать.
Ялинки у дворах повикидали,
калину обклювали снігурі,
І вже путівки разом обирали,
на серпень, бо ж до школи дітворі!
О, Боже милий, Господи правдивий,
Одну коротку відповідь... – Чому?!!!!
Ми ж всі такі спокійні і щасливі,
ходили ще три місяці тому!
Сварилися, мирилися, прощали,
і нас тоді в запеклому бою,
долала суєта! – І ми не знали,
що живемо, насправді, у раю!
Що все звучало, як «Червона рута»,
І ми повернем це після війни!
Але людей загиблих повернути...
Нема на це у Господа ціни.
Полеглі діти – ангели красиві,
що з Богом, як горобчики сидять,
кричать з небес: ви всі були щасливі,
навчіться, врешті, щастя цінувати!
Щоб пам'ять їх не зрадити ніколи,
ми вийдем переможцями з війни!
Ми з вами подолаємо цю школу,
гірку – гірку, як полинові сни...
Тоді й життя буятиме, як диво,
у переливах світлих кольорів,
і кожен з нас пройде свій шлях щасливо,
за себе, і за тих, хто не дожив...

13 травня 2022

Оленівка

Опаленні ліжка, немов скелети,
тотальна декорація руїни,
і руки, наче жовті сигарети,
війною скурені до половини.
Запечене тату на гострім лікті,
тут ДНК не треба відбирати,
і просять не показувати дітям,
А може треба? Може навіть варто!
Хай знають, як у нутрощах полону,
де чорна смерть шукає собі нішу,
ведуть бійців приречених в промзону,
А далі справа техніки і тиша...
І вже ні обіцянок, ні пробачень,
ні світлої зими, ні темних ранків,
і гуркіт обопільних звинувачень,
брехні і демонстрації уламків.
І все це тоне в мареві флешмобів,
заходиться густим диванним криком,
Змішались в купу перша леді, ноги,
і хлопець, закатований калмиком.
Але вночі питання б'є у скроні,
заснути не дає, мов та зараза,
що хлопці опинились у полоні,
не просто так, а просто за наказом.
І в той момент, як воїни здавались,
Коли бійці топили сором в люті,
вони і їх родини сподівались,
що всі зусилля будуть не забуті!
Невже ми повертаємось до теми,
що вже віками розриває груди:
нема людей – немає і проблеми,
війна все спише, а народ-забуде...
Безжальний час все зробить так, як схоче,
та дай нам, Боже, бачити цю страту:
як матерям подивляться у очі,

ті, хто тоді віддав наказ здаватись...

30 липня 2022

Клітка

Арматура – іржава нитка,
тінь абсурду, засохла кров,
Маріуполь – залізна клітка,
місяць серпень, весь світ – Азов.
Чорні ґрати, зелена миля,
Мішанина із різних мов,
наче сучка, скиглить безсилля,
в соцмережах весь світ – Азов!
Сльози рідних в очах бездонних,
беззаконня повзе на трон,
ешафот для хрестів червоних,
гільйотина для всіх ООН...
Будапешт меморандить нищість,
домовляється з чортом Мінськ,
вся планета вдихає дикість,
як доріжки тренований ніс.
Арматура – кістяк з металу,
пробиває ребрами дім,
тут судитимуть левів шакали,
І вже вирок відомий всім.
Ще торік тут були концерти,
чи планує їх чути знов,
Маріуполь – іржаве гетто,
це за тебе вмирав Азов?!!!
Це за тебе вдихали фосфор,
і кусали колючий дріт?!!!
Не ділися сюжетом з Босхом,
Не зганьбися на цілий світ.
Ти ще можеш прибрати клітку,
і пустити манкуртам кров,
не порви цю тремтливу нитку,

місяць серпень, весь світ – Азов...

16 серпня 2022

Джерельна база текстів:

Петро Мага. URL:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100011134235936>

Marianna Navarrski
(Мар'яна Барчук-Галик)

піду скупаюся
змию з себе трохи війни
що налипла за день
за купу років
за століття
щоденно їється з хлібом
п'ється щоранку з кавою
ось уже надцятий день
а насправді віки
на годиннику північ а насправді 3:40
у календарі квітень
а насправді триває лютий
ми щодня шепочемо молитви за тих самих
захисників
ми щодня кидаємо прокляття тому самому
ворогу
ми щодня перемагаємо в цій війні
й
я ніяк не можу збагнути
дві речі
чому

це настільки боляче
і як ми змогли
стати
такими
сильними
10 квітня 2022.

часом я прокидаюся від того
що мені сняться чиїсь ненаписані вірші
я собі думаю чиї вони
ці бідні змерзлі словосироти
це котрась з Бучі чи котрийсь з Ізюму
їх недописала і недописав
що мені робити з ними
відправити геть приймати
вони будять мене посеред ночі
дзвонять дзвонами
кричать криком
часом ледь чутно шепочуть
але щоразу
беззаперечно
велять
свідчити
квітень 2022

З хрестом чи на хресті?

Чому зібрати до купи хрест, українку і росіянку була така погана ідея,
кажуть вони,
чому ж у вас немає всепрощення і всеблагої любові, українці,
лементують вони,
таж,
Україна має бути як Христос
і як Христос прощати,

невже це так важко,
твердять вони.
Звичайно, між Україною і Христом
є дещо спільне:
розп'яття і воскресіння.
А от всепрощення і всеблагоді любові до ворогів
в Україні немає,
все ж Україна – це країна,
все ж Христос – це Бог,
по всепрощення і всеблагу любов – до Нього,
а ми, українці, не маємо таких широких
компетенцій.
Тож воздаймо кожному, як було слушно
запропоновано
Ворогу-ворогове,
Богу – Богове,
а українцям – Україну.

13 квітня 2022

Страсна п'ятниця в Україні

на коли сьогоріч припадає
Страсна П'ятниця питалися

Буча Ірпінь Бородянка Гостомель
були затишними містами
теплими
як домашнє вогнище
а зараз це
некрологи
мартирологічні списки
українців

Охтирка
як та кухонна шафка з майоліковим півником
як закон Парето у жахній воєнній версії

лише 20 відсотків вцілілости
супроти
80 безжальних відсотків знищенности

а щодо Волновахи
то Волновахи більше немає

Маріуполь був квітучим надморським містом
а зараз

це
портове місто ріки Стікс
куди стікає кров незламних захисників

і
невинно убієних маріупольців
ніхто не дасть їм дві монети

на перевіз

бо не лишилося ніяких монет
все покрали російські солдати

сьогоріч

Страсна П'ятниця для нас почалася ще в лютому, 24-го
триває

і
все ніяк не закінчиться

Україна вже загорнута в сувій великого болю

Україна вже одягнена в обладунки священного гніву

У мене відомщення і я відплачу

каже Україна ворогам

і

бає все чорніші й чорніші казки

вся українська земля

стає для ворогів суцільною Чернобаївкою

Україна

мстить за своїх українців

і

кожен з нас
буде відомщений
і кожна
і кожне
22 квітня 2022

Маріуполь

слово «Маріуполь» тепер як постріл
як вогнепальне поранення
коли куля навиліт
а краї рани рвані
і коли здається
ця рана така велика що можна прозирнути
наскрізь
і побачити
потойбіч
Маріуполь-до-війни
і шматочок моря Азовського
можна розгледіти живих дельфінів
і живих дітей що сміються на березі
і Азовців живих що стережуть місто
і будинки можна побачити в квітах
а не вирви від ракет

отак заціпеніло вдивляєшся в рану і насправді там
мертві дельфіни
і діти мертві
і Азовці
Місто Мертвих

в дитинстві я читала вірші Пабло Неруди
який намагався з'ясувати дещо і описав площі якими тече
кров дітей
він не знав що писав про площі
Маріуполя

ані я не знала
я-ніколи-не-могла-собі-цього-уявити
і
сподівалася-що-ніколи-не-зможу
але війна закреслила оце ніколи

Кажуть у Дніпрі
створили коктейль під назвою
«Маріуполь»
так от
там усі складники гіркі
гіркі як слово Маріуполь
що
гірчить нам
горем
червень 2022

після перемоги
ми розкупимо
всі збірки поезій про цю війну
ми будемо читати до болю в очах
допоки не перечитаємо кожен вірш
і
дочитавши останній
нарешті
зможемо
плакати
21 червня 2022

що вдієш
якщо замість крові у жилах тече війна
серце валить часом як ПТУР

часом як РПГ
думки спочатку рояться завзятими Байрактарами
тоді пролітають пронизливо ракетами NLAWів
а потім різко закінчуються як БК
і СТУГНою гатить розуміння

що
нічого не вдієш
якщо замість крові у жилах тече війна
просто

сьогодні

день

двохсотий

11 вересня 2022

Слова

Слова стають зброєю
Слова стають бойовими комплектами
Стають Німаєрами NLAWами СТУГНАми
Слова стають колючими і ріжучими предметами які влучають у ціль

Слова стають ареною
Слова стають кров'ю
Слова стають піском яким цю кров
на арені присипають
Слова стають могилами іменними і безіменними

Слова стають химерами
Слова стають привидами
Слова стають сухою землею у ворожих горлянках
Слова стають самою смертю

Слова стають лінією
Лінією розмежування
Фронтвою лінією

Лінією яка ділить нас і їх
Слова стають рубіконом
Слова стають останнім кордоном
Слова стають останньою барикадою

Слова стають шматком хліба
Слова стають водою
Слова стають стягом
Слова стають гімном

Слова стають ліками
Слова стають знеболювальним
Стають перев'язувальними матеріалами
Слова стають кровоспинним
Стають турнікетами і рятують життя
Слова стають самим життям

І нарешті наприкінці світу
Слова стають собою
Слова повертають собі своє значення
і
Врешті
Стають
Словами.

вересень 2022

«Моліться за мир» – кажуть вони
«Хіба ви не хочете миру?» – запитують вони

Ми українці
молимося за наш і ваш мир
щоденно
Джавелінами
НЛАВАМИ

Байрактарами
Стінгерами
Хаймарсами
Молимося СТУГНОЮ
І радимо вам теж так молитися
якщо хтось думає
що зараз за мир можна молитися інакше
той не розуміє природи війни
ані
природи миру
5 грудня 2022

Джерельна база текстів :

Marianna Navarrski. URL : <https://www.facebook.com/dartagnan.moschettiery.7>

**Марко Терен
(Мар'яна Козуліна)**

Ти нічого не зможеш змінити.
Все вже задумано нами так:
з кожної гілки мого дерева
за тобою слідкує мій вірний птах.
Вся моя звірина стереже непомітно
твій кожен крок:
для них ти – корисний харч,
для них ти – прийдешній орк.
Кожна комаха, спляча в землі,
розчула мої могутні слова.
Слухай і ти, йдучи моїми стежками,
як вітер лютневий співа.
Це по тобі шепотіння моєї голодної,
перед посівною,
землі:
ви нам потрібні всі.
Дуже потрібні.

Зогнілі.
Хвіртка бабусина жадібно схлипує
й стугонить.
Більше мені не тісно,
чуєш,
більше мені не болить!
Тут не спрацюють куплені молитви,
що з твоїх церков.
Добре,
мій смертний орку,
що ти нарешті дійшов!
Добре,
мій смертинй орку,
бо в мене буде врожай!
Кожен, хто хоче мати цю землю –
спочатку в неї лягає,
годує моїх птахів,
мою звірину
і моїх комах.
Повір,
це єдино можливий для тебе шлях.

25 лютого 2022

істота не людського походження, що йменувалася військовим російської армії, прийшла до мене на землю вбивати, гвалтувати, красти і забирати. і воно хотіло відвезти «трофеї» зняті з убитих і згвалтованих українок, своїй дружині, яка виховує його дітей, матері, яка його народила. Але найкращі воїни цього світу, мої брати, змогли назавжди зупинити це падло. і показати світові вміст кишень окупанта. світе, ти бачиш? світе, ти чуєш? Моя Україна зараз стримує з усіх сил цих істот. кладучи на кон життя багатьох гідних. кричи про це світе.

пам'ятай, світе, твоє мовчання означатиме для тебе одне: ти – наступний.
або вставай, або готуй приносити в жертву своїх жінок, дітей і коштовності. свої землі.

Тихої ночі, моя Україно!

Смерть ворогам.

31 березня 2022

Посивіле жіноче волосся сплітається в довгі шовкові дні.

Стелиться ніжним тонким простирадлом під спину втомлених вартових.

Можеш судити суворо, от тільки про біль не розкажуй мені.

– Тату, ну як ти? Тримаєшся міцно? З наших ніхто не зник?..

Стомлений рідний голос у слухавці харахориться і щемить.

Доповідає, що все під контролем,

що зварено борщ

і що Харків стоїть.

Каже, стоятиме, поки я не приїду додому з дітьми.

«Доню, а хто ж берегтиме, якщо не ми?»

– Чом не голився, – питаю.

Він: як приїдете – поголюсь.

– В мене сьогодні ночують Лариса й маленький козак Петрусь.

Згадую, – каже батько, – нашеньку Мію, як подивлюсь.

– Як випадає лягти поспати, то за дітей молюсь.

Харківський схрон «у діда» працює для тих, хто зможе дійти.

І нагодуємо, як годиться, каже (сміється), от чесне слово!

– Нашим – борщу та каші помниш, в дитинстві любила ти?

Ну а прийдешнім зайдам... в діда теж приготовано!..

Я видихаю прикривши слухавку.

– Нашим усім привіт.

– Ти не хвилюйся, завтра не зможу дзвонити, ввечері напишу.

Завтра вже місяць, а наче сотня пекельних літ...

– Чуєш, тримайся міцно, тільки без шуток!

Місяць у снах прокладати маршрути:

бігти,

летіти,

пливти.

Місяць під серцем росте ненависті чорна діра.
Війна – це в натовпі по очах впізнавати таких, як ти.
І до нового зв'язку божеволіти після фрази «Мені пора».
Війна – це сива вдова, з пожовклим дитячим лицем.
Холодні пустки ліжок у багатоповерхівках могил.
Це душі малят, що линуть у небо, поки наші тримають тил.
Тільки нікому... нікому не розкажуй про це.

24 березня 2022

Що з нами збудеться,
мила,
що з нами стане?
Вітер сліпий жебракує поміж містами.
Мох проростає дахами,
тоншають стіни.
Те, що здавалось непевним,
стало постійним.
Те, що здавалось далеким –
стало свідомим.
Хочу додому, чуєш!!!!
Я хочу додому...
Спогад пече, розлука гірчить безпідставно...
Що з нами збудеться,
мила,
що з нами стане?..
Там, де, здавалось, завтра, настало сьогодні.
Наші тіла годовані,
душі – голодні.
І уві сні так беззахисно й підсвідомо:
«хочу додому,
мила, я хочу додому...»

8 березня 2022

говори зі мною
Саро
знаками говори
я ховаю в торбині книгу
яблука та полин
я стою одна за парканом твоїм старим
як не впустиш мене
то хоч яблука забери
не сварися на мене
Саро
ти снилася
я прийшла
як і в тебе колись
в мене донька не спить мала
я усе що ти попросила вві сні
взяла
і для тебе вина холодного налила
я на ганку твоєму сяду
і ти сідай
за кущами в саду твоїм
ще стоїть біда
заворюють зорі й обвітрений небокрай
ось вино та яблука
Саро
розповідай
я розчую крізь покоління
твої слова
імена та прізвища піснею наспівай
ми не родичі
Саро
з тобою
бачиш які дива
тільки горе твоє бринить
наче ти жива
ось полин назбирала
щоб запах стояв густий

ось солодкі яблука
ті що любила ти
і для доньки твоєї
книжка з казок простих
а у скрині поштової
жовкнуть старі листи
я із племені тих хто загублений був і сам
і на землю мою знову падають небеса
наче кара за те що інші зробили з нами
і за те що ми опиратися як не знали
Сара ходить сліди лишаючи на піску
я у снах своїх ще не знала її таку
в сукні білій та пісню веде гірку
і усі мої вартові
вслід за нею крокують
так буває
вона приходить до мене в сні
щоб сказати про те
що немає кінця в війни
щоб сказати про щастя
вирване з доль людських
як з родинних альбомів вирвані сторінки...
23 травня 2022

Понівечені зв'язки. Розірвані й гнуті лінії.
Немає ніяких планів.
Немає ніяких «ми».
Ти мовчки кричиш у слухавку,
що все кардинально змінено.
Я чую твоє:
Не можна.
Вертатися.
До зими.
І все зрозуміло: жоден
не вернеться вже ніколи

в життя, що до точки відліку,
на лінію
«до вогню».
І долі розбиті градами, і рами віконні – сколами...
Новини нервово скоролити, шукати «в живих» рідню.
Цей автоматичний стан... Ізвечора все збирати.
Складати себе та списки,
потреби та молитви.
Шукати маршрути правильні,
казати «все добре» братові.
Мовчати йому:
не можна
вертатися
до зими.
Понівечені зв'язки. Реакції заблоковані.
Пунктиром кроїти відстані
від лютого до кінця.
І ти зі своїм наплічником, зі спогадами та болями,
мандруєш травневим світом,
вернутись пообіцявши.

19 травня 2022

кришиться.
сиплеться.
стогне.
гуде.
болить.
я відчуваюся Харковом
тільки завмру на мить.
точиться.
коється.
горкне.
смертями пече.
хрипко кричить і...
змінює сутність речей.

я почуваюся Харковом.
розпач та опір несучу.
стільки було нам життя,
не пояснити,
не суть.
просто ненависті бризки
на білому тлі.
просто.
немає кого жаліти.
просто не треба жаліти.
стогін залізний
гуде.
кривляться перекриття.
як божевілля,
нескорено
і зятято.
люто і жаско.
гостро
надію відтято.
нищатья вільні
яскраві
рідні життя.
ранок надійде,
кажуть.
змовкнуть сирен голоси.
спогад не стерти
не вирвати
як не проси.
як не крутисся при інших.
як не бреши.
чим не проший.
рясно та густо
знаю
на ріднім подвір'ї
в бабусі
взялись спориші.

кришиться
сиплеться
стогне
гуде
і...
болить.
я відчуваюся Харковом.
східного стану безвихідь.
я відчуваю
все, що мені назавжди нести.
я відчуваюся так
як і ти.
так відчуваюся, рідний мій,
як і ти.

10 липня 2022

У пташиному леті, ти знаєш, є стільки волі.
Стільки нерву та крику, ривку та щемкого болю.
Я дивлюся з вікна на естонське холодне небо,
а думками знову з тобою.
А думками блукаю Полтавським широким шляхом,
і вздовж Лопані... кожна стежина зміїться страхом.
Я боюся, бо знаю: там все не таке, як рані.
І думки – полохливим птахом...
Що робити, мій друже? Ну що ти із цим поробиш?..
Наші душі навіки у пастці старих бомбосховищ...
Наші діти з тобою – живі безборонні мішені.
Від реальності не вборониш...
У пташиному леті, ти знаєш, є стільки правди.
Ми тримаємось міцно з тобою, чогось заради.
Я хапаюся поглядом марно за крила птаха.
А удома лютують «Гради».

6 липня 2022

Свята́ маті́р герої́в збира́є цві́нтарні трави на зілля.
Го́рне в торбі́ну долоня́ми землю́ сиру́ із во́вчих слі́дів.
Треба́ будити́ всіх заповзя́тих, хто почи́ває в моги́лі.
Хай повста́ють на захист са́кральних земель і людських житт́ів.
Стійко́ чини́ться опі́р.
То́читься крѐвна війна́.
Гинуть о́рдінці в ко́рчах – прада́вне болотя́не зло.
Стане́ в сві́ті все на місця́
з легко́ї руки́ украї́нських герої́в,
так, як ко́лись, в домо́скальські́ часи́ було́.
В'я́же ву́зли на моту́зці – послáння таємно́ю мово́ю.
У сно́пі – золотáве колос́ся дозрі́ле та обважні́ле,
дивом вці́ліле після́ підпа́лів, полите́ пото́м і кров'ю...
Дбайлі́во збира́, го́рне до серця́, цінно́сті, що не зотлі́ли.
Стійко́ чини́ться опі́р.
То́читься крѐвна війна́.
Гинуть о́рдінці в ко́рчах – прада́вне болотя́не зло.
Стане́ в сві́ті все на місця́
з легко́ї руки́ украї́нських герої́в,
Так, як ко́лись, в домо́скальські́ часи́ було́.
Свята́ маті́р герої́в склика́є забу́тих старі́йшин роду́.
Ку́риться дим полино́вий і понад ста́вом пли́ве з туманом.
Треба́ підмо́гу нашим, вирі́шують, щоб вбере́гти свобо́ду.
Лі́нуть ду́ші на звук літа́врів.
Ми́ць полѐглих герої́в з нами́.
Стійко́ чини́ться опі́р.
То́читься крѐвна війна́.
Гинуть о́рдінці в ко́рчах – прада́вне болотя́не зло.
Стане́ в сві́ті все на місця́
з легко́ї руки́ украї́нських герої́в,
Так, як ко́лись, в домо́скальські́ часи́ було́.
Стану́ть плече́м до плеча́, рука́ до руки́, та серце́м до серця́
ді́ти, в жи́лах чий́х полум'я́м помсти́ священна́ любов па́ла.
Маті́р свята́ герої́в підні́ме руки́ до неба́ й почне́ться
те, що ма́ло поча́тися в сві́ті, в якому́ розкві́тла і́мла.

Стійко чиниться опір.
Тóчиться крѐвна війна.
Гинуть ордінці в кóрчах – прада́внє болóтяне зло.
Стане в світі все на місця́
з легкої руки українських героїв,
Так, як колись, в домоска́льські часи було.
23 серпня 2022

душа мого міста ночами кличе додому
звуками скрипки.
скра́пує гу́сто червоними краплями
на білі полóтна долі.
дихає важко втя́гуючи повітря ні́здрями
крізь розбиті шибки
і намагається знову відчути окóлиці поневолені.
місто моє не кричить ночами від жаху
а завмирає від люті
та кам'яні́ша.
під стогін сирен рóбиться наче вищим
непробивні́м як запéкла крі́ця.
корінням вростає вглиб
п'є перед вибухом черговим знавісні́лу тишу
і між тривогами горілі́ць засинає так
як бійцям годиться.
серце його залізобетóнне б'ється
бо сповнене впевненості та віри.
місто яке під бруківкою ховає багато кривавої правди.
кожна клітина його сходóва прагне помсти й очікує смерті звіра.
є опиратись йому чого
і є стояти чого заради.
звуками скрипки душа мого міста постійно кличе мене додому.
запахом лип із парків приходить ночами коли не спиться.
молюся кожній вулиці
кожному дворику
кожному перехрестю його святому:

стій моє місто
будь моє місто
лишайся світом в моїх зіницях.

6 вересня 2022

у відтінках цієї осені через край багряного.
наче крони високих дерев
з вогнепальними ранами.
щось, здається, важливе, пропущене та украдене.
тільки це не вкладається в рамки існуючих слів.
дім мій був на горі, як маяк, що показував шлях.
що поробиш, людині у світі без дому ніяк.
я приходжу до нього самотнім блукальцем у снах,
тільки в дім мій більше немає входу.
у відтінках цієї осені забагато сивого.
під вікном мого дому щороку родила слива.
я ніколи не знав, скільки розпач приносить сили.
і ніколи про це знання не просив.
вже достиглі плоди важко падають в ґрунт вологий.
я боюсь, що забуду до дому свого дорогу.
я боюся про це говорити з незрячим богом
і зізнатись самому собі.
за мовчанням цієї осені забагато крику.
на усі голоси. і нема голосам тим ліку.
хризантеми гублять пелюстки та хилять голівки.
по собі ненадовго лишаяючи слід.

8 жовтня 2022

приходьте додому вечеряти, сестри й брати.
у вікнах холодних сьогодні горять свічки.
щоб легше було вам дорогу знайти –
зі стиглого жита вінки.
слова розгубились, не знайдуться в темній імлі.

пускається дощ, оплакує горе земне.
відбиток од свічки на мокрому склі,
молитися кличе мене.
розпалюю дрова в печі, щоб зігрітись змогли.
і білий рушник укриває прибраний стіл.
цей вогник од свічки – поборник імлі,
помітно його звідусіль.
ім'я за ім'ям називаю до ночі лицем.
до хліба святого – вологої солі з очей.
знайшлися б слова прокричати про це...
так пам'ять у вікнах пече.
слова розгубились, пропали у темній імлі.
пускається дощ, щоб стишити горе земне.
відбиток вогню на віконному склі,
молитися кличе мене.

25 листопада 2022

Тільки, будь ласка,
не забувай
дихати.
Ніч листопадова перед світанком –
тихо так.
Тільки, будь ласка,
не забувай
вірити.
Ми після лютого всі
безпритульні сироти.
Там, в часопросторі,
наче завмерли
заживо.
На автоматі, не корячись
натиску вражому.
Наше пальне –
це палкої ненависті сила.

З нами війська
архангела Михаїла.
Люди стрічали янголів,
ті казали:
щоби забрати віру –
зброї замало.
Щоби убити душу –
замало смерті.
Наші з тобою історії
ще не стерті.
Нам із тобою писати
їх треба далі,
щоб прочитали байдужі
та заблукалі,
щоби почули глухі
та сліпі прозріли,
щоби минуле й теперішнє
відболіло.
Тільки, будь ласка,
не забувай
дихати.
Доля стоїть на порозі,
чаклюють віхоли.
За листопадом, подивишся,
прийде грудень.
Поки ти дихаєш –
світ існувати
буде.

23 листопада 2022

Остап іде на війну.
Остап наостанок вкладає дитину спати.
Він намугикує колискову,
яку йому співала баба,
бо до пуття не вміє співати.

Остапові щемко й важко лишати родину
та йти на війну.
Та...
є речі, які одразу не так і легко збагнути.
Просто одного ранку в Остапове місто прийшли чужі.
Сказали йому:
«Слухайся нас, тепер ми головні, мужик!»
Остап вернувся додому, дав дружині дитину й сказав:
«Держи! Я тебе відвезу до батька в Харків,
а сам піду. Нічо не кажи».
Остапу дали автомат і сказали, що він буде героєм.
Остап до цього дня не тримав у руках вогнепальну зброю.
Але, коли за плечима дружина,
за плечима дитина,
то він же за них – горою.
Остап не герой.
Але, виявляється, тут усі, як Остап – прості, не герої.
І не те, щоб Остап колись мріяв стати героєм, просто...
«Мужики, ви шо, це моя земля, моя хата і мій особистий простір!»
І понеслась...
Катування цивільних...
снайпери...
місцеві зрадники...
неоголошені розстріли...
Остап вечорами мугикає в телефон дитині колискову,
а вдень скаженіє від злості.
Ось тут вся історія,
про яку не казали в школі.
В маршрутках – руське радіо,
в шинках – шансон по приколу.
І Остап, стискаючи автомат в окопі шепоче: «Ніколи! Більше, сука, ніколи
в мене вдома не буде війни!..»
А побратими затягують «гей соколи... »
І ось Остап вертається в місто
в якому ніколи не жив.
Машину з тілом його стрічають приїжджі

й міські старожили.
Стають на коліна обабіч дороги,
несуть свічки та жоржини.
Остап недоспівану колискову залишив дитині.
Та Україну.

5 листопада 2022

Торкаюся ран мого міста по фото з новин,
шукаючи входів і виходів, винних в провинах,
тримаючи рамки нестерпної відстані та жалю.
Дивлюся й ще більше знаю: як я тебе люблю...
У світлі скупому пригнічених ліхтарів,
хто б нас з тобою, сильний мій, пожалів?
У світлі нового світанку й прийдешнього дня,
як мені хочеться просто тебе обійняти...
Падають ночі на голову темним рядном,
а нам із тобою, рідний, судилося все одно
жити ці дні вдалині та хапати надії рукав.
Хто я така – сумніватись, ну хто я така?
Жити, як мріялось, діяти, як ми могли.
Морем і холодом пахнуть обійми імлі.
Хлібом і пічкою – рідного дому тепло.
Скоро побачимось, рідний. Пеклу на зло.
Світлого, милий, доброго, милий, Різдва.
Бачиш, триклятий лютий нас не злавав.
Бачиш, ми можемо більше, аніж колись могли.
Попри закляття старої, сліпої імлі. Торкаюся ран мого міста по фото з
новин,
шукаючи входів і виходів, винних в провинах,
тримаючи рамки нестерпної відстані та жалю.
Дивлюся й ще більше знаю: як я тебе люблю...
У світлі скупому пригнічених ліхтарів,
хто б нас з тобою, сильний мій, пожалів?
У світлі нового світанку й прийдешнього дня,

як мені хочеться просто тебе обійняти...
Падають ночі на голову темним рядном,
а нам із тобою, рідний, судилося все одно
жити ці дні вдалині та хапати надії рукав.
Хто я така – сумніватись, ну хто я така?
Жити, як мріялось, діяти, як ми могли.
Морем і холодом пахнуть обійми імли.
Хлібом і пічкою – рідного дому тепло.
Скоро побачимось, рідний. Пеклу на зло.
Світлого, милий, доброго, милий, Різдва.
Бачиш, триклятий лютий нас не злавав.
Бачиш, ми можемо більше, аніж колись тягли.
Попри закляття старої, сліпої імли.

25 грудня 2022

Джерельна база текстів: Марко Терен. Авторська сторінка. URL:
<https://www.facebook.com/teren.marko>

Галина Морозова

Мамо, скажи:
тепер всі слова
набувають глибшого змісту?
Ми з України.
Звичайні дива.
Добраніч тобі.
Моє місто.
Мамо, скажи:
тепер всі страхи
будуть такі лихі?
вибухи.
згрища.
свист літаків.
а оці рівчаки –
вони від яких
ракет?
Мамо, скажи:
а чому ти плачеш,
коли бачиш
на фото лиш
чорний пакет?

Мамо, мамо,
які страшні
наснились сьогодні сни!
мені довелося
лишитись одній,
у сховищі, у пільмі.
Мамо, скажи:
де завтра будемо жити?
І чому колись
були просто діти,
а тепер
ми діти війни?
18 березня 2022

«...в Архангела Михаїла у Бородянці впав з долоні хрест, проте лишився меч, статуя дивом вціліла попри те, що росіяни прострелили її.»
впаде з долоні хрест—
а ти аніччирк,
мовчи, ради Христа!
та втримається меч:
Архангел Михаїл
стоятиме вночі,
рахуючи до ста.
до тисячі, до тла,
до смерті всіх смертей.
була любов?
була.
ти вивезла дітей?
ми проростем із стін
горілих попелищ,
повстане наша тінь
на тисячі облич.
ми рушим потойбіч
із світлом за плечима

щоб ти любила знов
й не плакала ночима.
щоб ти була собі,
йому, і їм, і нам,
молилася в журбі
і довіряла снам.
щоб ти раділа літу,
і сонцю, і теплу,
щоб хтось тобі у відповідь:
я теж тебе люблю.
щоб ти любила знов
без всякої причини –
ми віримо в любов
з мечами за плечима.

14 квітня 2022

спів лунає з Азовсталі,
сестро, віриш? спів дівочий.
чим їх небо там тримає
проти зла і проти ночі?
що вони вдихають?
порох?
що їдять? суху траву?
не здолає чорний морок
душу вільну і живу!
не поглине, не зурочить,
не звоює України!
о, Маріє, матір Божа,
розкажи своєму сину
за новітні катакомби
у своїм південнім місті,
і за те, як в напис "діти"
прилетіли бомби. бомби
все летять, густіше дим.

Пташка в темряві співає,
світить голосом вночі.
Боже, Боже, я не знаю...
чом, скажи, Ти не кричиш?
МАРІУПОЛЬ
в серці стогін
МАРІУПОЛЬ
в скронях стукіт
МАРІУПОЛЬ
М-а-р-і-у-п-о-л-ь...

7 травня 2022

іграшка без жалю
і без дна.
наче й не кінчалася зима...
клята переклята ця війна
ми пізнаєм найчорнішу лють,
нас катують, вирізають, б'ють,
ми саджаємо уперто пагінці.
мамо, я змінилась на лиці,
наче вік майнув,
а може два,
як зболіла безкінечна мить.
заростає по могилах вже трава,
але я іще жива,
мені болить

22 травня 2022

дивись лише на маківки дерев,
на сонце, що купається в траві.
життя іще сто шкір з тебе здере,
а ти – живи

плекай любов, тримай її за руку,
дивись у очі: синє – золоте.
із поля долинають дивні звуки,
то все – росте
ми у вогні, і він співає болем.
ти чуєш ліс, і річку, і поля?
тримайся, рідна, ми усі з тобою
ти є земля земель,
бо нам земля.

7 серпня 2022

З Днем Незалежності всіх, хто робить нашу незалежність.
На колінках.
На пузі.
В окопах на два метри.
В прифронтовому Харкові.
В Запоріжжі і Миколаєві.
В тилу.
Тим, хто закордоном, але підтримує, донатить, жене машинки, і говорить,
говорить, говорить.
Пишу і думаю – хочеться так подякувати всім, але ж я точно когось забуду.
Ось просто зараз двірничка замітає коло смітників, щоб було чисто.
Просто зараз тушать пожежу від прильоту у Харкові, розбирають завали,
прибирають уламки.
Хтось, хто п'ятдесят років говорив російською, переходить на українську, і
просить: розмовляй зі мною, будь ласка, виправляй помилки.
Хтось плаче, просто зараз.
І хоче додому.
І малює жовто-блакитне, і пише перші в житті літери.
Кожен українець нині, якщо він українець, звісно (читай – бандерівець:) –
несе важку ношу і робить свою роботу.
Видиму і невидиму.
Зі святом нас!

24 серпня 2022

моє місто розстрілюють
твоє місто звільняють
місто Марії...ми мало за нього знаєм
що там палає, в Бога, що так палає?
серце, в якого хата з кожного краю
серце моє, вогонь і попіл, ти ж розкажи
як нам буде
чи ми дійдем межі
хто нам вповість, де та межа
хто знає?
і серце каже: тримайся любові,
вона – триває
31 серпня 2022

живе життя
ми живемо за всіх,
кого заморено, катовано, убито.
дитячий плач, дівочий спів,
бабусин сміх.
осоння, павутиння, боже літо
посеред жовтня.
і під свист ракет
розмови точаться
і стали вже буденні:
знайшов шолом?
автівку? турникет?
скільки тобі потрібно кровоспинних?
з чого сертифікацію здаєш?
робота з травмою.
то головне наразі.
де подруги?
у Лондоні і Празі.
як мама?

у селі, купила "лісапєд".
а світло є?
та ні, у шахи граєм,
і діти тішаться розмовам
при свічках.
ми все здолаєм, бачиш?
небокраєм
ідуть любов і гнів,
і відганяють страх.

24 жовтня 2022

стій, ані руш! кажу тобі, стій!
ми з країни тих, хто приймає бій
ми з країни довготривалих варт
непозбувних бентег
непокараних втрат
ми повстали із глини цієї ріллі
ми деревами лісу цього проросли
ми вода цих річок і вугілля цих шахт
ми тут кров
ми тут сіль
любов і ландшафт
ти є злодій
чужинець
ворог
крадій
ти не маєш тут волі
ми приймаємо бій

6 листопада 2022

на вас летять ракети з моря
поховайтесь, будь ласочка, у підвали

нам вже чорно од вашого горя,
чом ви досі говорите?!
ми б вас позабували,
ми б вас здали, аби ви здалися
але ви не чуєте, ви співаєте
ви співаєте у окопах
ви співаєте на узліссі
українські діти співають в Карнегі Холлі
ми відбили собі долоні
і всі очі виплакали
вашим нестерпним болем
зупиніться чи зупиніть це
поховайтесь, збережіться
давайте до нас, за три океани
аби це не з нами
аби це не з вами
що ж ви так воюєте,
наче землю гризете зубами
наче стоїте за храм
і співаєте, ніби в храмі
5 грудня 2022

у такі вечори добре мати свічку
нас мільйони, тож горять мільйони свічок.
дідо улітку визбирав кислу порічку,
зварив варення, годуватиме діточок.
звідки у діда діти? той сміється – усе село
бігає до нього на кут,
і раніше отак було, як були сини,
і тепер, як онук.
та ж війна! – кажу, і село пусте.
діду, онуки звуть вас їхати,
хочуть урятувати,
а ви ні кроку від тої хати,

наче вона медом помазана.
тут і помру, – каже дід.
смерть для всіх єдина,
так вже є,
так в Письмі й сказано.
і осьо мій сад, бабин глід,
а отам калина.
бачиш, все як треба.
навіть небо
тут
моє

5 грудня 2022

Джерельна база текстів:

Галина Морозова. URL: https://www.facebook.com/doulaHalya?locale=ru_RU

Світлана Мрига

До Бога прийшла на уклін Україна.
Зроби боже так, щоб ворог мій згинув!
Щоб в небі моїм не літали ракети,
Кати щоб поїхали в чорних пакетах.
Щоб діти щасливі спали щоночі,
Щоб більш не лилися сльози жіночі,
Щоб мами з дитям на руках не сивіли,
Щоб сяли ниву і хліб вільно їли!
Скрутив тут Бог вуса, помнув оселедця
Та мовив: Мир йде до того, хто б'ється
За матір, за землю, за хліб, Батьківщину,
Хто ворогога нищить, за доньку і сина,
До тих, хто не гнеться, до тих, хто стоїть!
Твоїм рідним синам потрібна ще мить.
Даремне ти йшла у далеку дорогу –
Твої ЗСУ сильніші від Бога!
Будь тилом, молися за рідних вояк -
Перемога прийде. І буде лиш так!

8 квітня 2022

Стоїть на колінах Пречистая Діва.
Молитва за сина? Та ні, за синів.
Рахують вони і дні, і години,
І серед цього – душі катів.
Врятуй їх, мій Боже, пошли їм спасіння!
Вони ж бо герої, вони мають жить.
Хіба ти не чуєш оте голосіння,
Що з України летить?
Врятуй моє місто, місто Марії,
І кожного сина, на захист що встав.
Благаю, молю, вимагати – не смію,
Врятуй ти їх, Боже, жити зостав!
Врятуй всіх стареньких, дітей і жінок,
Врятуй чоловіка-героя.
Я згідна носити терновий вінок,
Аби ти забрав горе моє.
Стоїть на колінах і плаче Марія,
Заламує руки, кричить, мов у рупор.
А небо нічого. Понад вечір сіріє.
І Град накрива німий Маріуполь.

22 квітня 2022

На вербі, що понад ставом,
Майорить хустинка.
Хто носив її, ти знаєш?
Маленька дитинка.
Посміхаються на синім
Жовтенькі курчата –
Купувала мама сину,
А чи доні тато.
Та на жовтім із блакиттю
Плямами червоне –
Нема сина, нема мами

Нема тата й доні.
Полетіла з рук хустинка
Ген-ген понад хату,
Бо зустріла ця дитинка
Рашиста-солдата.

1 травня 2022

Звучить у голосі метал:
"Пишаємося вами, Азовсталь!"
Дали нам віру, час-спасіння.
Для нас ви вже – це те коріння
Яке формує думку й волю.
Болить всім нам за вашу долю.
Ми з вами подумки, а хочем – наяву.
Тримайтеся. Нехай всі з вас живуть.
Звитяжні діти неньки-України,
Титани, що тримають рівно спини
І нашу волю на своїх плечах.
Ви повернетесь, попри біль і жах.
Все буде – рідна Україна,
А в Україні будете ви – вільні.

19 траля 2022

Ви знаєте, яке обличчя в смерті?
Стара з косою на той світ заводить?
Ні, то сусід, зависницько-упертій,
Що не простив тобі свободи.
То той, хто називає тебе братом,
А за годину – посила ракети.
Не визнає себе він катом,
Але регоче із твоєї смерті.
Чи знаєте, яке обличчя смерті?

Того, хто душу вирива із тіла?
Фейсбук не допускає його хейту –
Хоч ми лиш правду показати хотіли.
Проте сьогодні в смерті є ім'я
Ненависне, гучне, як рев ракети.
Росія і мільйони росіяни –
Вони є уособленнями смерті.

27 червня 2022

Ти знаєш, синку, закон про п'ять колосків?
(Затрусилися руки, голос старої сів).
Мій братик старший, йому було сім,
Зі скошеного поля колоски нам, меншим, носив.
Ми їх жували, варить не ставало сил.
А він все на поле ходив, носив і носив.
Колись не прийшов. Найменший, Іванко, ридав:
Няма-няма! А потім затих, перестав.
Ми с Сонею підповзли, обнялися, заснули.
А потім я серця її вже не чула...
Нас погрузили в підводу, кудись довго везли.
Я з неї упала – Бог був добрий до мене(чи злий?)
Якийсь чоловік мене там, у канаві знайшов
(Дивися, це прадід твій) мене заховав у мішок.
Чи пам'ятаю я рідних тата і маму?
Не дуже, їх раніше за нас повезли у яму.
Я пам'ятаю лиш руки Сергійка із колосками.
Та плач Софії й Іванка від голоду і "до мами".
Важкий був той час: безкінечна голоду мить.
Отой Голодомор, сину, не дай повторить!
Син стиснув зуби, а внук – автомат:
Ніколи бабуню! Не дамо повернути назад!
🙄 На Херсонщині окупанти не дозволяють гасити пожежі після обстрілів,
знищують склади із зерном, сільськогосподарську техніку та сонячні
електростанції.

Поліція відкрила кримінальні провадження щодо цілеспрямованого знищення врожая військовими рф

9 липня 2022

Здається, що це – страшний сон,
Але ні, реальність – полон.
Катування – тілу, муки – душі.
Хоч спогади вільні лишіть!
Сьогодні і вчора – сірий туман:
Чужина, холод, біль і обман.
В крові стугонить "Україно,
Чи пам'ятаєш ще ти свого сина?"
Тяжкі думки в унісон:
Полон, тато й мамо, полон.
Лиш глибоко в серці – надія.
А мати десь там сивіє й сивіє.
Ночами – ридання про тих, хто чекає:
Тихенько, у руки – варта не знає.
А завтра – знову платить свою ціну
За те, що любиш свою Україну.

22 липня 2022

Жінка на війні.
В уяві плакати й червона помада?
Але ні.
Це коли ти одна за маму і тата.
Це коли ти на передовій в тісних берцях.
Це коли сина віддаєш-відриваєш від серця.
Це коли "Волонтерко, допоможіть!"
Це коли "Лікарко, я буду жити?"
Це коли сусідці потрібна підмога –
Ви ж бо разом проводжали своїх у дорогу.

Це "Соколики, бачила танки ворожі отам."
Це коли "Не скорюся, нікого не здам!"
Це коли "Діти, вернемося скоро додому!"
Жінка на війні – тримається, попри утому.
24 липня 2022

Баба Орися пече пиріжки:
Тісто хай сходить – не буде важким,
Вишні покласти, мак заварити,
Борошном гарно деко струсити.
Рум'яняться боки, печеться скоринка.
Молочка баба гостям наливає у кринку.
Танцює по кухні немов на пуантах –
Баба Орися пригоща окупантів.
Бабуся, придем пообедать к вам завтра опять!
Лиш зло посміхнулась: окупантів стає мінус сто п'ять.
25 липня 2022

У стрічці Фейсбуку
Немає мене, а є лиш війна.
Ми тонемо у болі і смутку,
Шукаючи дна,
Щоб відштовхнутись ногами,
Піднятись до сонця.
Незатьмарена радість –
Не пам'ятаю вже, що це?
Де ж той Прометей,
Що запалює світло?
Як в попелі Помпей
Йдемо сірим світом.
Десь там, так далеко, як зорі,
Блищить нам надія –

Тягну туди руки і волю,
Здаватись не смію
Тривожних думок обруч,
Сірі обличчя тяжкої війни
У відображеннях й поруч –
Не десь там, не хтось, не вони.
Змінили цілі засранці:
Цього разу ми, цього разу нас.
Тикнули в нас пальцем -
Сказали собакам фас.
Собаки лютують,
Неначе в них сказ –
Нещадно катують
Цього разу нас.
У цілому світі
Немає мене, а є лиш війна.
Пливемо до світла,
Відштовхнувшись від дна.

1 серпня 2022

У підвалах інквізиції
Всі пори року
Однаково сірі.
Азосталь,
Дівчата і хлопці,
Як ви там, милі?
Болить...
Вам від ката?
Чи від забуття?
Будь ласка,
Боже! Чи доле!
Даруй їм життя!

26 серпня 2022

Бісам із чортами сумно жилося:
Влаштуймо виставу, подайте ракети!
На перших рядах розвалилися млосно
Чекать монолог розбійниці-смерті.
Сценарій шикарний – там кров, біль і попіл.
Ось-ось бісівщина пізнає катарсис,
Екстаз наркотичний зараз ухоплять,
Що дасть їм вистава, як воду оазис.
Та раптом: смерть в переляці, декорації впали.
На сцені – та біс його зна, що твориться!
Ось нових акторів нарешті впізнали:
Переглянулися біси – почнемо молитися!
Ми це не писали, ось зет вам на пузі! –
Волають безтямно путін з шойгу.
На сцені катам роздають по заслужі
Величні янголи у формі ЗСУ.

7 вересня 2022

Апостол Петро зустрічає на брамі.
(А вдома ще сподівається-молиться мама).
– Петре, ми не пам'ятаємо, хто ми?
– Ви – невідспівані невідомі.
– Я – номер сто сорок.
– А я номер згубив.
Скажи мені, Петре, я рай заслужив?
Ким був я там, унизу, на землі?
Для пекла гріхи мої замалі?
– Ти номер нуль вісім, табличку тримай.
Помер мученицькою смертю – відразу у рай.
А вдома десь плачуть і моляться, немає спокою рідні.
Надія помирає останньою. Люди гинуть на війні.

18 вересня 2022

Ми ніколи не будем братами –
Прірва між нами! Прірва між нами:
Ми любимо волю, цінуєм свободу,
Ви ж дупу рвете за якогось урода.
Ви дітей рахуете ладами в штуках.
Не доздох? Інвалід? От сука!
Нам же кожен солдат – брат і син.
Ми – велика сім'я, усі як один.
Ми б'ємося за волю, ви – з-під нагайки
Ми – можемо, ви – "я человек маленькій".
Бог знає: Перемога буде за нами.
Для вас же – пряма дорога у яму!
24 вересня 2022

Тим, хто на передовій
Насипає вогню вандалам,
Захисникам України – слава!
Тим, хто зараз в полоні
Бо завелика була нечисті навала,
Захисникам України – слава!
Тим, хто зараз поранений і не в строю,
Кого свято в лікарні застало -
Захисникам України – слава!
Всім, хто взяв зброю і честь у кулак,
Хто несе на плечах перемоги заграву -
Захисникам України – слава! Слава! Слава!
14 жовтня 2022

Чого в сусіда світ горить?
А в мене – немає!
Піду йому я морду бить –

Нехай, падлюка, знає!
Чого там світиться кафе?
А я сижу при свічці?
Скажу усім вам своє фе:
Хай буде в Фейсбук-стрічці.
Усіх, хто з светом – растрелять!
Втопить, повісить, вийнять очі!
Кричу в фейсбуці я опять:
Хай буде їм темніше ночі.
Волає весь фейсбук плачевно,
Сусіда кляне й ганить.
А десь зітхає Бог, напевно:
Усяк завжди їм є погано...

3 листопада 2022

Зірватися легко. Скотитись у прірву, втопитись у лаві сташних відчуттів.
Але ти тримаєшся, у тебе – діти, батьки і двоє котів.
Набираєш воду, робиш донати, печеш на фронт пиріжки.
Видихаєш різко – нічого не сталося, день може бути і більше важкий.
В душі – прокльон ворогам, золоті вінки для героїв
(це як рюкзак за плечима – воно завжди з тобою).
Ти ніби вивозиш, ніби при тямі, і ніби теж в боротьбі...
Наступного разу геройський віночок – хочаби маленький! – сплети і собі.

16 грудня 2022

Ну що, готові колядувати? 😊
Коляд, коляд колядую!
Перемогу нам віщую!
Хай зима буде з теплом,
А весна прийде з добром.
Влітку скажемо – ми вільні.
Хай завжди завжди ми будем сильні!
Хай достаток і добробут

Міцно ввійде у наш побут.
Небеса хай будуть чисті.
Воля й спокій – в кожному місті.
Особисто вам – наснаги,
Від оточення – поваги,
І підтримки, і турботи,
Все вдається хай в роботі.
Миру в домі і в країні.
Божий син родився нині!
Славимо його!
З Різдвом Христовим!

24 грудня 2022

Сповиває дитячко Марія, несе до вікна.
Он бачиш, синку, на землі темніє країна одна.
Без світла в оселях, та зі світлом в душі.
Це люди, що просять тебе про одне – лише б жить.
Он бачиш – руїна? Було там велике село.
Тепер там пуста і вирва, де подвір'я цвіло.
А он моє місто, місто Марії, стерте з землі.
Поглянь, тисячами могили – великі й малі.
Он там, у окопах – воїни світла, по коліна в воді.
Поборять всіх демонів, відсвяткують тоді.
А в тому вікні чекають на тата, в сусідньому - на дідуся.
Молитва за життя і проти ката – до тебе рида Україна уся.
А ось свічечки – до тебе, Ісусе, і проти п'їтьми.
Ці люди – це божеє чудо, навіть більше, ніж ми.
Ти, сину, гріхи забереш у людей, очистиш собою світ.
Але зло завжди після себе лишатиме слід.
Сьогодні воно посилає ракети і губить дітей.
Почуй всі молитви до тебе, дитино, врятуй цих людей.

25 грудня 2022

Джерельна база текстів :

Світлана

Мрига.

URL

:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100006068400733>

Юлія Небогатова

Змарніли личка, скінчились сни.
Знов перекличка: "Як ви? – Живі!"
Штовхає серце чуттів потік...
Ганьба ординцям та мертвий сніг.
Десь там в майбутнім ковток весни,
хліба жовтаві та запашні!
І – Перемога і вільний стяг!
Я бачу долі осяйний знак.

14 березня 2022

У перші дні здавалося, що сон,
хоррор "братів" примарою мене
з пробудженням і дотиком долонь,
але "хтось" досі знищує святе...
Тебе і мене, наших дітлахів,
і пам'ять, що глибока, мов ріка,

берізки і незайманність дахів,
що більш не в змозі дати укриття.
"Пісні" сирен доповнюють "приліт".
Коли ж скінчаться курвини жнива?!
Коли ж мій Захід, твій коханий Схід,
Єдине мовлять : "Матінка жива!"
Вже не здається, то – прийшла війна...
Залишить навіки у скронях слід.
Але ж ... прозріли. Згине ця чума!
Прокинулися: Ти... і Я... і Світ!

18 травня 2022

Наше

Одного разу сонце знищить цю проказу,
і буде Нашим, незрадливим, всеосяжним...
Його проміння-струм зігріє все відразу!
І буде – день, і – хліб, і – право без обтяжень.
Одного разу, ми розкриєм руки-крила,
бо по Тисині буде плисти Наша кача...
І серед поля ми впадемо на коліна,
за тих, хто більше це ніколи не побачать.
Одного разу, всі куточкі будуть вільні,
а за столом з свічками сядуть всі родини...
А потім праця – довгі втомлені години...
Все буде Ненька! Буде Наша Україна!

18 червня 2022

Янголи не встигають...

Янголи не встигають –
війни лишили сили.
Знов, на краю безодні,
"темні" жнива косили.
Радість косили, щирість,
віру знов лінчували,

Божу тендітну милість...
Темряви їм замало...
Там, де у "світлих" туга,
душу зноблять печалі,
хміль їм лоскоче груди,
кажуть: "Не починали!"
Янголи не встигають –
війни лишили сили.
Знов на краю безодні,
"темні" жнива косили ...

15 липня 2022

Розстріляно.
Загублено дитинство.
Здивована малесенька душа
летить у інший вимір.
Плаче місто.
А Янгол просить в Бога каяття...

14 липня 2022

Живіть, любі мої!

Позбирає дні, як пісок, крізь пальці,
силу та терпіння в цій нечесній грі.
Ніби в клітці звір, відчуває пастку,
гостро "чує" біль, устрій нестійкий...
І мовчати – гріх, і волати – гидко!
Все важкіш знайти саме ті слова,
та, яка колись колисала зірки,
молиться щодня, щоб була жива ...

8 серпня 2022

Колискова

Уночі занадто тихо –
значить десь блукає лихо...
То ж не сплять мої маленькі,
не страшний їм вовк сіренький,
бо знайшлась страшніш істота:
мала зрістом, чорнорота,
довгий ніс, злі оченята,
безпринципна і пихата.
До вподоби супостату
все, що вродою багато:
карі очі, чорні брови,
море, ліс, лани та гори...
Та пощезнуть забаганки
між узорів вишиванки.
Тож лягайте, мої милі,
вас надією укрию.
Буде в домі нашім тихо,
світло переможе лихо.
Буде вільна рідна Ненька!
Знайте це, мої маленькі!

6 вересня 2022

Доброго дня, незнайома людина!
Наша мета зараз – вижити разом.
Знаю, не солодко. Кожна хвилина
дихає холодом. Лють і образа
міцно стискає і серце, і душу.
Знаю, як гидко "на паузі" бути.
Тільки ми мусимо! Ти і я мушу
вижити, чуєш, в час болю і смуту.
Щоб дочекатися гарної звістки,
де б ти не був, в Ірпіні, чи зі Львову...
Де б не ховався від прильотів рашистів,

треба прокинутись... Знову і знову.
Доброго дня, українська Людина!
Наша мета зараз м вижити разом.

10 жовтня 2022

Пух

Кружляє білий пух
над містом,
але в середині так тісно,
лягає
бісер
мрій моїх...
в намисто.

Вікно не мила
майже вічність,
гірчить колишня
та практичність,
мій зір згасав..
Повільно...десь...
у січні.

Ми поспішали
якось
жити,
на дітлахів були сердиті.
Не повернЕш
землею тих...
укритих.

А зараз кава,
як зухвалість –
обшарпана
миттєва радість,
бо не доречна,

коли в серці...

Ярість...

2 липня 2022

Джерельна база текстів:

Юлія

Небогатова.

URL:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100047155070751>

**Наталка Весна
(Наталія Бруско)**

Присвячено Антону Листопад, українському пілоту. Вічна пам'ять Герою!

Ти був одним із тих
Хто тримав це небо
руками,
дозволь скажу про тебе
рядками...
Я знаю, нічого не
змінить
і не поверне Тебе...
Та все ж хтось рукою
моєю веде

І я напишу, так тихо про
Тебе
як Ти нам звільняв
тримав Ти нам небо
Один із найкращих, з
найкращих пілотів

А скільки собою закрив
Ти "прильотів"

Справжність
Відважність
Вірність Хоробрість
Герой Ти є наш
Країни Ти гордість
Хоч світло в очах
тим сонцем померкло
"За мужність" Тобі
сказали посмертно...

Та Ти є живий..
Ти став зорепадом
і осені тихим отим
листопадом
І сонцем світанку
і вітром, що зранку
в тиші обіймає,
хоч поруч немає...
Назавжди Герой! У
пам'яті Ти!
Для нас Ти живий, тож
Янгол лети...❤️

17 серпня 2022

Країну любити, Країну
ж кохати
де рідність усе, де
батько і мати
Любити прекрасну
свою Україну
і мову співочу її

солов'їну

За неї в бою, із ночі до
ранку
заради її, заради
світанку
Спасибі Солдат за Твою
любов
що пульсом звучить,
гаряча як кров

Спасибі Тобі...Ти там у
бою
а я за спиною у Тебе
стою
Спасибі за все, о наші,
сміливі
ми будем іще, ми будем
щасливі

І буде світанок, і буде
цей ранок
і кров та ворожа
землю піде
І Ти
посміхнешся...Твоїми
руками
Це сонце Країни
Світанком зійде...

Літо 2022

Розкажи про бій,
розкажи про сльози,
розкажи про дощі,

розкажи про морози.
Розкажи про вітри, степи, суховії,
як від них Ти в полях примружувеш вії.
Розкажи про ту біль,
про втому в руках,
як та сивина в душі не в роках.
Розкажи мені все,
про все розкажи,
а хочеш ... мовчи мовчи,
не кажи.
Залишу я тут рядками .. рядки

11 жовтня 2022

Я знаю...
Я тут далеко, та я
захована за Твоєю
спиною
і якби не Ти, то щоб уже
було із нами, зі мною?
Чи бачила б ранки, ті
роси світанки
і спів солов'я чи чула би
я?

Твої руки, що зброю
тримають
Твої очі сміливість, що
мають
Твоє серце - хоробрість
Ти для нас – то є
гордість

Мужній, незламний, а
ще Ти красивий

хоч не по рокам, давно
вже сивий
Та волі кулак сміливістю
дише
Рука лиш Твоя історію
пише

Чуєш, Воїн! Солдат!
Твої тільки руки
Сильні, натружені
чорні шершаві
збиті у шрамах
до крові у ранах
боями стомлені
та не зломлені

Тільки Твої руки мене
визволяють
тільки Твої руки мені
дозволяють жити ...у
тиші

Я поклонюсь Твоїм цим
рукам
дозволю віршам, моїм
цим рядкам сказати
Спасибі
Спасибі, Солдат Спасибі
Тобі
що очі у неба такі
голубі...

19 жовтня 2022

Ти сказав...

Сміливі бачать промені
перемоги
а відвага береже ваш
гідний шлях, ті важкі дороги
Тіла ваші боронить
молитва
а помста у серці - із нею
лиш битва

Ти сказав...
Ваші очі - рішучість, що
серцем палає
а зброя в руках катів
покарає
Я вірю, я знаю на все ви
спроможні
Ви наші Найкращі! Ви
Непереможні!

14 листопада 2022

Джерельна база текстів:

Наталка Весна. URL: <https://www.facebook.com/natali.brusko>

Ірина Небеленчук

Лист

«...Ви пробачте, матусю,
пишу до вас дуже рідко.
Все нівроку, матусю.
Настала нарешті весна.
Як ви, мамо, живете?
І як поживає там Квітка?
Чи забула, мабуть?
Чи сумує без мене вона?
Як здоровиться, мамо?
Як ваші, рідненька, коліна?
Чи все ж так допікають
вони вам, матусю, вночі?
Уже, мамочко, скоро
вбереться у шати калина.
Чорнобривці розквітнуть,
гучніш задзвенять ручаї.
Як Бровко поживає? А Мурка?
Чи тепле повітря?
Що там, мамо, горіх?
Відійшов від обіймів зими?
Ви, матусю, не плачте.
Все добре, насправді. Повірте!

Заквітує Україна
без подиху тої війни.
В нас воєнні навчання.
Вже скоро, в наступному році
Я прийду»...
Так писав із окопу матусі солдат.
І промовчав про те,
що у битві загинули хлопці
І блокпост розбомбило
нещадно системою «Град».
І промовчав про те,
що від ран помирало ще троє,
І що десь у шпиталях
лежать непритомні бійці...
Написав і згадав,
як в дитинстві, в нерівнім двобої
Насадив «ворогам»
«ліхтарі» і гарненькі синці.
Тут... Тут війна,
не цікава дитяча забава.
Тут стріляють насправді.
Тут кулі, поранення, кров...
Лиш була би здорова
і довго жила рідна мама.
А бійці вже покажуть
незгасну синівську любов.
Все питав про здоров'я, горód.
І – ні звістки про себе.
Все писав і писав
із окопу в полоні весни...
Сніг зійшов. Гріло сонце.
Дивилося лагідно небо...
А солдат лист писав...
І здавалось – немає війни...

Присів світанок стомлено на ганку,
Забувши привітати новий день.
Горлали кулі крізь брутальну лайку,
Заглушуючи відгомін пісень.
Загавкав пес, примушуючи півнів
Замовкнути надовго повсякчас. –
Молитву дзвони правили вечірню
До ранку... Люди закликали Спас
Порятувати від катів проклятих
Згвалтовану країну. Недарма
Лилася кров століттями... Затято
Постукала розстріляна весна...
Простить!?? Та чи ж таке можливо??!
Не стерти з пам'яті звірячу січ...
Спливала ніч. А ранок несміливо
Благав у неба радість мирних стріч

16 червня 2022

А та дорога... В безвість і в нікуди...
Гуло довкола, падали ракети.
Там діти і жінки. Там гинуть люди! –
Життя пташам тремтить на вістрі смерти.
Нащадок вбивць-батиїв, ненажера
Землі моїй наносить смерні рани.
Потворна і страхітлива химера
Винищує народ. Мов ятаганом
Орудує довкруз. Заклякли згуки... –
Віщують лихо во'рони безродні...
Пульсує в скронях вихором розпуки:
"Мій Кременчук розстріляний сьогодні...".

29 червня 2022

Здригнуласть ніч, промерзла від морозу,
Коли світанок лютий цілував.
Стривожились замріяні мімози,
Весну ждучи у спалаху заграв.
Свистіло щось. Страшеним диким криком
Летіло понад обрієм "авввууу".
Вовки? Їх край не пам'ята довіку.
Котились зорі в сонну ще траву.
І колихалось небо у суцвіттях
Багрянців-блискіток над строем веж.
Лише думок пошарпане лахміття
Снувалося у відблиску пожеж.
У вись плачем здіймався журавлиним
Нестерпний зойк зболілої землі. -
Вжахнулася ніч. – В обійстя України
Війна вповзала підлістю змії.

27 травня 2022

"Війна... Війна", – нестерпно б'ється в скронях.
За що? Чому? До смерті вірний шлях.
Котились небом звістки похоронні.
Застигла лють в заплаканих очах.
Хоч іриси дивились переможно -
Поважні сині, горді – золоті, –
Ридали вікна відблиском тривожним
В пробитім травні кулею катів.
Квітуче вчора зламане віднині
Безжальним видивом насуплених могил.
Війна... Тужливим гуком журавлино
Летить примарою за небосхил...
Здолаємо! Ми будемо стояти!
За Бучу! За Гостомель! За Ірпінь!

.....

Завмерли іриси... як вартові на чатах,
Вгамовуючи безлад голосінь.

14 липня 2022

Є терпіння всьому, є остання межа,
Як нанижуться думи на лезо.
Промайне шепотінням байдуже "чужа"
У змертвілому світі. Колеса
Чавлять тіло твоє (а ще день не загас),
Наче зболену душу асфальту.
А у венах тече чорним струменем час,
Сповідально лягає на карту...
Та хвилина журби і тремтливий той крок -
Зависає між "до" і "опісля".
І рукою подати уже до зірок,
І не гострим здається те вістря
Між буттям-небуттям... Непритомні думки
Заклубочаться кращі чи гірші...
Доведеться гортати життя сторінки,
Із душі вишкрібаючи вірші.

12 липня 2022

На причілку тиші задрімали зорі,
Утопили смуток в небі голубім.
Озирає місяць безмір неозорій,
Сяйвом огортає межі володінь.
В риг кладе тривоги, тишу вечорову,
Плетиво світання – ночі оксамит.
На узбіччі часу почина розмову
Про бентежний спокій з вічності суцвіть.
Котиться самотньо в пелену туману,
Слухає натхненно музику небес,

Зойком і зітханням привітати ранок,
Порадіти вкотре - день новий воскрес.
09 липня 2022

Замережу любов у похмурім світанку,
Оповітім війною та гуком тривоги.
У зболілім повітрі на росянім ґанку
Мої думи ранкові освячує Бог.
Колихалось повітря, стурбоване воєм
Нескінченно байдужих глумливих сирен...
Цілить ворог у серце, пошарпане болем,
України моєї безжально свинцем.
Ми востаємо в ґрунт, набираючись міці.
Ми карбуємося нині в горнилі біди,
Щоб сталилася нація силою криці,
Уберігши країну від звірства орди.
04 серпня 2022

Перепрілі дощі
уливаються в душу асфальту,
Вкарбувавши у пам'ять
простуджені вереснем дні.
А у долю людську,
як у тіло бентежної шальки,
Упивалося овидом
гроно достигле брехні.
Коливалися шальки –
гойдалися «за» і всі «проти».
А на серце лягала
тривогою сива печаль.
Нерозбірливим почерком
вписані страдницькі ноти

На затерті листки,
що приховує ночі вуаль.
Сонце вранішнє вкотре
вцілує з надією шпальти
Світлих спогадів.
Хоч хворобливе, та вклониться дню...
Перепрілі дощі
уливаються в душу асфальту.
І здається – весь світ
увібравсь у прогірклу брехню.

07 вересня 2022

Джерельна база текстів:

Ірина Небеленчук. URL: <https://www.facebook.com/nebirina>

**Олесь Барліг
(Віталій Бабенко)**

Розбудили зранку
Голоси сторонніх,
Які передавали один
Одному
Новину про лелек,
Наче хтось дав їм
Одну пігулку на всіх
Від зневіри.
І вони шукали
У морі людському
Ту краплину,
Яка потребує ліків найбільше.
Течія ходила по колу
Раз за разом
Вкотре і вкотре
І кожна дещиця води
Мовила:
«Знайдіть того,
Хто потребує найбільше»

Тим часом лелеки
Стояли обабіч хвиль
На суходолі ріллі.
Як знаки запитання
Промовлені людській праці,
Що розчакловує землю
Від зимового мороку
Залізом і потом.
І питали вони про одне:
«Весно,
Де твої звивисті черв'яки,
Сонні миші,
Принишклі ящірки,
Яких на світанку світу
Нам обіцяли боги Землі
І Води?»

29 березня 2022

Тільки ж оце народжався,
Як зійшли сніги,
Рілля розкрило роти
Жадаючи жмені зерна
Між чорних зубів,
Розквіт бузок
І вже помирати
Під зойки шпаків,
Що славлять весну
Мов трави дощ після посухи.
Скільки сандаль встиг зносити?
А хоч «Мамо» навчився мовити?
Чи так безсловесного,
Наче білу колоду
Омиють
І од ласих

До тіла,
Якому і після смерті
Нема спокою
Через ікла і пазурі,
Сховають за брилою?
Виходить,
Намарно вчився правити форму
І зміст речей,
Коли сирість і темрява
Непідвладні
Ремеслу теслі.
Проте,
Якщо хочеш,
Можна вчитись умінню чередника,
Щоб доглядати рух
Коріння трав і дерев.
Владою цього інакшого світу
Не давати їм
Прямувати вгору,
Зустрічаючи на шляху тих,
Кого вшанували раніше
Водою солоною
І теплом невмілих
Доторків.
Але в чому радість,
Якщо серед всіх,
Хто поруч плине
Жоден немає
Подоби твоєї?
Але в чому втіха,
Якщо людина людині
Хліб
І склянка вина
Наполовину повна,
А коваль виніс з кузні залізо,
Яке навчено різати груди

І не вміє пахати землю?

16 квітня 2022

На нічну арену
Виходить сирена.
Ревно боронить свій голос
Від тиші.
Іде поміж нас,
Похилених від думки
Про те,
Що небо зараз,
Мабуть, на баштан схоже,
Де в темряві
І весняній прохолоді
Під зірками не стигнуть,
А вже зрізані
Мчать до непроханої вечері
Надшвидкі металеві кабачки
Вирощені без води і землі,
А самою лише силою
Витрушувати із кишень світу
Крихти печива,
Що ховали на крайній випадок
В шкільних підвалах.
Вичавлювати шурхіт слова,
Що засне на вустах
Не долетівши до стороннього
Вуха
Чимсь буденним
На кшталт запитання «Чому?»
Виганяти
Зі склеєних сторінок світу
Спогад про старі імена
Смерті,

Які, як ми вірили,
Вже здано до архівів.
А згори складено речі,
Які, за плином часу,
Не потребують власників.
Імена випурхують
Зрізуючи несиметрично крильцями
Початок і закінчення слів,
Немов говорячи:
«Відтепер довічно вгадуйте
Причини і наслідки
Щільно напхані у підмурки буття,
Як горошини у стручки»
Мчать навпростець.
І всі ми боїмося
Бути в цій темряві
Тим ліхтарем,
Що необачно привабить їх
До наших осель.
(написано наприкінці квітня 2022)

Подія у місті!
Мандрівний музей
Мап тривоги
Розкинув смугасте шатро.
Тепер якщо йти
Центральним проспектом
Так чи інакше
Побачиш цей
Хиткий палац,
Ніби з велетенської мертвої зебри
Склали опудало якогось іншого звіра.
Директор закладу
Пан Котумс

Промовляє з афіші:
«Даруйте за претензійність,
Але в усьому дотримано
Концептуального рішення.
Навіть коли будете рахувати
Чорні і білі смуги –
Зіб'єтесь з лічби
І почнете заново.
Та не затримуйтеся на вході.
Праворуч у нас
Зала світанків,
Що відстають від годинника.
В ньому,
За окрему плату,
Працює атракціон:
«Вгадайте,
Хто за вікном
Так майстерно
Удає з себе дощ?».
Праворуч часова панорама
«Оберіть, що робити,
Коли в календарі
Двадцять місяців».
Обережно сходинка!
А тут у нас
Експозиція сніданків,
Які не знадобились.
Кава досі гаряча, а борщ,
Можете перевірити –
Все ще парує.
Наше гасло:
«Інтерактивність у всьому».
На виході не забудьте придбати
Морозиво
Зі смаком штукатурки.
Вагітним і дітям

За квиток надається
Знижка»
19 серпня 2022

Джерельна база текстів:
Oles Barleeg. URL : <https://www.facebook.com/oles.barleeg>

Мар'яна Савка

Заший, мені, мамо під нитку, що стелиться на полотно,
Барвінку, терпкої м'яти і лісового рясту.
Я вберу вишиванку під камуфляжне сукно,
Аби мені не давала в землю холодну впасти.
Заший мені, мамо, під нитку серце своє сумне,
Серце твоє велике, вимучене війною,
Що в бою зтяжному оборонить мене,
У найчорнішім пеклі битиметься зі мною.
Заший мені, мамо, під нитку теплу твою любов,
Ночі твої безсонні, очі твої безслізні.
Як би я не втомився, скільки б верст не пройшов,
Буде мене тримати, як присяга Вітчизні.
Заший мені, мамо, під нитку і глибше іще заший
Свою материнську ніжність, заший мені попід шкіру.
І я повернуся до тебе, утомлений і живий,
Тримаючись, як за нитку, за материнську віру.

4 квітня 2022

І страждав
І вмер
І був похований
А за три дні
Відкотив камінь
Відкрив двері
Впустив світло до хати
Витер порошок з дзеркал
Розкраяв паску
Відкоркував вино
Каже
тіло моє
Ще досі
У холодній ріллі
А кров моя розквітла
Слобожанськими мальвами
На полотні

22 квітня 2022

Ось Господь. Він убитий лежить у труні.
Воскресіння злетіло, здається, із графіка.
Він був волонтером в останній найгіршій війні.
Їздив по місту спокійний такий, без броні.
Хліб розвозив в умовах пекельного трафіка.
Казав людям довкола: не живіть у злобі.
Бо навіть в страшного злочинця є шанс повернутися.
Але сонце сідало за місто, за чорні хребти горбів
І будинки горіли, як щогли сухі. І двобій
Поміж світлом і тьмою міг здорово затягнутися.
Він упав від осколка ракети в районі грудей.
Поруч лягло ще дванадцять, і з ними дитина.
Потім їх обступило добрих півсотні людей.
І говорили, що іроди не шкодують навіть дітей.

Але швидко пішли. Бо уже почалась комендантська година.
Ось Господь. Він був добрий. Він хліб розділив.
Звідкись родом - з Ізюма, із Бучі, з Попасної.
Він лежить у труні. Ми чекаємо дива із див.
Він просив не вбивати. Він тут поміж нами ходив.
Він воскресне. Позбувшись хреста і вразливості власної.
Він воскресне і стане із нами у стрій,
Відчайдушний,
Сміливий,
Знайомий,
Живий.

24 квітня 2022

Помагай мені Боже молитись, бо я вже не здатна.
Швидко зростає ціна і стає неоплатна.
По Великодню умиті дощем цвинтарі,
Як тобі, Боже, не боляче там угорі?
Встала весна. Білим цвітом вишневим, травою,
Згарищем, димом, вогнем безперервного бою.
Бачиш нас, Боже, в небесний якийсь окуляр,
Чи надто щільна завіса із диму і хмар...
Чорна весна. А вона ж білопінна, прекрасна.
Буча. Гостомель. Ізюм. Маріуполь. Попасна.
І щоразу їх більше – слів у молитві без сліз.
Боже, навіщо ти ввів цей небесний безвіз.
Заливає дощами хрести і розп'яття Христа.
Не встигають загоїти рани весняні міста.

26 квітня 2022

Тільки не сій зневіру, чуєш, не смій.
Кожен, хто впав, воскресне і стане в стрій.
Кожен живий стрілятиме до кінця.

Ангел стоїть за правим плечем бійця.
Просто ти маєш жити, отож живи.
Навіть якщо сповзаючи у рови,
Навіть якщо ковтаючи власну кров,
Навіть якщо не всіх іще поборов.
Знай, що одна-єдина іде війна –
З цього боку людина. З іншого сатана.
Скільки живеш на світі – стільки триває бій.
Можеш і не молитись. Сумніватись не смій.

30 травня 2022

Сине Маріїн, не слухай порад,
Бери їх на плечі, винось, виводь.
Посеред темряви більшає зрад.
Меншає зброї. Сумніший Господь.
Входить під шкіру отруйним кліщем
Страх, що ця втрата даремна була.
Сине Маріїн, скільки їх ще
Стане безвинною жертвою зла?
Висне над містом Зоряний Віз.
Впали усі життєдайні мости.
Чорна ріка розтинає навскіс
Країну, з якої не виїхав ти.
Знаю, ти не факір, не жонглер,
Знаю, в запасі скінчилиось дива.
Але ти поруч тут і тепер
І все ще пахне травою трава.
Сине Маріїн, виводь, тримай,
Кров зупиняй, накладай свій жгут.
Просто будь поруч з ними всіма.
І мені буде легше тут.

14 червня 2022

Хто спить у травах? Бог заснув у травах.
Він довго йшов, стомився і приліг.
За головою – обрій у загравах.
Покинутий наплічник біля ніг.
Бог має спати. Заземлитись має.
Він йшов повітрям, вийшов по воді.
Правічний вітер трави колихає.
Мурашка заховалась в бороді.
Дзумкоче авіація бджолина,
Збираючи солодку благодать.
Бог спить у травах тихо, як дитина.
Сідає сонце. Стебла шелестять.

21 червня 2022

Отче наш, ти, що бачиш це все,
Бо ж із неба все видно краще,
Аніж з землі,
Нехай буде ім'я твоє
У кожного, кого вбили
Хай прийде царство твоє
До кожного, хто стояв і не зрадив.
Нехай буде воля -
Бо без волі не буде ні сина, ні отця.
Навіть духа святого.
Хліб наш ми все-таки зберемо,
Коли заберемо тіла.
І прости нам за те,
Що не прощаємо ворогам нашим.
І не введи у спокусу
Шукати ворога поміж своїх
Бо то від лукавого.
Амінь.

26 червня 2022

Люба, все як не з нами, яось не так, не так.
Літо в піке і падає, ніби підбитий літак.
Афини чорні як темрява, стиснута в кулаці.
Я сьогодні купався в прифронтовій ріці.
Діти, які не виростуть, вчора снились мені.
Бачив лелек, ходили тут по гарячій стерні.
Люба, немає вічності, є тільки зламаний час
І зброя, якої замало, і трохи незламаних нас.

30 липня 2022

Якщо б я могла
прикладати на рани слова,
я би писала поеми
довгі
як рулони бинтів
навіщо слова
які не спиняють кров
навіщо поезія
якщо вона не пришиє
відірвану руку чи ногу
хто ж тоді
вічно шепоче:
пиши вірші і вір
цілуй і зцілуй
поезія – то ж
не обов'язково слова
але завжди метафізика
світ живий і вразливий
яким ти його уявляєш
таким він тобі являється
таким
яким його здатна любити

21 серпня 2022

Зимно в крила ворону,
Холодно горобчику,
Б'ються з лютим ворогом
Бородаті хлопчики.
У замети падає
Серденько калинове,
Сипле, сука, градами
По людському синові.
Плачеш ненароджений
Милосердний Боженьку,
В тілі непорочної
Чим ти розтривожений?
Сніг у полі вишитий
Чорними й багряними.
Серце рветься втишитись
Дзвонами різдвяними.
Холодно горобчику,
Бог лишень рождається.
Бородаті хлопчики
Зброї дожидаються.

19 грудня 2022

Темний грудень. Снігова імла.
Крига з лютня все ще не скресала.
Триста днів я ніби й не жила,
Хоч потрохи дихала й писала.
Триста перший на календарі.
Стільки засвітилося вгорі
Світлих душ, що з темряви зоріють.
Йдуть вигнанці. Вітер їм в лице.
Присвіти дорогу каганцем.
Шоб не оступилася Марія.
Темний грудень. Триста днів війни.

Ніч така, як люлька без кресала.
В кожухи Марію загорни –
Аби Матір Божа не змерзала.
Під ногами хрусне гострий лід.
Іродове військо йде услід,
Добрий Бог тримає пуповину.
Йде снігами діва без гріха.
Канонада бою не стиха.
Світ чекає на людського сина.

21 грудня 2022

Джерельна база текстів:

Marjana Savka. URL : <https://www.facebook.com/marjana.savka>

Артем Сенчило

День двадцять четвертий...

Там, де мов правильні квадрати,
Стоять фортеці блокпостів,
Там, де озброєні дівчата
Годують хлібом голубів,
Де над дахами, мов лелека,
Кружляє світлий янгол – Міг,
Де в довгій черзі до аптеки
Співають пісню про рушник,
Повз монумент безвинним жертвам,
Повз непрацюючий фонтан,
Повз жовто-синю божу церкву,
Повз наїжачений Майдан,
Де, вкритий попелом і пилом,
Асфальт колючий, мов стерня,
Хтось у вінку з тернових гілок
Несе маленьке кошения.

19 березня 2022

День двадцять дев'ятий...

Навесні у Великий піст,
Як завиють вночі сирени,

В бомбосховищах вільних міст
Кажуть люди, що є в Едемі
Край, де кожен герой козак
Буде вічно і вільно жити:
Там росте при дорозі мак
І в полях колоситься жито,
Там і соняхи, і буряк,
Там садочки рясні, як мрія,
І пісні там співають так,
Що і янголи так не вміють,
Там тече між ланами Рось
І летить над селом лелека...
...а у морі палає «орск»,
Пророкуючи оркам пекло.

24 березня 2022

Не мав змоги викласти. Тому одразу **дні сорок восьмий і сорок дев'ятий...**

Коли після битви настане Субота,
Петро перед Богом засвітить лампаду
І жовто-блакитним прикрасить ворота
Квітучого білим Едемського саду,
І фермерські душі зберуться докупити —
І всесвіт засіють парсеками злаків,
На небі збудує Господь Маріупіль,
А поруч поставить Чернігів і Харків...
Там батько нарешті зустрінеться з сином,
Там викує янгол плуги із багнетів,
І нам заспівають про нашу калину
І соняхи-сонця, і вишні-планети.

В калібрах більше немає сенсу.
Реве сирена сумний сигнал.

Пливе по пеклу ракетний крейсер.
Навколо нього горить метал.
Втекли останні щури і миші.
З радарів зникла сліпа мета.
Навколо тільки вогонь і тиша.
І безпорадність. І самота.
І вітер, чорний, як попіл Бучі.
І разом з вітром з самого дна
Володар пекла іде назустріч
І каже: «Крейсер, пішов ти на...»

14 квітня 2022

День п'ятдесят третій...

Без поваги, ніби до сараю,
На вівтар навівши автомат,
У собор Петра заходить Каїн
І питає: «Чи не тут мій брат?»
Тихо грає камерна соната,
Свічі відбиваються у склі.
І штовхає Авеля до брата
Сам намісник Бога на Землі,
Ніби захищати – то спокуса,
Ніби жертва – справжній діалог,
Ніби він – святіший за Ісуса
І збагнув, чого бажає Бог...
...а звичайний грішник точно знає:
На війні не вижити святим,
І коли у Рим приходить Каїн,
Розіп'ятий Бог лишає Рим,
Одягає чисту вишиванку,
Залишає праведним дива,
І прямує в грішну Бородянку,
Де до Нього хилиться верба.

17 квітня 2022

День шістдесят другий...

Ти не плач, кохана, в цю тривожну мить:
Це вже п'ятий янгол щось сумне сурмить.
Третій і четвертий не здолали нас.
Вистоїмо, люба, і у п'ятий час.
Пам'ятаєш колір прип'ятських заграв?
Нас тоді від смерті батько врятував.
Не сумуй, що ворог знов біля воріт:
Просто наша черга рятувати світ.
Просто ми, як предки, хрещені вогнем.
Просто Україна – то і є Едем.

26 квітня 2022

День 90 (день)...

Як настане світанок
Після чорного жаху
І на цвинтарі згадок
Час розсиплеться прахом,
Не побачиш навколо
Серед битої цегли
Ані цілої школи,
Ані божої церкви –
Тільки попіл і глина,
Тільки дим над шляхами...
Коли темрява згине,
Що залишиться з нами?
Вже, рятуючи Слово
Від поганських багнетів,
Наче ельфи, за море
Потягнулись поети,
Наче божі пророки
До Одвічної хати,
До Небесного полку
Марширують солдати.
Замість радості – рани,

Замість посмішок – порох...
Хто залишиться з нами,
Як закінчиться морок?
Але будуть лелеки,
Будуть Сонце і квіти,
І постане веселка
Над зруйнованим світом,
Ну а далі... А далі
Буде гарна погода,
Діти вийдуть з підвалів
І посадять городи,
І Чумацьке намисто
Заблищить над ланами...
І повернеться Пісня.
І залишиться з нами.

24 травня 2022

День 187. День

За вікном сумує Місяць серед зоряних систем,
Від хрестів на вікнах ліжко розпинає дивна тінь,
А коли приходить тиша між руладами сирен,
Знову сняться мирний Харків і не знищений Ірпінь.
Так в серцях звучить відлуння споконвічної сурми,
Так на серці від кохання залишаються рубці,
Так, завершуючи літо нескінченої зими,
Мовчки дивлячись, як сонях об'їдають горобці,
Як іде назустріч Сонцю неоспіваний герой,
Як пливе крізь часопростір зачарована Земля,
Як летять птахи у вирій, наче дрони на Джанкой,
Серпень сіє метеори в розміновані поля...

29 серпня 2022

День 237. День

Вже лелеки далеко від дому,

Вже у нори сховались гадюки.
Осінь схожа на чай без лимону.
Тиша схожа на каву без цукру.
Роздяглися осики і клени,
Довгий сон накриває планету.
Мрія схожа на ніч без сирени.
Казка схожа на збиту ракету.
А у схожим на музику степу
Непомітний, як лис на сторожі,
Крізь радары вдивляється в небо
Хтось, на янгола зовсім не схожий.

23 жовтня 2022

Джерельна база текстів:

Артем Сенчило. URL : <https://www.facebook.com/samart29>

Роксолана Стефурак

На межі молитви...

"Від пошести, голоду, вогню і війни визволи нас, Господи"...

І ще від думок страшних визволи...

І від бездушно децибельного голосу лютої мсти...

Боже, Ти ж знаєш, скільки разів голод вбивав Україну, як пошесть з'їдала її.

А війна... І війна не вперше... Дозволь, щоб востаннє...

Господи, звільни нас від сусідів північних, тих злооких і чорносердих убивць із викривленою психікою. Врятуй нас від слова їхнього матюкосатанинського та діл їх смертоносних.

Боже, поглянь на ті фото з Маріуполя й Бучі і зглянься над нами. Там не вперше стріляють в потилицю, там не вперше морять голодом (тільки тепер блокадно-підвально).

Боже, зв'яжи руки вбивцям...

Голод – це московія. Московія – це голод. Голод думки, віри, чести, правди, дитячих голубеньких капчиків 18 розміру, а згодом і хліба.

Пошесть – це московія. Московія – це пошесть. Боже, лікарю душ, пошли нам таку вакцину, щоб цей ординський вірус зник із нашої землі, "як роса на сонці".

Вогонь і війна – це московія. Московія – це вогонь і війна. Про це кричить палаюча історія Сирії, Ічкерії, Грузії, Афганістану й багатьох інших країн. Поможі, щоб і наша історія ніколи більше не мовчала й не замовчувала...

Розумію, що помагаєш нам. І штормом моря, щоб не висадився чужинський десант, і нерозірваними снарядами, і весняним снігом, що показує сліди диверсантів в комендантський час, і навіть зброєю, подарованою світом. І якби не Твоя воля, то не встояв би Київ проти вселенського зла. А він встояв тому, що якогось дня цієї лютої лютневої війни Твій перст намалював над ним веселку...

Усе було б не так страшно, Боже, якби не моторошні картини Бучі й Ірпеня...

Тому прошу, Господи, зроби так, щоб мертві діти української землі (малі й дорослі) не стали марними жертвами пошести ординської голодної війни. "Від пошести, голоду, вогню і війни визволи нас, Господи"...

3 квітня 2022

Ісусе, Тебе вчора вкотре розп'яли...
За іншим сценарієм...
Ти не падав тричі під хрестом...
Не Симон помагав нести хрест. Не Киринейський...
Вероніка не подала хустини...
Зніжковіла... Надто багато папараці...
Плакали тільки жінки...
І ті, що вбиті, і ті, що мріяли про російську кулю, щоб не бачити, як гвалтують дитину...
Плакали й ті, що майже не постраждали...
Їм страшно було навіть подумати про тих, що просили російську кулю...
Ісусе, Твоя Мати зомліла...
Побачила Маріуполь...
Дізналася, що там напувають жовчю замість води... А від холоду зігрівають у крематоріях...
Ісусе, насправді Ти сам ніс хрест! Пилат не помагав...
Але вчора хреста торкнулися інші...
На ньому вони тебе вкотре розп'яли...
За новим сценарієм...

16 квітня 2022

Дощ запливає у душу.
Сльози змиває вода.
Скільки дев'ятниць зворушу,
Щоб оминула біда?..
Боже, дай сили у серце,
Винеси страх із грудей.
У БОЖЕвільному герці
Ти заступись за людей.
Боже, дай думки у розум,
Виведи злість з моїх вен.
Чорний туман на порозі -
Неба Твого гобелен.
Боже, дай росту у мрію,
Вирви з кордонів злих сил,
Дай Україні надію.
Є ж на війні Михаїл?..

17 червня 2022

Україно!
А до тебе такої прострільної
Уже їдуть з усіх усюд.
І якоїсь неділі недільної
Ти позбудешся зайд-паскуд.
І зніматимуть стрічку за стрічкою,
Твій у Каннах оголять нерв,
А ти вмиєш Дніпровою річкою
Від крові тризубий свій герб.
І ще буде пшениця колоссями
Гонити десь голод на схід.
Юні вдови багатоголоссями
Месії закличуть прихід.
Божа правда руками всесильними
Засіє все поле обнов.

І тобі заспівають весільної –
Ти ж знову народиш любов...

19 червня 2022

Силу, світло і тишу...
Спокій, заглибини сну
І заспокійливі вірші
Вкрала війна. І весну.
Там, де зірки і гради
Падають поруч згори,
Правда бинтує радо
Зранені вщент прапори.
ЧОрніють жовто-сині...
Плідніє ними земля.
Й на українському сіні
З'явиться Бог-немовля...

24 червня 2022

Вмивалися кров'ю ікони.
Нікого вже не берегли...
І краю безкрайні колони
Кріпили усе, що могли.
Вкраїна летальністю сонна
Заходила вглиб до межі.
А Діва – Небесна Мадонна –
Тримала її рубежі.
І капала кров з вишиванки...
Вгризалось сонце у степ...
З "Азову" Марічка з Іванком
Вершили український вертеп...
Хитався і прапор, і тризуб.
Обвійнене мліло життя.

Христос синьо-жовті вдяг ризи

І виніс з-під градусів дитя.

10 вересня 2022

Джерельна база текстів:

Роксолана Стефурак. URL: <https://www.facebook.com/roxolana.orest>

Оксана Суховій

зло залетіло, зайшло, запливло, заповзло...
зверхньо. зненацька. зухвало.
загупало. затупотіло.
залізом забряжчало. зігами зарясніло. зенітками застрочило...
здалека. зблизька. звідусіль...
зміями звивається.
зомбі з зомбоящиків.
зараза з закордоння.
зайди. загарбники. запроданці. зрадники...
захопити. завоювати. зневолити.
злякати. залякати. загарбати. заграбастати.
змусити. змучити. знесилити. знецінити. знищити. зламати. збезчестити...
.
Земля здригнулася. Завмерла. Збентежилася. Затужила. Заголосила.
Застогнала. Заквирила. Заридала. Запалала. Загравною зайнялася.
.
Зась!!!
Зітхнула. Зібралася. Згрупувалася. Звелася....
.
Зеленський. Залужний. Захід.

Згуртуватися! Закрити! Захистити!

.

Знаю:

Зможемо. Зупинимо. Зіб'ємо. Знищимо. Здолаємо. Закопаємо.

Здобудемо. Заспіваємо. Затанцюємо.

Звитягою залунаємо.

Засяємо. Заіскримося. Зазоріємо.

Згода?

11 березня 2022

Джерельна база тексту :

Оксана Суховій. URL: <https://www.facebook.com/osuhovij>

Анна Хвост

А зі мною нема зв'язку -
Абонент відсутній в мережі.
Нас везуть у Томськ, під Іркутськ,
У глуху російську безмежність.
В денеерівських таборах
Перевірені, відфільтровані,
Лише з приписами в руках,
Ми - безпаспортні депортовані.
Сотні тисяч, старі й малі,
Посортовані, ізольовані,
Хто ми є на чужій землі,
Примусово евакуйовані?
Полонені? Чи вже раби?
І від чого були ми "звільнені"?
Огорнули крила журби
Всіх, хто вітром війни розвіяні.
Будуть рідні шукати нас.
Та чи знайдуться всі знедолені?

Невідомі місце і час,
Де ми знову стрінемося з волею.
Пережити б добу лиху,
Обійти всі пости і межі...
Ні, зі мною нема зв'язку -
Абонент відсутній в мережі.

22 травня 2022

Вмирала закатована людина
У лапах озвірілих дикунів.
Впізнала мати в полоненім сина,
І кожен нерв від болю затремтів.
І погляд відвести було несила,
Й дивитися не вистачало сил.
Вона ж його під серденьком носила,
Він Україну над усе любив!
Від мук затерпли і душа, і тіло.
Тортури зупинила лише смерть.
Чом Божа кара орків не побила
І лігво їхнє не спалила вщент?
Як стіни не розтріслися кремлівські,
Чому не обвалилися вони?
Та це ж не люди – виродки бісівські,
Мерзенні посіпаки сатани!
Скільки іще наших дітей поляже,
Добро утверджуючи на землі?
Втікатиме до пекла сила вража,
Нікому не сховатись і в кремлі!
Цим світом нелюдам не володіти,
Так є і буде на усі віки!
Спокійно й вільно ворогу не жити,
Знайде усіх покара за гріхи.
Від горя посивіла Україна,
Та вільний дух – то невмирущий птах!

Виплодкам зла не зійде з рук провина –
Гнистимуть, ніби сміття, у ровах!

30 липня 2022

– Матусю! Прокинься! – Він гладив її по обличчю.
І капали сльози з дитячих журливих очей.
А жінка лежала й не чула, як син її кличе,
І не помічала, що кров в нього з рани тече.
– Матусю! Вставай! – Намагався її підштовхнути.
– Яка ти важка. Я не можу підняти тебе.
Схилявся до серця її і з надією слухав,
Та чув лише власний свій подих, чув лише себе.
Він не розумів, що йому так пекло і боліло.
На кілька коротких хвилин у дрімоту впадав.
Не плакав тепер. Обіймаючи мамине тіло,
Тулився до нього і власним теплом зігрівав.
Не знав, чи то день, чи то ніч люту темінь колише,
І скільки в холоднім підвалі минуло годин.
Навколо жахливо зітхає й ворухиться тиша.
Він поруч із мамою, але насправді – один.
Сьогодні, нарешті, змогли розібрати завали.
Хтось зойкнув розпачливо, коли побачив дитя,
Яке свою мертву матусю за руку тримало,
Так, ніби хотіло в долонях зігріти життя.
А жінка якась підхопила дитину на руки,
Тулила до себе і сльози втирала весь час.
– Дитинонько! Синку! Яка тобі випала мука!
Тримайся, маленький, тепер усе буде гаразд.
Та скільки іще від війни потерпати країні,
Де кожна душа чорним горем напоєна вщерть?
Як дивиться світ у згорьовані очі дитині,
Яка на початку життя знає, що таке смерть?

22 квітня 2022

Їх вивели у двір.
– Не бійся, сину!
Смерть – це не страшно. Навіть не відчуєш.
Сміливо уперед дивись, дитино,
І погляд не відводь від ката, чуєш!
Пообіцяй, що плакати не будеш.
Ти – українець, то ж тримайся гідно.
Про всі жахи війни за мить забудеш.
На небесах зустрінемося, рідний!
Маленький хлопчик дивиться на ката
І раптом починає говорити.
– Неправильно тримаєш автомата.
Треба прицілитись і просто в серце бити.
А потім – якнайшвидше утікати.
Я знаю, вороги завжди втікають.
Їх не рятують танки та гармати.
Їх наші супермени убивають.
Лунає черга... Розгорнувши крила,
Два ангели у синю вись злітають.
А вороги, що стільки душ згубили,
Від гніву Бога і людей втікають.
Нас ворогу ніколи не здолати,
Ми відбороним Україну рідну,
Бо перед смертю каже сину мати:
– Ти – Українець, то ж тримайся гідно!

Я сьогодні померла, мамо,
І покинула своє тіло.
Мені в ньому було погано.
Воно дуже мені боліло.
Вороги його катували,
Чистоту мою осквернили,
Зловтішалися, гвалтували

І наругу страшну чинили.
По багну мене волочили,
Вже сама не могла ходити,
І такими ж тілами вкрили,
Щоб у купі нас підпалити.
Краще б я не була вродлива!
Чом горба на спині не мала,
Не каліка, не юродива?
Може, гвалту б тоді не знала!
Навіть звір того не вчиняє,
Що чинила ця нечисть клята.
Чом Господь їх не покарає,
Не пошле нищівну відплату?
Щоб вони, як і ми, так само
У пекельнім вогні горіли,
І щоб їх брудними тілами
Смерть усі переправи вкрила!
Вічним докором світу стануть
Закривавлені мої крила.
Я сьогодні померла, мамо!
Я звільнилась від свого тіла!

4 квітня 2022

Раз прийшла росія до Бога
Й вимагати стала з порога:
– Україну слід покарати
І мені у служки віддати.
Я сама їй виберу долю,
Щоб не мріяла більш про волю,
Щоб забула віру і мову
Й бунтувати не сміла знову,
Щоб сестрою мене вважала
І мені свій хліб віддавала.
От прийшла Україна.

Боса, молода, а вже сиві коси.
У синцях та ранах все тіло
І душа від горя зболіла.
Бог питає:
– Скажи, Україно,
Чи ти маєш таку провину,
За яку Я маю карати
І у служки тебе віддати?
– Лиш у тому я завинила,
Що образи довго терпіла,
Пробачала усе, мовчала,
Хоч душа від горя кричала.
Та віднині, я присягаюсь,
Із росією більш не знаюсь.
Через неї всі мої біди.
Ми не сестри. На жаль, сусіди.
Та беру Тебе, Боже, в свідки,
Що ніхто вона і нізвідки.
Самозванка вона брехлива,
І пихата, й лиха, й зрадлива.
Якщо хочеш, можеш карати,
Та не буду їй слугувати.
Як усі держави, я вільна,
А віднині буду ще й сильна.
Після того пройшло пів року.
Україна живе нівроку.
Відбудовується, співає,
І лихої сестри не має.
А росія, пихата діва,
Одинока і нещаслива,
Звинувачує всіх у зраді,
Бо ніде їй такій не раді.

21 березня 2022

Я лежу серед міста під сонцем та сивим дощем.
Стільки днів і ночей так лежу, не похований досі.
Скільки треба невинних життів обірвати іще,
Щоб весь світ зрозумів – дозволяти вбивати вже досить?
Я лежу не один. Всюди трупами встелений шлях.
Обірвалися долі і ми не змогли долюбити.
Понівечена вирвами, всіяна смертю земля,
Вже не ступлять на неї мої ненароджені діти.
Вітер містом розносить печаль, сивий попіл та пил.
Скрізь руїни розбитих будинків та купи завалів,
А під ними лишилися тисячі братніх могил,
Там, де люди самі не змогли врятуватись з підвалів.
Вже немає в що бити, та знову ракети летять.
Догорає усе, що ще може хоч якось палати.
І німою скорботою в небо руїни кричать:
– Міста більше нема! Хай заclinить ворожі гармати!
Мертве тіло під сонцем уже не болить, не пече.
Іще безліч разів упадуть на чоло моє роси.
До своєї землі пригорнуся навіки плечем.
Стільки болю і горя, і сліз! Невже мало?
Невже ще не досить?

8 квітня 2022

Два місяці у підвалі!
В темних глибинах землі
В бункері "Азовсталі"
Живуть старі і малі.
Хоч би якесь віконце...
В місті, мабуть, весна...
Діти не бачать сонця,
Бо нагорі – війна!
А тут поранені й хворі
Лежать на сирій землі.

Тут серед болю й горя
Граються діти малі.
Давно закінчились ліки,
Хліба нема й води.
Боже, дозволь їм жити
І порятуй від біди!
Вибухи на "Азовсталі",
Стогне й тремтить земля!
Глибоко у підвалі
Мати колише маля:
– Люлі, ой люлі, дитино!
Сонце зігріє даль.
Вистоїть Україна,
Визволить "Азовсталь".
Посеред горя й руїни
Доля всміхнеться нам.
Ти виростай, дитино,
Всупереч ворогам!

28 квітня 2022

Джерельна база текстів:

Анна

Хвост.

URL:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100071679001280>

Ольга Цісаренко

Ридає моя Україна в куточку,
Ніхто не шкодує, минають усі.
І мене в кулачку зі сльозами платочок,
Солоні струмочки біжать по лиці.
А серце розірване кров'ю стікає.
Потріскані губи тихо кричать.
На цій планеті рятунку немає.
Крилаті ракети по дітях летях.
Орда сатаниська прийшла із косою,
І лезом своїм нищить нації цвіт.
І кров українська змішалась з росою,
Убили дитятко, вщороли живіт.
Гвалтують мою Україну злочинці.
Плането!!! Проснись, то не Кінга кіно!!!
Не чують... Лишили нас знов наодинці.
Ніхто не в печалі, усім все одно.

Два хрестики з дротом вітер гойдає,
Дві купки землі... і все... тишина...

Ти вистоїш, рідна. Чуєш?! Благаю!

Бо ти надзвичайна і дуже міцна!

06 квітня 2022

Девіз артилеристів

Я вже оглух, обвітрило обличчя,
Машинне масло в'їлось в рукави.
Солярою пропахло потойбіччя,
Зі свистом градів в небо молитви.
Три дні не спав, позводило у берцях
Шкарпетки прикипіли до ноги.
А під очима, наче був в гримерці,
Де накладають грим не дорогий..
А у кишені зчерствів кусок хліба,
Та пів цукерки, з братом розділив.
І замість столу борозняна скиба,
Спустилу флягу до губИ тулив...
Але не вішай, брате свого носа,
Дивись, робота даром не пройшла.
Хоча тут мало колоситись просо,
Орда у землю добривом лягла.
Та "Це не ми", девізом слова стали
Для тих, хто закіптився по полях.
Прості хлопаки, ковані зі сталі -
Працює арта, вся у мозолях.

27 червня 2022

І ангели безсило впали в низ,
Ламали крила, німб святий згасає.
І найсвятіший образ вже прокис,
І не молитви, а прокльони промовляє.
Він працював вже більше, ніж сто днів
В такому режимі, що жалілись в пеклі.

Він так моливсь за тебе, потім, просто бивсь,
З нащадком лиха у бою запеклім.
Сто днів не спав, на каві й цигарках,
І енергетик, як свята водичка.
Червоні очі, рани на руках,
Обвисли крила, ломить з непривички.
Він був святим, як жив у небесах,
Співав у хорі разом з Серафимом.
Але упав в Олешківських пісках,
І вперше закурив з простолюдином.
Одну на двох, аж пальці обпекло,
Чи то приліт страшного Буратіно?
Втиравши закривавлене чоло,
Чіпляв бійцеві захист на коліна.
Скількох вберіг, скількох віддав "наверх"?
Нехай хтось інший душі порахує.
Скількох вбив сам?.. Скількох в бою поверг?
Стояв лічив під ніс... Ніхто тебе не чує.
От так святі зійшли з своїх ікон,
З нагостреними піками, мечами.
Колись вернуть на каяття балкон,
А з ними наші воїни з гербами.
І всіх дітей простить святий Отець,
За праве діло гідно воювали.
А зараз, дайте крила, не кінець...
Гудів тромбон, на нервах суки грали...

20 липня 2022

І ангели безсило впали в низ,
Ламали крила, німб святий згасає.
І найсвятіший образ вже прокис,
І не молитви, а прокльони промовляє.
Він працював вже більше, ніж сто днів
В такому режимі, що жалілись в пеклі.

Він так моливсь за тебе, потім, просто бивсь,
З нащадком лиха у бою запеклім.
Сто днів не спав, на каві й цигарках,
І енергетик, як свята водичка.
Червоні очі, рани на руках,
Обвисли крила, ломить з непривички.
Він був святим, як жив у небесах,
Співав у хорі разом з Серафимом.
Але упав в Олешківських пісках,
І вперше закурив з простолюдином.
Одну на двох, аж пальці обпекло,
Чи то приліт страшного Буратіно?
Втиравши закривавлене чоло,
Чіпляв бійцеві захист на коліна.
Скількох вберіг, скількох віддав "наверх"?
Нехай хтось інший душі порахує.
Скількох вбив сам?.. Скількох в бою поверг?
Стояв лічив під ніс... Ніхто тебе не чує.
От так святі зійшли з своїх ікон,
З нагостреними піками, мечами.
Колись вернуть на каяття балкон,
А з ними наші воїни з гербами.
І всіх дітей простить святий Отець,
За праве діло гідно воювали.
А зараз, дайте крила, не кінець...
Гудів тромбон, на нервах суки грали...

20 липня 2022

Харківські землі

Я кричу тихим криком, і сліз вже у мене не має,
Горло зірване воєм, б'є в виски молотком барабан.
Зупини, Бог, жахіття це, я від нині уже не страждаю,
Бо душа вже не чує ніякого болю від цих катувань, і цих ран.
Зупиніть мені Землю, я хочу на мить зупинитись!
Я б зійшла в небуття, щоб мене так не нудив цей світ.

Але маю боротись, щоб дітям сміливо у очі дивитись,
Їх навчити любити, щоб гордо продовжили рід!
Буду вчити з маля крім любові, свободи і права
Бути вільним зерном, що зростає на добрі плоди!
Й каплю ненависті! Так, щоби не захиталась держава,
Коли зморщений збрід, що сусід, суне носа сюди!
І я житиму знов, прилетять по весні до сусідки лелеки,
Повернуться додому назад українці із різних країв.
Та ніколи, не зможу забути синьо-жовтий браслетик,
По ціні в гривень п'ять, але вартістю сотень життів.

16 вересня 2022

Як ви, воїни, сталевари доблесті й відваги?!
Як ваші справи, чи сильно гудуть ваші рани?
Як ваші плечі витримують стільки звитяги?
Як ті серця, що не знають належної шани?

Як ваші очі витримують пекла картинки?
Як ви тримаєтесь, щоб не зронити сльозинку?
Як ваші душі у відчаї не спопелились?
Як ви прощаєтесь з тим, з ким в окопах зріднилились?

Як ви, титани, сміятись навчилиось до смерті?
Як ви забути зуміли, що ви не безсмертні?
Як закалялася сталь ваших зірваних нервів?
Як можна жити під обстріл касетної черги?

Вибач, солдате, я мало зробити зуміла,
Вибач, що спала, пробач, що я тричі поїла.
Вибач мені, що про справи твої не питаю...
Соромно... Вибач. Я всіх вас додому чекаю!

10 листопада 2022

Бахмутські Янголи

Я родився, мамо, у сорочці,
На яку "скидалися" селом.
Мене три версти тягнули хлопці,
Я чекав вже зустрічі з Христом!
Й мого Ангела тягли на плечах,
І його контузило в боях.
Він стогнав так, наче дід старечий,
Чи рушницею підбитий птах.
Його крила, вже давно не білі,
Брудним шматтям сунулись за ним,
І смерділи гидко, бо поцвіли.
Бо довкола сирість, їдкий дим.
Я й тому живим, мабуть, лишився,
Хто ж мене на Небо понесе?!
І ще місяці зо два не брився,
Там би не впізнали у лице.
Лежимо з ним у бинтах в шпиталі,
Мені в вену, а йому в крило,
Ллють води живої по бокалі,
Кажуть, нам добряче повезло.
Моляться старенькі на колінах,
Палять в храмі свічі панотці,
Щоб щастило янголам та сину.
На "сорочку" сотня в кулаці....

17 грудня 2022

Джерельна база текстів :

Ольга Цісаренко. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100028522321766>

Анна Щербак

Вітер щось знов шепотів,
[Знов шепотів щось нечутно.]
Кожної ночі без слів.
[Кожної.] Сон каламутив.
Падають вічні сніги.
[Падають, синь розчиняють.]
Я доторкаюсь могил.
[Я доторкаюсь, де пам'ять.]
Пише в свідомість листи
Чорною кров'ю емоцій.
[Начорно.] Позасвіти,
Де випромінює стронцій.
Де розривається стан.
[Далі – лиш хмари і хмари.]
Лиш божевілля від ран.

[Лиш божевілля удару.]
Вітер рахує зірки.
[Вітер же їх колисає.]
Знов шелестить. [Шелестить.]
Небо із грому і сталі.

28 березня 2022

Холод приходить ранками,
В полудень спішно йде...
Небо розбилося склянкою
І народило день.
Де ж ті літа, що втратились?
– Випали долу з рук.
Місяць втрачає кратери,
Чує їх дивний рух.
А на Землі – як завжди все:
Війни, любов, дощі,
Вірші, що знову справдились
Кров'ю течуть з душі.
Боляче, палко, все одно:
Місяць – колиска мрій,
А навкруги так зелено –
Грійся і Всесвіт грій.
Всесвіт, що тебе виховав,
Всесвіт, що вчив плисти:
Хвилі ловити крихтами,
Змісти. Пласти листи.
Ген полетіти б хмарами:
У підсвідомість крізь
Спогади. Плани.
Справдились
Долі
Людей і місьць.

29 квітня 2022

Поговори зі мною.
Тихим шепотом лісу
Хмари кинуть завісу
Ранком. Снами. Імлою.
Поговори зі мною.
Подих в шелесті степу
Луки – роси-планети
З сонцем кулями сходять.
Поговори зі мною.
Вітром – житньому полю
Місяць, як символ волі –
Роги змочені кров'ю.
Поговори зі мною.
Поговори зі мною.
Поговори. Зі. Мною.

19 квітня 2022

Весна ще триває дощами
І болем у скронях і лобі.
Наш світ, що приходить до тям,
Уже переситився крові.
Весна ще триває ночами –
В ночах уже літня задуха.
Тут зорі ролились, як плями,
І ліс тут гучніший – послухай.
Читай до найближчої крапки,
А далі – пиши в підсвідоме:
Все йде як іде, і "а раптом"
Ніколи не трапляться вдома.
І сонце котилось по гілці,
Бурштинові краплі впустило,
Тримаю його силоміць і
Збираю ті краплі у Силу.

А літо вже скоро. Вже скоро
Впаде в око стиглим полуднем.
І жаром ліниво розморить,
І буде на вулицях людно.

26 травня 2022

Темно, як бути в прадавньому лісі
І народитись, колись, не на часі.
В кронах дерев знов повісився місяць;
Хижі зірки до загублених ласі...
Тихо, неначе зірвалися струни
І розлетілись крізь пальці крапками:
На перехрестях накреслені руни –
На перехрестях де стріли і камінь.
Дужче дивитись крізь космос у серце,
І в підсвідомість пускати коріння:
Бо не існує ні серця, ні смерті,
Бо не існує того, що незмінне.
Темно. Так темно, неначе тривога
Вирвалася птахом. Літає і плаче.
Щось підіймає очиці і роги.
Щось, що прокинулось затемна, в хащах.

1 травня 2022

Ночами страшно виходити на балкон:
Небо глибоке [це небо як Рубікон]:
Кожна зірка мостом аж до центру душі –
Зачепилась. Блищить. Зачепилась. Блищить.
Як лещата впиваються в мозок думки
[Всі вони нескінченні, колючі, липкі]
Наче ніч прорізається, лізе, тремтить...
Ти летиш крізь безодні. [Безодня – лиш мить]

Миготить, що було невимовне. [Просте].
Те що десь несвідомо існує. Рoste,
Розлітається степом, і в хвилях Дніпра:
Ніч шепоче, шепоче, аж голос зрива –
То не ніч, то весь Всесвіт пучком голосів:
Він знайшов тебе знову між днів і між снів,
Між гарячих, пекучих чуттів і молитв.
Ти в такій рівновазі, неначе ти – мирт,
Колисаєшся вітами, плачеш, живеш
І торкаєшся пальцями каменю веж,
І руйнуєш їх, звершуєш вічності Суд:
Від Богів до пророків, месій та Іуд.
Розчиняєшся в небі, немов в молоці,
На вустах твоїх море і схлипи і цвіль:
Відкриваються словом рядки небуття,
І в моїй голові всі невпинно дзижчать,
Розплітаючи змісти, формуючи крок.
І чіпляється серце до снів і зірок.

31 серпня 2022

Ми створюємо собі безпечні місця:
Уявні клітинки у зошиті, згодом,
[Коли не виносиш страху і тривоги]
Стискаєшся в них від безжальних лещат.
Сирени голодні вищать і вищать.
Неначе мерці, що боялися смерті:
Повітря до крові їх виском роздерте
І зірвана кожна прадавня печать.
Казкового не залишилось. Годі.
Всі гриючі спогади – білі примари
[Прозорі й ефемерні, йдуть між домами]
Вже не теплі, та не зовсім холодні...
Страшно дивитись в сьогодні. У завтра
Краще [нізащо!] зовсім не заглядати:

Всесвіт весь схожий на розпечені грати,
Де за кожним дивом слідує страта
Самого себе. Все гостро і швидко:
Ти і віра в думки, все інше – вороже
Все інше на дотик не справжнє, мов спонжем
Хибний дотик до шкіри:
Слизько як плитка.

12 жовтня 2022

Джерельна база текстів :

Anna Shcherback. URI: <https://www.facebook.com/anna.shcherback>

Ганна Яновська

Знаєш, солдате, що знищити нас прийшов,
чорну отруту не зчистиш уже з підошов.
Я умиваю руки від непотрібних справ:
не прокляну тебе краще, ніж ти себе прокляв.
Я не зроблю тобі гірше, ніж розстріл дітей і ікон,
аніж перейдений легко між злом і добром кордон.
Прірва перед тобою росте і росте в глибину.
Краще, аніж ти сам, я тебе не прокляну.
Знаєш, мені нецікаво, хто і чого тебе вчив,
що за музику слухав ти, як наосліп бив
в школу, в лікарню, в будинок а чи в вокзал.
Не прокляну тебе краще, чем ты себя проклял.
Був би ти зрячий – ти би, напевне, уздрів,
як і святі, і ангели з ваших ідуть гербів,
й слідом за ними, на поміч небесним силам
йдуть із гербів всі ведмеді за Михаїлом
під прапори життя, непричетні твоїй ганьбі.

Не прокляну тебе краще, ніж це вдалося тобі.

30 квітня 2022

Де були ті села чи міста,
звідки кровний корінь вироста?
На харчі обміняно колись
сорочки, які не збереглись -
що на них за знаки і герби?
Зношувались клунки і торби.
Хтось тебе, дитя великих міст,
в цьому звинуватить в повен зріст:
в забутті, в безрідності, у тім,
що лишив твій предок рідний дім,
добрих яблунь спилянні ряди,
працю без пошани з труди.
Звісно, звинуватять в забутті
того, що не розказали ті,
хто дитяче серце уберіг,
а дорослій повісти не встиг.
І не в цьому звинуватять теж,
адже винний той, кого сягнеш.
Та й тепер попереду віки.
Будуть люди – будуть сорочки.
Будуть ті, кому оця війна
стане як похмура давнина.
Тим, хто прийде в пору золоту,
виший і красу, і гіркоту.
Вишивка тривкіша за слова.
Хай від рукава до рукава
через серце ляже давній шлях
у тобі відомих кольорах –
і забуте плетиво суцвіть
принесе вінком ріка століть.

22 травня 2022

Гібридний Мир

Кучерявий і кігтистий, озирнувся до крила.
Це ж кого я серед міста в тихому кутку знайшла?
У промінні понадвечір шуба майже золота...
Видно: голова овеча, ну а ікла – як в хорта.
Ти від Бога чи від чорта, що ти за незнаний звір?
Звір здіймає шию гордо, каже: "Я – Гібридний Мир.
Якщо глянеш по частинах – я і лев, я і ягня,
я й орел у небі синім той, що хмари розганя.
Я – дарована монахам хитра вигадка і гра.
Живучи під їхнім дахом, споживаю хліб добра.
Тільки той, у кого виріс я у закрутах думок,
спокою з життя не виніс – із осяянь, помилок,
зрад, і злетів, і занурень в каламутну глибину.
Вклав мені він в груди бурю, я по-іншому не втну.
Нині ж бачу, що потрібний: час прокинутись прийшов.
Лапу скину – і не схибну, кинусь в вихор стрімголов,
вийду з нього – ну а слідом сіра армія химер.
Хай усюди, де ми підем, стережеться людожер.
Хай хоч вірить, хоч не вірить в мене людська сарана -
зустрічю з Гібридним Миром в них завершиться війна.
Перше, ніж порину в спокій – хто мою розбурхав злість,
хай її казан глибокий весь до дна по ложці з'їсть."

12 червня 2022

Жінка з порожнім балоном
Крізь ранок довгий, мов павичий хвіст,
крізь прохолоду і пташиний свист,
сади, що цвітом піняться до краю,
повз вітражі, і сходи, і хрести
іде вона, несе балон пустий,
іде і дух трояндовий черпає.
Чи зустріч з жінкою з пустим відром
і справді не закінчиться добром?

Чи всмоктує удачу порожнеча?
Ось бачить з саду іграшковий слон,
як пахощі стікають у балон –
а запах знову з'явиться надвечір.
Не сердяться ні бджоли, ні джмелі,
які туди-сюди летять на тлі
качати з надр солодке й недосяжне.
І прохолоду видихає двір,
де у фонтані мушлі і аір,
а глянувши крізь жовте скло вітражне
розгледеш, як плюскочеться густе
в балоні щось, здіймається, росте,
і грають кільця чарівних молекул.
І тихий легіт ходить по садах,
де грає розуміння на вустах
богів прадавніх греків і ацтеків.
Балон продовжить далі власний рух
із рук оцих – до інших чистих рук,
які тіла відновлюють і правлять,
там де бентежний запах чистоти,
де білий світ зав'язують бинти.
Отам балон відкриють і поставлять.
Так пахне сад, що, може, й не було
його у тебе, тож ніяке зло
його не відбере і не зачепить.
Так пахне мир, в який уже назад
не вернешся – попереду, як сад,
цей дар тому, хто пройде і потерпить.
Колись пов'язку знімуть з голови,
колись поглине тіло темні шви,
переживе свою смертельну втому.
А сад, що не розгледеш з-під повік,
з тобою йтиме разом вже повік –
і запах, у якому жить живому.

12 липня 2022

Люди пагорбів, що дзвеніли, шуміли, гули,
з першим променем розчинитись в повітрі могли
і навпаки, проявитись, як плівка у майстра в руках...
Хто там грає на очеретяних сопілках?
Це вони, їхні коні пасуться між новобудов,
це вогонь край дороги, мов ніжик, пільму проколов:
чи то скарб об'явився, чи варяться в казані
козинаки, льодяники, долі густі й наливні?
В смітнику при кав'ярні – стаканчики і очерет:
десь тут близько вода, в неї свій лабіринт і секрет.
Десь тут близько вода, і надвечір тут вряди-годи
хтось приходить у гумових чоботах, повних води,
і п'є каву з заправки, бадьюру, цілющу й гірку.
І ніхто не питає, хто возиться в мокрому мішку.
Кажуть, вигадки це, кажуть, все вже не так, як було:
ці хати і багаття змінили на інше житло,
а таки ті, що йдуть до зупинки по схилу униз -
хтось між них не асфальтом ступає, пильніш придивись:
по невидимій ливні крокують, летять чи пливуть.
Люди пагорбів завжди були і ніяк не минуть.
Може, скриню зарив тут штукар, в інше місце йдучи:
перед тим відімкнув – і поклав у кишеню ключі.

3 жовтня 2022

Белград. Рівновага
За кожен чорний знак, накреслений де-небудь,
від острова, мов бриг, відчалить білий лебідь
і попливе туди, де сходяться світи:
людський з пташиним – і насипано крихти.
І то одна межа, що ділить світ надвоє.
Чи є такі іще? Чи й не знайти такої?
Бо й рукави річок із вигином рослини
тут поділяють твердь ось так – на три частини.

На кожен фарби слід, на відбиток фаната
тут припаде зерня достиглого граната,
що репнув навскоси у грудня під рукою
в саду професорів, за хврткою легкою.
Відбившись у склі вітрин по сто разів,
по шальках ніби йдеш – по площі Терезів.
І знову світ – театр, і в нас по дві-три ролі,
і добрих, і лихих, із волі чи неволі.
В тягучості пісень далекої пори
в героя серце є – одне, чи й два, чи три.
І спробуй розберись, і спробуй дай їм ради,
коли в однім любов, а в тім – жадання влади,
а в третьому таке, що й описати не можна.
Проходь і не знімай, цікавий перехожий,
зім'яті поверхи важезного генштабу;
комусь у них печаль, тобі – яка приваба?
тут хтось колись хотів зрівняти із землею
одне із трьох сердець, обплетене змією.

29 грудня 2922

Два язичницькі божества – громовержець і вітровій
переходять із двору в двір, божевілля стихій
випускаючи з інструментів: хто спить, вставай.
У Новому році у світі ще бути добру.
І тому шарах-бум-бум, пара-рам, ту-ру-ру.
І тому випадає бубна, з балкону скидай
щось таке, з чого в холоди виника «горки лист»,
щось таке, що посилює навіть блаженський плейлист
і завжди стане приводом для бадьорих фанфар.
Нас забули тут давні потурчені племена,
нас забули тут хрещені люди, й не їх вина -
адже світ обростає невпинно, за шаром шар
новиною, що тягне за барки іще новину.
Добре тим, хто обравши у галасі тему одну,

що, немов паровоз, котить в небо на всіх парах,
їй підтягують, і танцюють. А нам, богам,
залишається місце надійне між кардіограм
цього міста, тому ту-ру-ру, пара-рам, шарах.

30 грудня 2022

Джерельна база текстів:

Ганна Яновська.URL : <https://www.facebook.com/h.yanovska>

**Наталка Янушевич
(Наталка Свойкіна)**

Самонавіювання

В тісному провулку, в думок коридорі
Одну тільки мантру повторюю:
Нічого не бійся, нічим не дивуйся,
Ковтають і гори, і горе.
Ми цілі – і добре, ми якось лишились.
Чи, може, ми цілі в мішенях?
Навколо, як завжди, багато фальшивок,
Та правда завжди по кишені.
Рожеві та чорні купи окуляри
І змінюй по черзі їх, змінюй.
Є люди, як Всесвіт, а є, як футляри.
А є, як розірвані міни.
І може так статись, що ти дочекаєш
(От тільки не бійся нічого),
В тісному провулку, в думок коридорі
Укотре відбою тривоги.

26 серпня 2022

Поскладаю думки, вже валізки тривожні забиті.
Нашкребу собі сил з дна горнятка, де кава була.
Велетенський такий, і барвистий метелик це літо.
Але струшує він сірий попіл зі свого крила.
Онде пліт, і сливки, і очікує півень на промінь,
Він готовий давно розливати світанками спів.
Забарилася мить... Стигла тиша серпнева у домі.
Поки півень мовчить і пригадує свій Васильків.
Все - не так, як було, хоч предмети і речі на місці.
І кричить з рушників кожна квітка до мене про те,
Що це люте життя, певно, трохи попустить за місяць,
Що насправді воно може іноді бути просте.
Але з ними всіма дивним чином живу в межичассі.
Забгато тепла, лихоманить лише від розлук.
Півень будить мене – я з уламків визбирую щастя,
І уважно дивлюсь, щоб собі не поранити рук.

17 серпня 2022

Уночі на Дніпрі стугонять та стогнуть пороги,
Свою вічну пташину нараду проводять сови,
Пропадають сліди у зелених нитках дороги,
Котять сонце червоне трипільці за обрій знову.
Ми з тобою зв'язали такими цупкими сіті,
Чи то рибу піймати, чи хижу накрити в лісі.
А думки утікають, немовби маленькі діти,
І котресь неодмінно кудись не туди полізе.
Все навколо живе – все вдихає, кричить, шепоче,
Тут немає новин – колискова і голос птиці.
І віщує сова те, що краще змовчати хоче:
Як пороги не сплять, божеволіють громовиці.
У напрузі густій, у своїй потаємній хижі,
Там, де пам'ять, вода і моя невігойна втома,
Я безглуздо чекаю з тобою на дивовижу –

Вирізати з паперу метелика десь удома.

1 серпня 2022

Це літо буде складне украй,
Як плід важкий на тоненькій гілці.
А все, позначене як Юкрайн –
То Лукашева сопілка.
Хоч будуть сильні дощі розпук,
Коли заламуй чи не заламуй
Своїх безсилих промоклих рук,
Та світло буде над нами.
У час, коли сповідались тут
Солодким квітам рої бджолині,
І трави кожною із батут
Тягнулись в безмежжя сині,
Ми точно знали, що буде так –
Бо перелесник найближчих зводитьь.
Та після всіх надважких атак
В нас буде вона – свобода.
І хоч це літо складне, Юкрайн,
Тримай кордони. Тримайся, мила.
Ти мій єдиний прекрасний край –
Ще будуть крила.

26 травень 2022

Мрія

Колись настане такий день – і ніхто не загине.
Серця не спинятимуться від пронизливих звуків сирен.
Крізь карту повітряних тривог проростуть квіти
І вона ніколи більше не буде багряною.
На "Азовсталі" почнеться звичайний робочий день.
Усі забудуть, що турнікет – кровоспинний джгут,
Турнікет – вертушка при вході в метро, де живуть лише потяги.

Кордони будуть надійними, слова – сильними, справи – гідними.
Кров розносить судинами не лютя, а любов.
Кожна сльоза ховатиме сумну історію,
І все ж – сподівання зростатиме від того,
Що настав день, коли ніхто не загине.
І ми ясно побачимо свою цінність та красу єдності.

21 травень 2022

Як ти спиш в усій цій жалобі?
Як дихаєш поміж новинами?
Як плачеш поміж безсоннями?
Робиш свою щоденну рутину: новини-молитва-новини-спільна справа-
новини-робота-новини-схиляєш коліно на узбіччі-новини-новини-новини...
Робиш свою щонічну рутину: новини-не спиш-новини-дрімаєш-новини-не
спиш-новини-новини-новини...
Стискаєшся в цятку від розпачу, блукаєш лінією долі, щоразу завертаючи в
безвихідь.
Розрізняєш тільки діри, згарища й рани.
Ретельно конспіруєшся під нормального.
Тримаєшся тільки впертою, всепроникною впевненістю у перемозі.
Так і живеш.

26 квітня 2022

Скільки там припаде на тебе особисто?
Пів чужого життя? Чверть? Два вікна зруйнованої багатоповерхівки?
То крапля в морі. Цього замало для трибуналу.
Так, війна – погано, але тобі казали, що все не так.
Заколисуй себе, відвернися... Не думай. Розважся.
Ти нічого не вирішуєш. Нічого. Ти хотів. Тобі не дали.
Ти крапля в морі. Крапля крові. Крапля покинутої відповідальності.
Твій голос відлунює кремлівські ідеали в найдальшій воркуті.

Політкоректно і гучно, поруч з піцою на лопаті, яку гидливо подають свої ж опричники.

А тихо... тихих думок краще не думати.

Бо коли ти всіх їх розженеш, одна все одно буром і болем
– "Почему не любят русских?".

Тож починай пишатися: ти крапля нації, яка проводить спецоперації.

Найстрашніше навіть не море крові, утворене такими, як ти.

Найстрашніше - що ти не можеш прокинутися, бо насправді не спиш.

10 квітня 2022

Чи плакав колись ти нестримним важким дощем,

Коли біля витоків – вічний і темний щем,

Коли ти щосили чолом пробиваєш дно

І перетікаєш в наступне страшне кіно?

Ти думав колись, що отак-от любов знайдеш,

Де ріжуть крайці галявин, степів і меж,

Де моляться люди з далеких-близьких країв

Лише на тонесеньку свічечку букви "ї"?

Усе, що тобі треба знати про цю любов, –

Життя переможе, бо нею воно напов-

нюється. І люди, загорнуті в прапори,

Приносять любов в обіймах, неначе дари,

Утримують силу здичавілих блискавиць,

І перевертають всю темряву горілиць.

Повні перони візків залишаючи,

Чи на Дунаї взуття залишаючи,

Або оселі свої залишаючи,

Дбаючи, лаючи, недосипаючи...

Ми коригуємо напрям, щоб рій молитов

Вгору злітав. І вони – про любов, про любов.

Все, що ти маєш дізнатись про власне життя, –

Поки ти дихаєш, доти і є покриття.

Життя починає білими і виграє –

В запеклих боях то єдине, що в тебе є.

1 квітня 2022

Ми щодня ховалися в Маріуполі, з Бучі виходили ми.
Буси щільно вантажили, проти ночі співали пісні Кузьми.
Увійшли у нове літочислення і планів не будували,
Наче в гості, всі разом сходились до метро, укриття, підвалу,
До потяга чи кордону... Та не так ми мріяли мандрувати.
Усе, що встигали вхопили, – якісь документи, кота з хати.
Усе, що встигали зробити, – нанизати слова двох-трьох речень.
Наші спогади – вогнепальні, сльози змішані з кровотечами.
Наші душі – такі витривалі, куленепробивні і чисті,
В них немає місця для сумніву, що ми проженемо рашистів.
Бо не всі у цім світі здатні на такі дива мотивації,
Тільки ті, що народжують зараз єдину українську націю.

24 березня 2022

Не сИлабо-тоніка

Коли побільшає день, повищає небо, і всі наші домашні зберуться додому,
Ми набудемось досхочу, розчинимо втому в вечірньому чаї,
Почнемо теревенити про серпень, овочі на грилі та персеїди.
Будемо реготати з якоїсь дрібнички, як скажені,
А потім зсунемось з дивану на килим, повитягаємо товсті альбоми.
Ще з тих часів, коли світлини друкували на папері.
Ти шукатимеш фото, де упійманий спокій.
Де жодна деталь не лякає.
Де все доречно і просто.
Покажи мені такі фото.
З тих часів, коли я не знала, що воно таке – ППО.
Коли часто вставляла реп'ях "бомба-ракета" і мене це не тригерило.
Коли феєрверк був ознакою гучного свята.
Покажи мені такі фото.
Може, в стрічці поменшає реклами гранітних пам'ятників.

Може, на аватарках замість свічок побільшає портретів.
Може, уперше метелик не спурхне зі стеблини душі від противного виття сирени.
Покажи мені спокійні фото якомога швидше.
Бо вже більшає день і вищає небо.

Ранок

Грудень будить мій кашель грудний і сильний,
Грудень пильно чекає на свій блекаут.
Ми з тобою – немов дві карти настільні,
Мов сорочки натільні зі смаком кави.
Недоречний цей дощ і мізерні плани,
І несила терпіти грудневі кари.
Завтра – як в телескопі нова туманність.
Серце – як безнадійно розбита фара.
Не носити б сорочку, тяжку дощами,
Не стояти би в наймичках у скорботи.
Чорну каву не пити б отак безтямно,
Щоби знов перелитись в нову суботу.
Я викашлюю втому надривно, гучно,
Всі ці фари, і кари, й дощ – то дрібниці.
Головне – пережити.
Бог дасть –
не влучить
Жодна куля
у пікселі
плащаниці.

– А де твоя хатка?
– Отут під листочком.
Бо цегла кришилась і плавився світ.
Бо я – одиниця, я крихітна точка.
Сьогодні – існую, а завтра – привіт.

– А де (розкажи мені) дім твій, людино?
Де пахне тобою частинка землі?
– Та дім чи не дім, чи уже домовина...
Світ всіх не помістить – занадто змалів.
– А де тобі добре хоч трохи, хоч миті?
– Коли я вповною стійкий інтернет.
Бо знаєш, людині потрібно на світі
Нормальний зв'язок і смарфон як предмет.
Там хатка і буде – де очі та голос,
Де спогад і звичка, де нерви і ми.
Отут під листочком, зов'ялим і кволим.
Аби лиш зв'язок зі своїми людьми.

245-й день

У мене немає страху, у мене немає жаху,
І подиву в мене більше також вже, мабуть, нема.
Безсило і депресивно я вже не наважусь ахать,
І вже мене не злякає ні ядерка, ні зима.
Не має суттєвих значень, не важить в житті, насправді,
Відносна моя безпека, відсутність/присутність гальм.
У полум'я в моїм тілі є кисень єдиний – правда,
Вона мені гарантує сталеву-міцний keep calm.
І тільки з одним огида: дороги, якими ходять
Угору по трупах інші, запруджені вщент людьми.
Топили б дітей у ріках, як випаде їм нагода.
Чекали б на нагороди, волаючи "Це не ми!".
Тому – концентрат із люті. Спокійний чіткий малюнок.
У бункері в мене – чисто: повітря, любов, вода.
І гупає моє серце, ритмічно, сміливо, лунко.
І в напрямку перемоги звертає моя хода.

Оці градієнти в коричневій гамі,
Це сонце навколо щедра,

Узвиш і долин, і мостів орігамі,
Цей місяця жовтий чеддер,
Ці звуки тривоги, які ти чуєш
За тисячу кілометрів,
Такий телепорт у Лиман і Чугуїв,
Де можна зненацька вмерти.
Ти все би поклав і віддав усе би,
Аби припинити пекло.
Ти втиснутий, наче у шанці, в себе.
Ти лютий, живий, запеклий.
Сім місяців болю, і без морфіну,
Та майже десяток років
Ти згадуєш, як виживали фіни
І міряєш степ широкий.
Тобі уві сні козаки являлись
На конях швидких і дужих,
Повстанці плечем до плеча вставали,
Казали "Тримайся, друже".
А ти їм услід, чи то, може, Богу,
Про світ у жовтневій гамі,
Про власне життя як єдину тогу,
Застелену над степами.

Пані, купуйте: сметана – густа, молоко – солодке, сир свіжий.
Кропу купіть. Скоро не буде, осінь втече.
Любите літо, пані? Всі люблять. Я холод люблю. Дивно Вам?
Він більше відлунює. Ні, не полюблю літо.
Знаєте, коли стоїш під лампою часу
і згадуєш спільно посіяну пшеницю, спільно вигаданий жарт,
спільно дочитані книжки, а його більше нема,
стоїш на роздоріжжі власного життя посеред безконечної зими і жебрасш:
подайте хоч малесеньку розмову.
Порожньо. Поїду межі люди – хоч якась розрада.
Живу ризкою. Тою, що розділяє дві життєві дати.

Недопитим горнятком остиглого чаю.
Доглядальницею корівки.
Дивною шанувальницею холоду.
Дати кропу? На здоров'я. Поки осінь не втекла.

Ідуть дощі. Зашпилені плащі.
І військо парасоль бреде назустріч.
О, цей новий осінній світоустрій,
Ця несумісність тисячі площин.
В кишені днів густа-густа пільма
Ховає несприятливі прогнози,
Плетуть стіну дощів прозорі лози -
І мокрий світ, і обрію нема.
Як тільки вітер розхитає дзвін,
Розбурхає пожеж майбутніх гнотик,
То розлетяться журавлині ноти,
Напишуть по-пташиному "амінь".

Жовтогарячі лампи кленів
Вмикає жовтень тут і там.
А ти і я – такі зелені,
Такі ще віданні вітрам.
Збирає він у шапку сиву
Каштани, жолуді й дощі,
А ти і я – такі красиві,
І мокрі-мокрі, як хлющі.
Коли розвіється туманність
Ген за планетою Гарбуз,
Впаде із неба біла манна
На блиск та сік кривавих бус,
Йому залишиться незвичний,
Як спогад про минулі дні,

Під лампою листок- гірчичник
І ми, зелені, у вікні.

Сядь, послухай, я розповім тобі, як умирати.
Не в ув'язненні трубок і ліків в інтенсивній терапії.
Не в ДТП, вим'ятому байдужим металом.
Не в раптовості стихійного лиха.
Не на вулиці під час обстрілу.
Не в пастці снодійних.
Вмирати треба вдома.
У злагоді з Богом, без тіні жаху.
Тихо-тихо, під неквапливу розмову з рідними.
Пізно-пізно, нажившись досхочу.
Споглядаючи на все, що любив і робив.
Відпускаючи життя легко, мов видих.
Але поки можеш, – вдихай.
Як би невчасно і близько смерть сама не дихала тобі в потилицю.
Вдихай – твоє дихання сильніше.
Бо що таке смерть у порівнянні з життям?
Бо що таке життя у порівнянні з вічністю?

Сезон зачинених вікон, а серця розхристані.
Невпольовані женцем-самітником.
Нерозтрачено-ніжні.
Чисті-чисті.
Отак зазирнеш комусь в серце – а там степ.
Або обітниця.
Або ватра.
І тобі спокій за ці пікселі полів,
за мільйони сонць, вловлених в усмішках мимохіть,
в простих словах, промовлених,
наче якась глибока відвертість самому собі.

Бо навіть у сезон зачинених вікон
поруч з тобою може бути цілий степ.
Або обітниця.
Або ватра.

Поскладаю думки, вже валізки тривожні забиті.
Нашкребу собі сил з дна горнятка, де кава була.
Велетенський такий, і барвистий метелик це літо.
Але струшує він сірий попіл зі свого крила.
Онде пліт, і сливки, і очікує півень на промінь,
Він готовий давно розливати світанками спів.
Забарилася мить... Стигла тиша серпнева у домі.
Поки півень мовчить і пригадує свій Васильків.
Все – не так, як було, хоч предмети і речі на місці.
І кричить з рушників кожна квітка до мене про те,
Що це люте життя, певно, трохи попустить за місяць,
Що насправді воно може іноді бути просте.
Але з ними всіма дивним чином живу в межичассі.
Забагато тепла, лихоманить лише від розлук.
Півень будить мене – я з уламків визбирую щастя,
І уважно дивлюсь, щоб собі не поранити рук.

Спакували лелеки тривожні валізи в дорогу,
Перечистили пір'я, згадали щорічний маршрут,
І злетіли вверх, попри березня перестороги,
Попри зради вітрів і дощі несподіваних скрут.
І шукали вони свої гнізда з минулого року.
Не лічили війська, і не плакав жоднісінький птах.
І вважали вони тільки сонце своє за пророка,
І кружляли вони в наших селах і наших містах.
А світанок настав – узялися намощувать гнізда,
Бо робота не жде, на розпуку немає часу.

І були їхні крила могутні, незламні та чисті –
Попри тремор тривоги ті лелеки творили красу.
Що для них ця весна? Що кордони і біль незворотній?
Не врятують пташок ті валізи тривожні ніяк...
Але що, як вони – наче сьомих небес ланселоти,
Що спроможні самі і війну повернути навспак?

Нас бомблять і бомблять, Ярославнами плачуть сирени,
Вибухають серця в кам'яних Кобзарів і Бандер.
Ми для світу цього – провінційна маленька арена,
Де безумець до нас не одного на клапті роздер.
Диспропорції душ та думки, наче вигаслі свічі,
І порожні слова, і чужа пребайдужа юрма.
Головне в цій війні – не дивитись дитині у вічі.
Бо ні школи, ні дому, ні навіть дитини нема.
Нас бомблять і бомблять. Мікрофони такі недоречні.
Імена і краватки з ваганням не мають ваги.
Хто поверне дахи і дерева родинам лелечим?
Де у ріках Дніпра не обвуглені ще береги?
Але ми стоїмо – скіфські баби і посестри Либідь,
Кожен наш захисник – як висока могутня гора.
Україна для нас – то не просто чорнозему скиби,
Ми на грудях землі – унікальна жива пектораль.

Солодкий сніг, немов цукрову пудру,
Із неба сіяв через ситко хмар
В цукерні свят старий добродій Грудень,
Зручненько умостившись на димар.
Навколо дивно пахло кавунами –
До пудри дрібку літєчка додав.
І намішав чарівності між нами –
Палкої нотки до холодних страв.
На найнайвищій зоряній полиці
Вмостився місяць – стиглий апельсин.

А Грудень виглядав, кому не спиться,
З верхівок віршів та дахів вершин.
І обіцяв, що нічка – ненадовго,
Що буде терти клопоти, як мак.
І усміхався, і на кухню човгав,
А ми з тобою вірили, що так.

Відпускайте вітри, завертіть молодий сніговій,
Посадіть снігурів на гілках, мов червону шипшину.
Не займайте хоч мить ту найпершу сніжинку із вій,
І послухайте дзвін, що звучить у повітрі невпинно.
Він – про сум сподівань, про зникання без сліду і слів,
Про марноту і страх, і загублений ключ від скарбниці.
Чути дзвін. А по нім – тільки в'язанка сильних вітрів,
Молодий сніговій і червоні шипшинові птиці.
Все минеться, повірте, як ця недоречна зима.
Дзвін невпинно і точно впадатиме в вічності тишу.
Тільки гілка хитнеться за тим, кого більше нема.
Тільки згублений ключ відшукати знов буде складніше.

Два опеньки, три опеньки –
Назбираю повні жменьки,
І наплічник, і торбину,
І в кишені ще докину.
Шапочки у них маленькі,
Ніжки довгі та тоненькі,
Але як же їх багато –
Що і не підрахувати.
Як ходитиму весь день,
То, мабуть, знайду опень.
Капелюшний і високий,
Велет-красень на всі боки.

Він усе на світі знає,
От його я запитаю.
Скаже хай осінні вісті –
Скільки тих опеньок в лісі?
Я до вечора блукав,
Так опеня я шукав.
Передумав рахувати,
Бо грибочків забагато.
Два опеньки, три опеньки –
І великі, і маленькі,
Ще додому кілька кроків...

Джерельна база текстів:

НаталкаСвойкіна.

URL

:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100007876681389>

Науково-популярне електронне комбіноване видання

**СЛОВО, ЗАГАРТОВАНЕ ВІЙНОЮ.
АНТОЛОГІЯ МЕРЕЖЕВИХ ТЕКСТІВ (2022 рік)**

У трьох томах

Том 3. ПОЕЗІЯ

Автор ідеї-упорядник
МАРТИНЕЦЬ Алла Михайлівна

Електронне видання
Один електронний оптичний диск (CD-ROM).
Об'єм даних 14,5 Мб

Головний редактор
Верстка
Обкладинка

В.М. Головчак
А.М. Мартинець
ІІІ

Підп. до друку 23.11.2023. Формат 60x84/16.
Гарнітура "Times New Roman". Ум. друк. арк. 17,2.

Видавець

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника
76018, м. Івано-Франківськ, вул. С. Бандери, 1,
тел. 75-13-08, e-mail: vdvcit@pnu.edu.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 7616 від 26.05.2022

ISBN 978-966-640-551-0